

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 32

Izlazi subotom

Zagreb, 8. studenog 2008.

Sadržaj

Časni lustracijski sud	2
Urednikovo slovo	3
Lustracijsko oko	4
Bremenita sjećanja	6
Dodatak knjizi	8
Hrvatska knjižara	10
Moram reći	11
Građanin	14
Vijesti	16
Bosno moja	21
Srpsko pravo na reč	28
Antikorupcijski pogledi	30
Zgodopis	31
Misleći na Ukrajinu	34
Bog nas je stvorio	38
Smotra	40
Osvrti	41
Hrvatski jezik	51
Zdravodrugovi	53
Nova djela	54
ZAVNOH	56
Roman	58
Podlistak	59
Ispovjednikov kutak	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

PREDSJEDNIK NEMA NOVCA ZA ČASNI LUSTRACIJSKI SUD

DOKUMENTARNI FILMOVI
DARKA pl. PREBEGA

**Olovni jesenski oblaci,
zapad se zatamnio**

HRVATI KOJI NEMAJU ŠTO JESTI, TREBAJU IĆI U EUROPU?

LUSTRACIJSKO OKO:
IVAN FUMIĆ

dr. RADOSLAV MARIĆ:
ZA DOM SPREMNI!

U idućem broju:

Akademik Mirko Vidović

VIRTUELNOST I MITOMANIJA

LOGIKE I DIJALEKTIKE

REPUBLIKA HRVATSKA

URED PREDSEDNIKA

ODJEL ZA PREDSTAVKE,
PRITUŽBE I POMILOVANJA

KLASA: 052-02/08-03/30

URBROJ: 71-05-05/3-08-02

Zagreb, 27. listopada 2008.

Hrvatski uljudbeni pokret
Udruga za zaštitu prava građana
Pete poljanice 7
10 000 Zagreb

**Predmet: Osnivanje Časnog lustracijskog suda,
odgovor na vašu predstavku**

Poštovani,

U Odjelu za predstavke, pritužbe i pomilovanja Ureda Predsjednika Republike primljena je vaša predstavka, kojom ste se obratili Predsjedniku Republike s informacijom o osnivanju Časnog lustracijskog suda i moleći za financijsku pomoć u njegovu radu.

S obzirom na to da Predsjednik Republike ne utječe na dodjelu proračunskih sredstava, slobodni smo uputiti vas, da se za dodjelu proračunskih sredstava obratite predlažu i donositelju Državnog proračuna.

S poštovanjem,

PREDSJEDNIK NEMA NOVCA ZA ČASNI LUSTRACIJSKI SUD

Halo. Ovdje Ulan Bator. Mongolija. Trebamo predsjednika Stjepana Mesića.
Na aparatu.

Hoćete li nam doći u posjetu? Morate sami platiti put.
Svakako. U redu. Nema problema.

Malo kasnije.

Halo. Ovdje Hobart. Tasmanija. Trebamo predsjedni-
ka Stjepana Mesića.

Na aparatu.

Hoćete li nam doći u posjetu? Morate sami platiti put.
Svakako. U redu. Nema problema.

Crveni je klokan najveći

Još malo kasnije.

Halo. Ovdje Hobart. Tasmanija. Trebamo predsjednika Stjepana Mesića.
Na aparatu.

Hoćete li nam doći u posjetu? Mora sami platiti put.
Svakako. U redu. Nema problema.

Idućeg dana

Halo. Ovdje Hrvatski uljudbeni pokret. Trebamo predsjednika Stjepana Mesića.

Na aparatu.

Možete li financijski pomoći rad Časnog lustracijskog suda?

Lustracija? Što je to? Ništa o tome nismo učili u Kumrovcu. Ne, nemamo novca
za ideje koje je „pregazio točak istorije“.

Hvala g. predsjedniče. Pozdravite prof. dr. sc. Vladu Jukića, ravnatelja Psihija-
trijske bolnice Vrapče.

T. Držman

TO JE ON

IVAN FUMIĆ

GOSPODO PREDSJEDNICI, TKO PREKRAJA POVIJEST?

Tomislav Vuković, „Glas Koncila“, Zagreb br. 3/2006.

**PAPAGAJSKO
PONAVLJANJE
IDEJA**

Danas se od najviših čelnika hrvatske države i raznih povjesničara mogu čuti tvrdnje kako su se za samostalnu hrvatsku državu podjednako borili partizani u Drugome svjetskom ratu kao i hrvatski branitelji u Domovinske ratu. Koliko su te tvrdnje povijesno utemeljene, može se najbolje vidjeti iz izvornih dokumenata najmasovnije organizacije antifašističkih boraca, SUBNOR-a. Oni jasno govore o njezinu stvarnom odnosu prema ideji hrvatske samostalnosti, demokraciji, osnovnim ljudskim slobodama, političkom pluralizmu i sl., kao i prema vjernicima, katolištvu i Katoličkoj Crkvi.

Krešimir Piškulić, predsjednik Saveza antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske, koji je na tom mjestu naslijedio dugogodišnjeg predsjednika Ivana Fumića, prošle je godine 22. lipnja, povodom Dana antifašističke borbe, u intervjuu za jedan hrvatski dnevni list pozvao hrvatske branitelje da zajednički brane antifašistički karakter NOB-a i Domovinskog rata jer, kako je doslovce rekao, „za istu državu borili smo se u različitim okolnostima“. S velikim je zadovoljstvom potom istaknuo kako su „jasna antifašistička stajališta predsjednika Stjepana Mesića, premijera Ive Sanadera i predsjednika Sabora Vladimira Šeksa“, te zbog toga, po njemu, ta „tri ključna čovjeka u državnom vrhu razvijaju dobru klimu“. Tom je prigodom i hrvatski predsjednik Stjepan Mesić u svojoj poruci poručio kako „odričemo pravo bilo kome da prekraja povijest“.

Na tragu tih izjava i događaja, potpuno podržavajući citiranu izjavu predsjednika Mesića da se nikome ne smije dopustiti nikakvo prekranje povijesti, pa ni onima koji daju takve izjave, ovaj će kratki feljton pokušati pokazati temeljne ideološke odrednice Saveza udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata (SUBNOR) i njegov odnos prema povijesnom pravu i višestoljetnoj želji hrvatskoga naroda da ima vlastitu, samostalnu i suverenu državu. Također će pokazati i njegov odnos prema demokraciji, osnovnim ljudskim slobodama, političkom pluralizmu i sl., kao i prema vjernicima, katolištvu i Katoličkoj Crkvi. Budući da je ta antifašistička udruga u onodobnoj Jugoslaviji bila jedna od najmasovnijih i najutjecajnijih (kao što je poznato njezini su članovi bili u gotovo svim vladajućim državnim strukturama, njezino se mišljenje s respektom uvažavalo na svim društvenim razinama, ona je u to doba reagirala na gotovo sva aktualna zbivanja i ona je često odlučivala o svakomu i svačemu, pa i o sudbinama pojedinaca), njezina je pisana ostavština silno velika. Nju je gotovo nemoguće potpuno sabrati ali se može na temelju nekih primjera pokazati njezin jasni ideološki profil, i to na tri institucionalne razine: državnoj, republičkoj i općinskoj. To konkretno znači na temelju citata iz nekih tiskanih materijala SUBNOR-a Jugoslavije, SUBNOR-a Hrvatske i SUBNOR-a u jednoj, namsumce izabranoj, hrvatskoj općini

odgovoriti na spomenuta pitanja. ... Pridoda li se tome mnoštvo priopćenja brojnih općinskih boračkih udruga, onda se otprilike može dobiti slika o količini historiografske građe. Potrebno je odmah istaknuti kako su svi ti tekstovi prilično zamorni i dosadni zbog stalnog, gotovo papagajskog ponavljanja uvijek istih ideja s uvijek istim sintagmama, kao što su: „jugoslavenska zajednica“, „tekovine revolucije“, „jedinstvo naših naroda i narodnosti“, „beskompromisni borci“, „avangarda radničke klase“, „radni narod“, „voljeni drug Tito“, „bratstvo i jedinstvo“, „komunistička vizija“, „socijalistički razvitak“, „samoupravni socijalizam“, „kontrarevolucionarne snage“, „unutarnji i vanjski neprijatelji“, „klasni neprijatelji“, „klerofašisti“, „nacionalisti i separatisti“, i sl.

ČETIRI SUBNOR-OVA STUPA

U odabiru induktivne ili deduktivne metode ovaj se feljton opredijelio za drugu, što znači da će na samome početku odmah iznijeti tvrdnje koje će onda kasnije potkrijepiti argumentima-citatima. Dakle, najbitniji su zaključci cijeloga feljtona: Prvo, povijesna je laž da su se antifašistički

ki borci, članovi SUBNOR-a, borili jednako kao i dragovoljci Domovinskoga rata „za istu državu samo u različitim okolnostima“. Upravo suprotno, tijekom cijeloga svog polustoljetnog djelovanja SUBNOR je bio najžešći protivnik bilo kakve pomisli o samostalnosti države Hrvatske. Antifašistički su se borci uvijek i dosljedno borili isključivo i jedino za Jugoslaviju, sve je ostalo za njih bio nacionalizam i separatizam, pa su progonili sve koji su jugoslavensku državnu zajednicu dovodili pod upitnik. Stoga je stavljanje SUBNOR-ovaca u istu razinu s hrvatskim dragovoljcima Domovinskog rata ne samo povijesna krivotvorina nego i uvreda svima onima koji su dali živote za sadašnju samostalnu državu Republiku Hrvatsku! Drugo, SUBNOR je na svim razinama bio u potpunoj ideološkoj simbiozi sa Savezom komunista, bio je njegova „produžena ruka“ u svim porama društva, a često i njegov glavni (ideološki) egzekutor. Treće, SUBNOR je uvijek bio glavna potpora Jugoslavenskoj narodnoj armiji, koja je za njega bila jamac opstanka Jugoslavije. Četvrto, SUBNOR-ovcima je jugoslavenski predsjednik Josip Broz Tito bio oličenje idealnog državnika, političara, stranačkog vođe i ideologa. Stoga bi hrvatski borci antifašisti, u svojoj tezi da su se borili za sadašnju hrvatsku državu, morali barem podsjetiti hrvatsku javnost kada su to njihova četiri spomenuta stupa, na kojima je počivala cjelokupna njihova aktivnost: Jugoslavija, SKJ, JNA i Tito, pokazala barem razumijevanje za želju hrvatskoga naroda za državnom samostalnošću?

„I UBUĐUĆE ĆEMO SE ZALAGATI ZA JUGOSLAVIJU“

Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata Hrvatske (SUBNOR H) - Zemaljski odbor, osnovan je 16. svibnja 1948. kao i sve ostale boračke udruge u Jugoslaviji po teritorijalnom principu. Na kongresu 1961. godine, spajanjem

saveza udruženja boraca NOR-a, Saveza ratnih vojnih invalida Jugoslavije i Udruženja rezervnih oficira i podoficira, nastala je krovna organizacija na razini jugoslavenske države: Savez udruženja boraca narodnooslobodilačkog rata Jugoslavije. Na početku agresije na Hrvatsku g. 1991. SUBNOR Hrvatske napušta članstvo u SUBNOR-u Jugoslavije. Citati SUBNOR-ovaca najbolje govore o njihovu odnosu prema spomenuta „četiri antifašistička stupa“. Interes Republike Hrvatske promatran je uvijek samo kroz interes Jugoslavije: „U programu Programске deklaracije koju ćemo, uvjeren sam, usvojiti na ovom Kongresu... Mi smo u tom dokumentu istaknuli da ćemo se, kao organizacija učesnika NOR-a, i kao pripadnici pokreta koji se borio za socijalistički preobražaj i razvoj naše zemlje, i ubuduće zalagati za Jugoslaviju kao jedinstvenu demokratsku i socijalističku, federativnu zajednicu ravnopravnih naroda i narodnosti... U sredinama u kojima živimo i djelujemo, moramo jačati svijest o povezanosti odgovornosti za vlastiti razvoj s odgovornošću za razvoj čitave jugoslavenske zajednice, jer jedino usklađenost interesa svake republike s interesom Jugoslavije kao cjeline omogućava uspješnu provedbu zajednički utvrđene politike“ („11. kongres“, str. 17).

Odnos antifašističkih boraca prema Savezu komunista Jugoslavije također nikada nije bio upitan: „Savez boraca je svoju aktivnost više usmjerio na društvena i politička pitanja, i, kao dio progresivnih snaga našeg društva, više djelovao na ostvarivanju odluka SKJ“ („7. kongres“, str. 24).

„Danas se može konstatirati da je Savez boraca bio jedan od značajnih oslonaca Saveza komunista u borbi za očuvanje tekovina naše revolucije i jedinstva naroda i narodnosti, i da se odlučno suprotstavljao naraslim nacionalističkim, separatističkim, birokratsko-centralističkim, infromburovskim, liberalističkim, tehnolo-

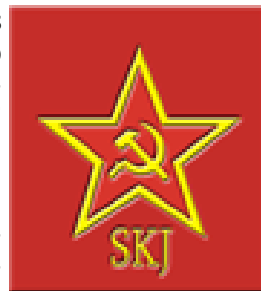
kratskim i svim drugim kontrarevolucionarnim snagama, čije je djelovanje do 21. sjednice Predsjedništva SKJ i Pisma ozbiljno ugrožavalo naš socijalistički razvoj“ („7. kongres“, str. 24-25).

Borci su jednako tako uvijek imali visoko mišljenje i o JNA: „Ako netko misli da će borci NOR-a i njihova organizacija mijenjati svoja osnovna opredjeljenja, ovisno o tome koja se stranka nalazi na vlasti ili će se nalaziti na vlasti, onda ga uvjeravamo da se u tome teško vara. Ima onih koji već otvoreno postavljaju pitanje prekrivanja unutarnjih i vanjskih granica SFRJ. One su definitivno utvrđene i njih će, ako to bude potrebno, braniti svi naši građani organizirani u ONO i DSZ u kojem nezamjenjivo mjesto ima Jugoslavenska narodna armija, čvrsto jamstvo teritorijalnog integriteta i suvereniteta naše zemlje“ („11. kongres“, str. 18).

Antifašistički su borci Titu upućivali samo hvalospjeve i izraze odanosti: „Obaveze Devetog kongresa su pred svima nama... da ostvarujemo demokratski, humani, samoupravni

socijalizam i to vrlo konkretno, na svakom mjestu i u svakom društvenom odnosu u kojem se nalazimo; da jačamo ulogu radničke klase i radnog čovjeka na sva društvena zbivanja, da jačamo idejnu i političku ulogu našeg Saveza komunista potvrđujući kroz akciju uvijek iznova

onu avangardnu ulogu koju je pod rukovodstvom druga Tita i u pripremi revolucije i u prvoj fazi NOB-a, jer - to je prva faza naše revolucije, druga još uvijek sada traje - i u izgradnji samoupravnog socijalističkog društva naša Partija imala... Da živi drug Tito i borba za samoupravni socijalizam (pljesak)“ („3. skupština“, str. 51). Na kraju nameće se ozbiljno pitanje: Ima li tu mjesta za bilo kakvu i najmanju ideju samostalne hrvatske države? Ako ima, potrebno je razjasniti gdje; a ako nema - tko prekraja povijest?

NESVAKIDAŠNJI SUSRET U ČELIJAMA

mr. art. Eva Kirchmayer Bilić,
Zagreb

Svaki me put obraduje poziv u Slavoniju.

Putujući autocestom iz smjera Zagreba, već znam da će me preplaviti onaj tako poseban osjećaj kad se nađem obgrljena rasprostrtom nepreglednom ravnicom. Širina pogleda, boje zemlje i neba, uzlet duha, ushićenje...

Ovogodišnjeg trećeg svibanjskog vikenda putovala sam na obveze u Osijek. Ušavši u srce Slavonije, ne mogoh odoljeti tornjevima Strossmayerove katedrale i brojnim oznakama (pozivima!) za skretanje i ulaz u Đakovo, te skrenuh i uputih se u prvostolnicu na trenutak sabrnosti i divljenja. Kolege će večeras ovdje održati koncert, primjetih. A stojeći onako malena pred velebnim zdanjem, sjetih se Najdražeg hodočasnika kako ovdje veselo maše i na glavu stavlja slavonski šešir! Osmijeh mi ozari lice, i u času kad htjedoh nastaviti put, pred sobom ugledah poznati i vedri lik marnog đakovačkog orguljaša vlč. mo. Vinka Sitarića. Srdačan susret nakon dužeg vremena i razmjena pozdrava i dobrih želja.

Naravno, i opet sam se obradovala susretu s glavnim gradom Slavonije, dragim Osijekom i njegovom Dravom i toplini njegovih pitomih žitelja.

Slobodan nedjeljni dan posvetih, vozeći se trpinjskom - mučeničkom cestom, stradalom Vukovaru i Borovu, te boravivši na samoj istočnoj granici Lijepe naše uz širok Dunav, obidoh Dalj i

Erdut i njegove vinograde. Na mjestu gdje se Drava i Dunav sjedinjuju, pozdravih, zahvalih i preporučih se Aljmaškoj Gospi, te se kroz Sarvaš i Nemetin vratih osječkim obvezama.

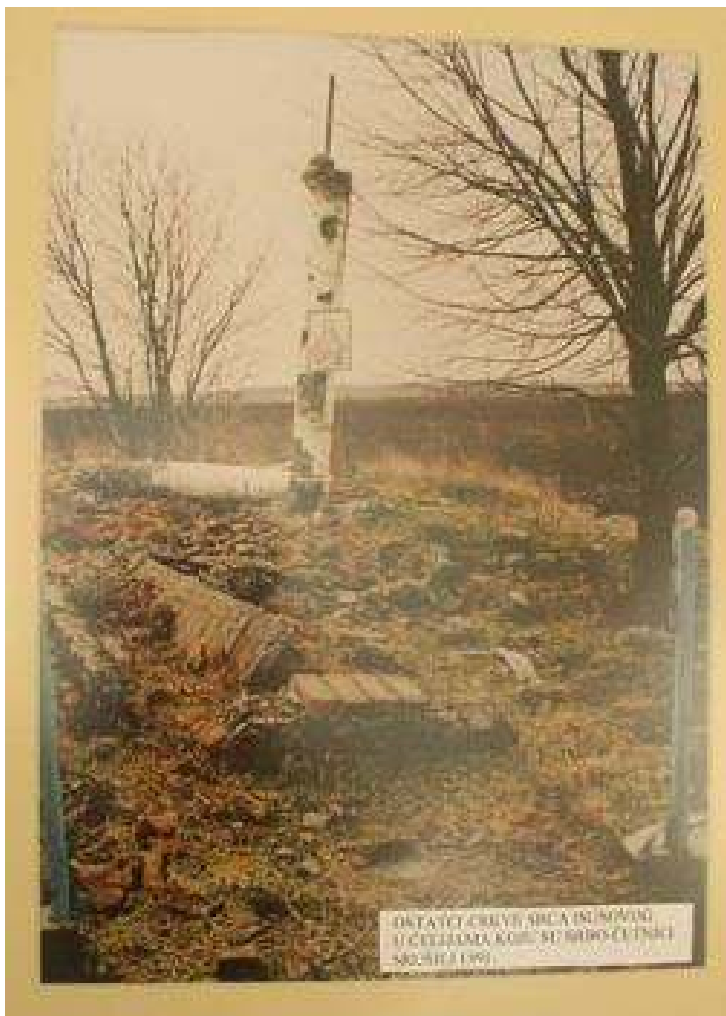
No, nisam predviđjela da će taj dirljiv krug po istočnoj Slavoniji biti obilježen jednim neplaniranim, nesvakidašnjim, neobičnim i posebnim doživljajem.

Kako to već sa ženskim vozačima biva, trebalo mi je neko vrijeme, da (i uz pomoć zemljopisne karte), pronađem izlaz iz grada i krenem preko Klise prema Vukovaru. Zapravo sam promašila stradalničku tenjsku cestu, kojom sam htjela proći. Promatram kartu, gledam imena sela, naselja; imena koja sam devedesetih upoznala i zapamtila. Ta se imena sada nižu pred mojim očima. Skretanje za Bobotu i Čelije. Čelije - prvo hrvatsko spaljeno selo, sinonim rušenja Hrvatske. U glavi mi se „vrte“ vijesti: „Srpske snage iz smjera Bobote...“. Skrećem. Zaustavljam se u Boboti i obilazim lijepu, u bijelo obojenu pravoslavnu crkvu. Zatvorena je. Znakom križa pozdravljam se s njom, i nastavljajući vožnju pro-

matram zapušteno naselje i dječju igru na ulici.

Nakon nekoliko stotina metara oštećene ceste - Čelije... Neopisiv osjećaj. Izlazim kod malog groblja, zastajem u tišini koja me okružuje. Spomenik žrtvama (onakav isti kao i na Ovčari i mnogim drugim mjestima stradanja). Cesta me vodi dalje. Preda mnom, s lijeve i desne strane ceste, prostire se niz od četrdesetak novih neožbukanih kuća. Crvene se novi krovovi. Mirno je i sasvim tiho. Zaustavljam auto ispred obnovljene crkve.

Nekoliko ljudi sjedilo je ispred jedne kuće tik uz crkvu i promatralo iznenadnu gošću sa zagrebačkim registracijskim oznakama. Na pročelju crkve čitam u kamenu uklesan natpis: „Crkva Srca Isusovoga, spomen na Čelije, prvo spaljeno hrvatsko selo 7. srpnja 1991., Crkvu blagoslovio 2003. msgr. Marin Srakić, biskup đakovačke i srijemske biskupije, a izgradio vlč. Marko Bubalo, župnik župe Tordinci.“ Tek što sam pročitala tekst, prilazi mi gospodin i pita želim li da mi otvori crkvu. Zahvalna njegovom susretljivošću, prihvaćam, i započinem razgovor, postavljam pitanja o prošlim vremenima, i gospodin spremno obnavlja bremenita sjećanja. Saznajem da je upravo završila sv. misa, i obzirom da 150 stanovnika/povratnika Čelija tek svaku dru-

n a m a " ,
„Zdravo, Djevo“ ... svirala sam, i svi smo pjevali. Zapravo, ja sam pokušavala pjevati, jer mi se grlo stezalo, a suze same klizile niz lice od ganuća. Tisuće misli i slika ranjene Hrvatske prolazilo mi je kroz glavu, i s nevjericom sam se pitala je li stvarnost da sam sada i sama na tom mjestu?! Danas selo ima telefon i struju. Nema vo-
du, niti školu.

ataru, filijali župe Tordinici, svega 2 km daleko od crkve!!

Od jedne sam gospođe dobila telefonski broj od župnika Marka Bubala. Sva ushićena, još sam ga u crkvi nazvala i opisala ovaj lijep i blagoslovljen doživljaj. Ponudila sam suradnju i toplo se nadam da ću uz pomoć svojih zagrebačkih kolega, napaćenim žiteljima Čelija, Tordinaca, pa i drugih stradalih i nažalost još uvijek nepravedno i u mnogočemu zaknutih hrvatskih sela, omogućiti barem da im „u srcu bude tak lijepo!“

Stara crkva Srca Isusovoga, koju je sagradio vlč. Marko Majstorović, blagoslovljena 1956. g., 1991. god. je do temelja srušena, srušena sa zemljom, potpuno uništena, a selo spaljeno. Vlč. Marko Bubalo prvi je hrvatski svećenik koje je imao župljane prognanike.

Za mjesec dana, 7. srpnja 2006. obilježit će se petnaest godina od tog stravičnog događaja.

gu nedjelju može ovdje suslaviti misu, bilo mi je žao da nisam ranije stigla. Župnik župe Tordinici vlč. Marko Bubalo služi mise i u filijalama u Antinu, Korođu i Čelijama. Ugledavši električne orgulje upitah imaju li orguljaša i da li im tko svira. Ganuo me odgovor moga sugovornika: „Joj, znate nama bi u srcu bilo tak lijepo da nam netko svira!“ Kaže da im gđa Karmela Bence iz sela Korođ dolazi svirati povremeno, prigodom većih blagdana, Božića i Uskrsa. Potom me znatiželjno i molećivo upita: „Znate li Vi svirati?“ „Znam“, odgovorih, uključih instrument i još više požalih što ne stigoх ranije da razveselim ljude sviranjem na misi. Već se u crkvi okupilo desetak ljudi, djece, mladih... „Gospodin slavno uskrsnu“, „Kraljice neba, raduj se“, „Krist na žalu“, „Ostani s

Izuzetna čast i nagrada ovoj napaćenoj župi jest činjenica da je papa Ivan Pavao II prigodom svoga trećeg pastoralnog pohoda Hrvatskoj, sletio u zračnu luku koja je upravo u Čelijanskom

„TKO JE JAMIO, JAMIO!“

Saša Radović, Opatija

GLAVA XI.

Olovni jesenski oblaci, zapad se zatamnio

Teško vama koji živite na zemlji i moru, jer Sotona siđe k vama i vrlo se rasrdio znajući da vremena malo ima.

OTKRIVENJE IVANOVO, Gl. 12./12.

Kraj ljeta 2008. godine obilježen je ublažavanjem afera i uvjeravanjem pučanstva da nam je dobro i lijepo i da ćemo za koju godinicu u Europu. Maestro se razvodnio, Zagorčani smo pomalo zaboravili, a doktor Šimić umjesto u zatvor otišao je u susjednu nam Bosnu i Hercegovinu. Mnogima, a i autoru ovih redova, ovaj Šimićev „bijeg“ (navodno i nije bio bijeg?) bio je simpatičan. Naime, drakonska kazna od 9 godina zatvora za cca. 30.000 eura smiješna je i nepravedna kad se zna da su u Hrvatskoj milijunske krađe „uspješni poslovi“ koji se ne kažnjavaju.

Dogodila se i afera Indeks, kupovanja ispita i diploma na nekim fakultetima, ali i to je prošlo „s narkozom“ – bez prevelikih bolova. Podmićenim profesorima priprijetilo se prstom, te im je rečeno da to više nikada ne rade. Čekaju ih u najgorem slučaju, uvjetne kazne, ali ne i povrat „zarađenih“ eura. Privedena je i predsjednica saborskog Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Deša Mliktin Tomić – koje li sramote! Od šoka je uboga profesorica oboljela.

Iako je afera Index nešto najnemoralnije što se zamisliti može i uzdrmava temelje hrvatske znatnosti uopće – razloga za ublažava-

nje ima! Naime, ima mnogo onih s Dr., dr. sc. i s mr. sc., posebice u politici (sjetimo se samo lažnog magisterija Đapićevog, a ima i drugih) koji su kupili titule. Pa kako je kod nas sve umreženo – tako eto i lica iz ove knjige, Zagorec i Rojs, „ispolagali“ su nešto, upravo kod osumnjičenog profesora Dragana Badanjka. Na sličan način diplomirao je i general Ćuk, i on je polagao ispite kod tog istog profesora. Tako su sva trojica postali fakultetski obrazovani građani. Što mislite poštovani čitatelji – jesu li gurnuli što ispod stola?

No, jesen 2008. nije bila tako topla i operetna, donijela nam je olovne oblake i olovo na ulicama. A, donijela nam je i našeg najodlikovanijeg generala Zagorčana. Mnogi su se ponadali da je u Austriji kao i kod nas, da se može podmazati, pa da će Zagorec ostati zauvijek daleko, iza visokih Juljskih Alpa. Bilo bi to dobro, jako dobro za dio političkog vrha, mirnije bi spavali. Ali, tamo na tom trulom zapadu to ne ide, sudstvo je pravo sudstvo, pa se dogodilo pomalo nepredviđeno i na žalost hrvatskog političkog vrha, da se naš veliki ratnik opet nađe u svojoj domovini. Doduše, general o ratovanju ne zna baš ništa kao ni o generalskom nauku, ali zna mnogo o milijunima naših vlastodržaca. Može se dogoditi da progovori...

A, onda su se odjednom, uz uobičajena ubojstva iz strasti ili iz koristoljublja počela događati i neka druga ubojstva. Od šest ubojstava u roku od osamnaest dana - tri su naručena i plaćena. Prvo takvo ubojstvo gospođice Ivane Hodak užasan je i neopisiv zločin. Djevojka na pragu života, pravica u službi kod svog oca, Zagorčevog odvjetnika, ubijena je hicima pištolja. Ivana je žrtvovana, bez krivice – bila je kriva samo zato što je

živjela u zemlji stvorenoj na zločinu i nemoralu. Nema ni malo sumnje da se konci ovog zločina vuku iz vremena pljački u Domovinskom ratu ili nešto kasnije.

Sljedeća dva ubojstva u zagrebačkom centru potječu također iz hrvatske moralne kaljuže. Eksplozivna naprava ubila je Ivu Pukanića i suradnika Niku Franjića, te raznijela Pukanićev luksuzni terenski automobil lexus. Ta dva ubojstva imaju nešto drukčije parametre od ubojstva gospođice Ivane Hodak. Pukanić je bio logična meta, a Niko Franjić po svemu se čini kolateralna je žrtva. Kako god to grubo zvučalo, za Pukanića se moglo očekivati da će dočekati ovakav kraj. On je pripadao miljeu u kojem je obračun dio posla. Plaćenom vojniku, legionaru, mafijašu ili špijunu, smrt od olovnog zrna ili eksploziva nije nešto neuobičajeno. Ivo Pukanić bio je dio hrvatske elite stvorene na krvi svoga naroda, onih koji su krali novac namijenjen obrani domovine. Da u Hrvatskoj ima i malo morala, mnogima iz te elite sudilo bi se za ratne zločine prema svome narodu. A, jedina elementarno pravedna presuda bila bi - metak u čelo. Pukanić se družio s Njima, bio je dio Njih.

Da je političar stvorenje slično mački koja ima devet života i uvijek padne na noge, dokaz je i krvava jesen u Hrvatskoj 2008. godine. Iako je politička elita zabrinuta za svoja „jamljena“ nagomilana dobra, i posebice za svoje kože – izvrsno koristi turbulentno stanje da zamagli svoju prljavu rabotu. Po „spin“ praksi odmah se fiktivno krenulo u borbu protiv kriminala i korupcije. Glasno su najavljene i izvršene kadrovske promjene. No, to je prasak u ništa, kadrovske promjene ne mogu ništa izmijeniti – umjesto osobe „X“, klonirana,

ista po svemu, osoba „y“ – i opet isto. Glavni problem, a to je katastrofalni strmoglavi pad standarda i evidentna putanja ka ekonomskom krah u Hrvatskoj – gurnut je ustranu. Umjesto pojeftinjenja kruha i benzina, iz spremišta su izvučene duge cijevi, kordoni policije izašli su na ulice. Mnoštvo glasnih deklaracija, nastupa na TV, tisak je pun opisa eksplozije u Vlaškoj ulici, svi se kunu u jedinstvo. Kakvo jedinstvo, protiv koga? Plaćeni ubojice su profesionalci koje dobro plaćaju Oni. Njih treba „goniti“, Njih koji su generirali današnje stanje i potpuno uništili građanski sloj u Hrvatskoj. Plaćene ubojice treba uhititi, ali to nije nikakvo rješenje. Oni koji su platili ubojstva dobro su skriveni.

Upravo je smiješno, ali i jadno gledati šefa bivših komunista (o Milanoviću sam do nedavno imao pozitivno mišljenje) kako „bratski“ daje potporu premijeru. Potporu u proganjanju duhova, vjetrenjača, letećih tanjura? U svijetu i u Europi poznato je da su kriminal i korupcija sastavni dijelovi hrvatske vlasti i da je čitav sustav temeljen na pljački svog naroda. Hrvatskoj ne treba bratstvo i jedinstvo, nego treba velike ribe izvući na obalu da pokrepaju. Primjedba izvijestitelja Europskog parlamenta, Hannesa Swobode da treba procesuirati velike ribe, našem premijeru se nije ni malo svidjela. Koje li ironije!!! Tko bi pametan sam sebi odsjekao ruku ili glavu?

A, sada okrenimo se za trenutak objektivnosti i racionalno usporedimo sljedeća dva problema:

U osamnaest jesenskih dana 2008. odnosno u cca tri tjedna, dogodilo se šest ubojstava. Krvava su i neopravdana kao i svako ubojstvo. Čitav državni aparat dignut je na noge, a u uzbuđenu javnost uvukao se strah, panika. No, u ta tri tjedna dogodilo se oko 30 (trideset je pet puta veće od šest) smrti na našim cestama. I što je

još gore, sve do kraja godine i u idućim godinama svaka će tri tjedna umirati oko trideset ljudi na cestama. I u tim ružnim, nasilnim smrtima kao i u ubojstvima ima mnogo krvi i ljudske tragedije, ali državni aparat ne diže se na noge, javnost je ravnodušna! Što je to? Vuče li nas netko za nos? „Spin doktori“? Ili državni vrh podivlja samo kad se radi o njihovim kožama? Je li smrt nevinog djeteta u kolima kad ga ubije pijani vozač drugih kola – manje vrijedna od smrti osobe prouzročene olovnom zrncom?

Sjetimo se da u prometu strada 500 do 600 osoba godišnje u Hrvatskoj. Od metka manje, mnogo, mnogo manje! Trebaju li nam duge cijevi i skupi kordoni policije – DA NAS ČUVAJU od metka! Nas, ili Njih?

Nitko u ovoj jednoj i prevarenoj zemlji ne vidi da nam, ne trebaju spin doktori i lažne uzbune. Treba učiniti nešto drugo - objesiti za noge sve one koji ne mogu pravdati svoja bogatstva i istresti im iz džepova ono što su nam pokrali. Poispadale bi iz tih džepova vile, jahte, skupi automobili, milijuni..., i njihovi sinovi kćeri, zetovi, unuci, morali bi vratiti pokradeno, morali bi se zaposliti i brinuti se o vlastitoj egzistenciji. To pokradeno ubilo je i nevinu gospođicu Hodak i Pukanića, Franjica i mnoštvo drugih, to pokradeno natjeralo je branitelje da oduzimaju sebi živote.

Šokantno je bilo gledati nekoliko dana nakon zagrebačke eksplozije kordon policije s dugim cijevima na 200 kilometara od Zagreba, na ulazu u tunel Učka. Pretraživali su automobile i pregledavali dokumente. Zašto? Da uhvate revolve-raše, plaćene ubojice, bosove mafije!!! Teško! Mršavi, visoki ubojica s foto - robota, već je bio daleko, jako daleko. A, da su ga i uhvatili, on sigurno ne bi znao tko je naručitelj. U profesionalnim poslovima takve vrste lanac se prekida znat-

no prije i posljednji izvršitelj ne zna i ne može otkriti naručitelja. Kordon policije na vratima tunela toga dana mogao je eventualno uhvatiti nekog adolescenta s jointom u džepu. Takve jalove akcije policije hrvatski građani skupo plaćaju.

Totalni apsurd, točka na „i“ u perfidnosti vlasti osnivanje je takozvanog hrvatskog FBI-a. Skupi mehanizam za još jaču kontrolu javnosti bez ikakve svrhe, još je jedan teški uteg na osiromašeni standard. No, nije najveći problem u milijunima kuna koliko će stajati ta nova skupa organizacija sa skupim voznim parkom, prostorijama i pratećom logistikom. Takva organizacija mora pravdati svoje postojanje, pa se može dogoditi neki novi spin, neka nova manipulacija. Može se naći nekog „Pedra i objesiti ga“, neku nevinu osobu koju će taj apsurdni hrvatski „FBI“ optužiti za sva zla i ubojstva. U moralnoj karikaturi kakva je naša Hrvatska – to je lako moguće.

Na kraju moramo se upitati, dokle taj prokleti „spin“, dokle manipulacije, prevare ..?

Hoće li konačno zasjati sunce kroz olovne oblake? Možemo li promijeniti obilježja gospodarske politike iz mračnih devedesetih: kašnjenje u plaćanjima, korupciju, namješten natječaj, izravne pogodbe, kriminalne javne nabave, netransparentnu privatizaciju, pljačku preostalih hrvatskih resursa? Možemo li zaustaviti postojani pad BDP-a, rast vanjskog duga, inflaciju, unutarnju nelikvidnost...? Uz naše „spin doktore“ i uz ovakvu vlast???

Nada umire posljednja. Ali, mnogi ma je i nada umrla.

KRAJ

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

**Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!**

Cijena 30,00 kuna + poštarina

Blagoslivljat ću Gospodina u svako doba,
Njegova će mi hvala biti svagda na ustima!
Nek se Gospodinom duša moja hvali:
Nek čuju ponizni i nek se raduju!
(Psalam 34, 2-3)

Naša je ljubav beskrajna,
trajno je sjećanje na dragu nam i hrabru

BISERKU DRAGUN

hrvatskog branitelja
8.11.1991.-8.11.2008.

Majka Marija, otac Tomislav,
sestre Lovorka i Zrinka

ZA DOM SPREMNI

dr. Radoslav Marić, New York
(27.10.2008.)

Poslije nogometne utakmice s Andorom (4:0) razvila se vrlo živa * diskusija na internetu, tisku i u drugim sredstvima priopćavanja, a prvenstveno među političarima. Razlog je skandiranje gledališta "Za Dom Spremni", koje je uzbudilo duhove a uznemirilo vlast, prvenstveno predsjednika vlade, tobože doktora Ivu Sanadera. ("Nećemo dozvoliti da postanemo Bejrut"). Prošli tjedan na moju e-mail adresu je došla pošiljka - članak u kojem, meni onda nepoznati, Frano Budimlić izvrsno prikazuje analizu uzroka koji su doveli do toga da današnji hrvatski naraštaji na javnim mjestima jednoglasno pjevaju zabranjeni starodrevni hrvatski vojnički pozdrav. Ja sam preko različitih portala reagirao na Franin članak, jer me je smetala kriva upotreba riječi "diaspora". K tome sam još dodao nešto od onoga što ja znam o povijesnom pokliču hrvatskih bojovnika. U subotu 25. listopada 2008. godine sam poštom dobio "Hrvatsku Kroniku" koja izlazi u New Yorku. Na stranici 18 tog dvotjednika otiskan je gore spomenuti članak, na engleskom jeziku, isti onaj što sam ga prije nekoliko dana dobio na internetu. Bilo je već mnogo internetskih komentara i e-mailova u vezi moga javljanja. To me je potaklo da se ponovo osvrnem, po mogućnosti u istim glasilima, na upotrebu iste riječi, i još k tome mnogo više razloga za ovo javljanje.

I. riječ "diaspora"

Ja sam već davno prije na internetu opisao upotrebu i značenje riječi "diaspora", ili kako je tobože hrvatski novinari pišu dijaspora, misleći na Hrvate koji žive u dru-

gim državama. Sama riječ diaspora potječe iz grčkog jezika, a opisuje židovski narod koji je u davnim stoljećima napustio područje Bliskog istoka, tj. područje današnje države Izrael, i svakako onog teritorija koji se danas smatra kao Palestina. Već davno sam bio našao u nekom rječniku gdje je opisano da je najbitnija karakteristika tog pojma (opisa) da se ti Židovi nikada ne će vratiti u Palestinu. Pri ruci mi je rječnik izdan u Americi namijenjen za upotrebu studentima u koledžima, dakle studente koji pohađaju sveučilišta, što bi po europskom sistemu bilo poslije velike mature. Puni naslov knjige je: "Drugo sveučilišno izdanje AMERICKI NASLJEDNI RIJEČNIK". Moj primjerak rječnika ima ISBN 0-395-32944-2, a izdan je 1991. godine. Na stranici 392., drugi stupac, druga riječ odozdo je "Diaspora", (prevodim):

1. Često **diaspora**. Dio Židova ili židovskih zajednica izvan Palestine ili današnjeg Izraela.
2. Dio Židova koji žive raspršeno među nežidovima poslije zauzimanja Babilona.
3. **diaspora**. Raseljavanje originalno istorodnog naroda.

Kako se iz priloženog vidi u ovom rječniku ne spominju tu važnu odrednicu da se Židovi neće povratiti u Palestinu. Sada mi je nemoguće naći onaj rječnik, gore spomenuti.

Dakle, upotreba rijeci "diaspora" ne može se primijeniti ni pod 1. ni pod 2. jer Hrvati nisu Židovi. Ako se hoće Hrvate opisati pod najuniverzalnijim pojmom pod brojem 3. onda tu nedostaje glavna osobina: "**originalno istorodni narod**". Hrvati su mješavina sa Slavenima, Gotima, Ilirima, Rimljanima, Hunima i Avarima, a kasnije s Austri-

jancima, Česima, Srbima, Ukrajin-cima, Vlasima, i t.d. Osim toga, Hrvati u Austriji, Bosni, Crnoj Gori, Hercegovini, Italiji, Mađarskoj, Vojvodini, i t.d. jesu autohtoni u tim zemljama, i nikada se ne mogu uporediti sa Židovima, onima prije ili onima poslije zauzimanja Babilona. Hoće li se oni vratiti u avnojsku Hrvatsku, je pitanje koje potiče na smijeh. Dakle, ni broj 3. Američkog naslijednog rječnika ne može se primijeniti na Hrvate izvan avnojske Hrvatske.

Pri ruci imam tri različita izdanja englesko-hrvatskog rječnika od R. Filipovića, i ove riječi nema ni u jednom! Nema je ni u hrvatsko-engleskom izdanju iz godine 1996. Websterov Rječnik novog svijeta, (1979), isto nema riječ "diaspora", kao ni drugih šest različitih rječnika koje posjedujem. Nemoguće mi je istraživati tko to forsira upotrebu te riječi u opisu Hrvata koji žive izvan granica te avnojske Hrvatske. Tko god to bio, i svi oni koji tu riječ upotrebljavaju, služe najžešćim neprijateljima hrvatstva, mada toga nisu ili ne moraju biti svjesni.

U "Hrvatskom kalendaru" za godinu 1956. Dr. Milan Martinović, član Središnjeg Odbora HSS, u članku o Augustu Košutiću upotrebljava riječ "**zagrančni Hrvati**", što je najljepša riječ koju sam do sada našao napisanu za nas Hrvate koji smo rastjerani s djedovskih zemalja, e da bi "Jugoslavija mogla da živi"!

Preporučujem svim ljudima koji se bave pisanjem, da umjesto riječi "diaspora" upotrebljavaju rijeci "**zagrančni Hrvati**" ili "**izvandomovinci**".

II. bojni poklik

Uz izvanrednu analizu Frane Budimlića, mladog Hrvata rođenog u

Americi, dakle izvandomovinca, ovdje treba istaknuti da je ovaj internetski tjednik Glasnik br. 30, od 25. listopada 2008. god. isto na stranici 18 (koja li slučajnost?) donio kratki izvještaj kako je na stadionu jedna tribina uzvikivala "ZA DOM", a druga, suprotna tribina nadopunjavala "SPREMNI"! Šteta što nisam bio prisutan, da i mene zaboli grlo! Na istoj stranici je slika Milana Bandića, gradonačelnika grada Zagreba i kratka vijest: *"Milan Bandić je zbog povika 'Za dom spremni' napustio stadion u Maksimiru. Tom zgodom izjavio je: „Koliko sam zadovoljan pokazanim na terenu, još više sam zgranut ponašanjem dijela navijača."*

Iz drugih izvora saznajem da je dio članova vlade ostao na utakmici, a Jadranka Kosor je opravdavala taj postupak ostanka na utakmici da se ne može uvijek biti pamešan, ili tako nešto!

Postupak Milana Bandića je oličje one komunističke: "To je nama naša borba dala da imamo (... Miletu...) za maršala!" Milan je kao osamgodišnji klinac bio s roditeljima na misi. Upravo u to vrijeme ispred crkve, sigurno ne slučajno, prošla je omladinska štafeta za rođendan Ljubičice plave! Vidjevši štafetu Milanče je uzviknuo: **"Stani miso, prolazi štafeta!"** Dakle, već je bio predodređen za "rukovodioca".

Ne bi škodilo Bandiću osobno, ni Hrvatima, a ni hrvatskim građanima bez obzira na dob, spol, vjeroispovjest, političku pripadnost, ili bilo koje drugo obilježje da ... drug Mileta... nauči nešto malo iz hrvatske povijesti. Kao na primjer: Davne 1526. godine u bitki na Mohaču (danas jugozapadna Mađarska) zajedno s mađarskom vojskom sudjelovali su i hrvatski plemići sa svojim vojskama. Valjda svatko pismen već znade da su tu Turci pod komandom Sultana Sulajmana Veličanstvenog potukli

cijelu vojsku i plemiće. To je za Hrvate i Mađare bio najveći poraz u cijeloj njihovoj zajedničkoj povijesti od 1102. godine. Rezultat je bio zauzimanje Budimpešte, kojim su Turci vladali 150 godina. I danas ćete vidjeti turske ukrase u katedrali u Budimpešti, namjerno sačuvane i nakon progona Turaka iz Mađarske. Zahvaljujući vojnim uspjesima u bitci na Mohaču već godine 1529. Turci su napravili PRVU opsadu Beča! Nisu ga zauzeli i trebalo je Turcima sljedećih 150 godina dok su uspjeli drugi put opsjednuti Beč 1683. Tada je austrijski car i hrvatski kralj postavio na čelo obrane Poljaka Sobieskog, koji je upotrijebio Ličku Gardu da pronađu što i kada Turci namjeravaju. Zahvaljujući umješnosti i hrabrosti (specifično) ličkih Hrvata, Sobieski je hametice potukao Turke pred vratima Beča, a preživjeli su pobjegli na jug, da nikada više ne dođu u blizinu Beča. Taj poraz Turke je natjerao na povlačenje iz osvojenih prostora, uključivši i Budimpeštu. Valjda u čitateljstvu neću naći opoziciju u tvrdnji da je to početak propasti velikog i silnog Otomanskog carstva?

Kako se znade, odmah poslije bitke na Mohaču, ono malo hrvatskih velikaša što je preživjelo, (jer nisu bili na Mohaču), sastali su se i zatražili milost Habsburške krune da ih zaštiti. Austrijsko carstvo je 2. siječnja 1957. preuzelo Hrvatsko kraljevstvo, one ostatke ostataka, (Reliquie reliquiarum), od kada je Hrvatska država ušla u zaštitni savez sa Habsburgovcima, i ostala u tom savezu do 29. listopada 1918., kada je po prvi put uspostavljena Nezavisna Država Hrvatska. Zašto ja to navodim u svezi demonstrativnog odlaska s utakmice i izjave gradonačelnika grada Zagreba?

Ja sam negdje davno pročitao, sada se više ne mogu ni sjetiti gdje, da su hrvatski vojnici u bitci

na Mohačkom polju uzvikivali prije i za vrijeme juriša: **"ZA DOM SPREMNI!"** Isto je dobro poznato da su Zrinjski upotrebljavali taj pozdrav, i to još nitko nije pobio. Ja osobno ne znam jesu li su hrvatski bojovnici upotrebljavali taj poklič prije 1526. godine, a najvjerojatnije je da jesu. Ali zato znam da je pjesma "Marjane, Marjane, ča barjak ne viješ", najstarija vojna koračnica na svijetu, kojom su hrvatski bojovnici pod Darijem Velikim (500 godina prije Krista) osvajali ondašnji poznati svijet. Za to postoje nepobitni dokazi. Isto tako nije točno da se prvi put taj vojni poklič pojavljuje u Zajčevoj operi, koja je nastala u drugoj polovici 19. stoljeća.

Na osnovu iznesenog jasno je da ustaški pokret Dr. Ante Pavelića i njihovo DRUGO uskrsnuće Nezavisne Države Hrvatske nije izmislio taj vojni pozdrav, nego su ga oni samo usvojili i njime se služili. Ustaše su usvojili mnogo drugih lijepih običaja i događaja iz bogate hrvatske povijesti. Samo za primjer navodim novac kuna! To što su komunisti Jugoslavije proglasili taj pradačni vojni hrvatski poklič za fašistički pozdrav je besmislica, i krajnja ludost. Istovremeno i kriminal ili genocidno djelo. To da HDZ sa "ulogim" svojim predsjednicima vlada i Račanova koalicija nisu ispravili zablude i zle namjere srbokomunista ostaje njima na čast, ali i povjesnu osudu, koja će ih naravno stići, bez obzira što moja malenkost ili Milanče o tome danas mislimo. Čak i tzv. hrvatski komunisti "nacionalisti" u tome im pomažu, čak i danas kada se više ne moraju bojati srbskog Štaba ni Apisove crne ruke. Ustaše nisu nastale zbog toga što su Hrvati zavoljeli politiku Mussolinija, ako je uopće itko bio za njega, nego zato što su Srbijanci pokorili Hrvatsku poslije "prisajedinjenja" 1. prosinca 1918. To samo prisajedinjenje je uspjelo jedino na osnovu krivovjere koju su počinili Svetozar

Pribičević i jedan drugi dr. Ante Pavelić. Ovaj je bio zubar, a ne doktor prava. F. Tuđman ga naziva Ante Pavelić – stariji! Da unuk preprodavača svinja (Aleksandar Karađorđević) nije dao ubiti Stjepana Radića i njegove drugove u srpskom Parlamentu, nikada u hrvatskom narodu ne bi nikao domoljubni pokret ustaša. Maček je i nakon državnog udara pod vodstvom Bila Donovana 27. ožujka 1941. ostao Jugoslaven! To što su ustaše radili i zašto, nije tema ovog razmatranja.

Samo kao argument svi znamo da ustaše nisu izmislili kruh i mlijeko, nego su ga samo prihvatili. Jugo-

komunisti nisu hrvatskom narodu zakonom zabranili upotrebu kruha i mlijeka, mada su to uskraćivali na sve druge moguće načine. Ni današnja vlast nema zakone koji to zabranjuju. Znači li to da bi klinac koji je vikao: "**Stani miso, prolazi štafeta**", morao demonstrativno napustiti svako mjesto gdje se prodaje kruh i mlijeko, iz razloga da su i to upotrebljavali ustaše? Nema smisla navoditi druge primjere!

Nadajmo se da će gradonačelnik grada Zagreba pročitati ovaj moj uradak, i malo razmisliti o svojim potezima kada se susretne sa starohrvatskim kulturnim, ili vojnič-

kim tekovinama, i prema tome zauzeti stav kako to od njega očekuje hrvatski narod, a ne se ponašati kao jedan ... Milanče...! Nadajmo se da će doći dan kada će hrvatska vojska pozdravljati onako kako su njihovi tragično pobijeni prethodnici činili! Kada se to dogodi, onda pozdrav na nogometnim stadionima neće biti nimalo čudan, a kamo li protuzakonit i kažnjiv. Članovi Akademije bi nam morali puno toga objasniti. Do tada ja ostajem **ZA DOM SPREMAN**. (govorim samo za sebe, zato jednina!)

HRVATI KOJI NEMAJU ŠTO JESTI, TREBAJU IĆI U EUROPU?

Branko Stojković, Bjelovar

Mesićeva politika stvorila je razarajuću krizu usmjerenu protiv vlastitog naroda. U taj propali sustav umetnuti su i novinari, čije priče su utemeljene na mnogim lažima. Vlada Ive Sanadera provodi "medijsku ofenzivu" pod parolom - sve bolje nam ide. Kako bi ona zadobila potporu javnosti, a u biti suočava se sa sve većim protivljenjem građana. I to onih koji sve gore žive. Prvo i glavno pitanje treba istaknuti - kakva je danas sigurnost Hrvatske? Istina je upravo suprotna, od onakve kakvu nam političari i mediji prezentiraju. To je jasno svakom razumnom čovjeku, da ovdje provodi se politika - koja uništava ovu zemlju. Ovo je šokantna stvarnost i neizbježna.

Do sada sretne obitelji - postaju nesretne, jer ništa pozitivno se ne dešava u našem društvu. Situacija je složena. Ubojstva po gradovi-

ma, pljačke banaka i naručena likvidacije sve su češće. i. t. d. Definitivno svaku večer u vijestima slušamo neka policijska izvješća - tko je uhićen, ili protiv koga se provodi sudski postupak... Građani sve to gledaju sa čuđenjem. Gradonačelnik Zagreba Milan Bandić (SDP) najavio je da će iduće godine u glavnoj metropoli biti izgrađeno - još pet policijskih postaja. Da će po ulicama biti postavljene brojne kamere, tj. video nadzori. U Zagreb je stiglo 250 policajaca na ispomoć svojim kolegama.

Televizijske dnevneke i vijesti vodi nam praktički i teoretski policija. Jer stvari su izmakle kontroli - u policijskoj državi. Gdje policija danonoćno traga za raznim počiniteljima kriminalnih i zločinačkih djela. Premijer Ivo Sanader (HDZ) priznao je da smo postali Bejrut. Te da se to ne može dalje dopustiti. No, činjenica je da u nezaposlenoj Hrvatskoj - zavladao je kaos. Malte ne građanski rat. Vlast do sad nije bilo briga ima li narod od čega živjeti. Hrvati koji nemaju što

da jedu ići će u Europu? Tužno je sve to gledati. Kako sve više ima sirotinje u Hrvatskoj. Pitam se: Zašto uopće ljudi plaćaju profesionalne političare - koji dobro žive. Valjda zato da bi sami loše živjeli.

Čeka li nas još gori kolaps? Val nasilja zapljusnuo je Hrvatsku. Možemo zaključiti - da je dosadašnja demonstracija sile - nakon tolikih ubojstva i pljački - više služilo policijskom plašenju građana, nego stvarnom hvatanju glavnih počinitelja kriminala. Pa čak i uhićenja onih ljudi u vlasti, koji su im to omogućili. Nema političke osobe u Hrvatskoj, koja neće svu krivnju prebaciti na neku (izmišljenu) mafiju, odnosno na sve što se dešava - da je mafija kriva. Vlast je odavno podzemlju udahnula život, no sada se ona tobože pita - što je sad ovo. I što se događa?

GRAĐANIN

ČASOPIS SVJETSKOGRAĐANSKE ZAJEDNICE
CJENA 6 KUNA

BROJ:

5

GODINA: V 2008.
ISSN 1845-5069

U JUBILARNOM 5. BROJU IZMEĐU OSTALOG PROČITAJTE:

LJUDI U NEMILOSTI LOKALNIH MOĆNIKA

STR 17

REČKO POLJE U KOPRIVNICI GRAĐANI JOŠ UVIJEK ČEKAJU - DOKLE ??

STR 11

IZASLANSTVO SGZ-a U OKOLASKU DODIJELJENOG NAM PROSTORA OD STRANE GRADA VIROVITICE

STR 6

OPREZ PJEŠACI !

STR 12

STR 15

MOJA PRIČA

PISE I PROMISLI: DARIO ZABRANJSKI

DONACIJA RAČUNALA
SGZ-a OD STRANE
FIRME UNISOFTCOM
d.o.o.

STR 9

Darko Duga, Novigrad Podravski

Mediji bit će slobodni u Hrvatskoj i pisat će o svemu. Imat ćemo neovisno pravosuđe i pravnu državu. Kako ta obećanja su svojevremeno, moram kazati i meni lijepo zvučala. Tko ne bi ista načela podržao? Kad tamo danas je barem jasno, da su ista obećanja ravna onima „šume budu naše“, a potom prisilno u zadruge.

Još kad sam izučavao filozofiju, posebno me se je dojmila misao „Sloboda je činiti sve ono, što ne šteti slobodi drugog čovjeka“. Sud u Hrvatskoj, nije sud, jer ne štiti brzo i učinkovito slobodu čovjeka. Mediji u Hrvatskoj očito nisu slobodni, a i neprihvatljivo je kada ne žele objaviti istinu.

Ne ulazeći u predmet Općinskog suda Koprivnica, koji možda nikada neće biti završen i s kojim odugovlačenjem predmeta je izgubljen bilo kakav smisao suđenja, želim navesti nekoliko činjenica, za one kojima je krajnje vrijeme da se probude iz sna.

Od 1997. godine. svakodnevnih informativnih razgovori na koprivničkoj miliciji, ovaj policiji. Plava

marica i sudnica, te po Večernjem listu moj broj telefona, ime i prezime, adresa i gotovo otvoreni poziv za linč neprojenim člancima, gledajte ljudi to je prevarant, nje ga ganjajte. Zamislite kako je tu noćnu moru trpjeti desetak godina. Kako sam do danas to preživio, nije mi ni samome jasno iako vjerujem da bi 99,9 posto ljudi prolazeći torture koje sam ja prošao, samo se skončalo. 14.6.2005. Općinski sud u Koprivnici me oslobađa optužbe za prijevare i to presudom XI.K254/04 od 17. ožujka 2005. Pazite sada, „Večernji list“ znajući da sam oslobođen optužbe, umjesto da se ispriča za sve prouzročeno mi zlo 09.08.2005. ne poštujući presudu suda i dalje zabluduje svoje čitatelje iskonstruiranom laži, jer očito „stare škole diktature“ našem narodu godinama daju napoj, kao stoci, kao svinjama, misleći da laž može vječno trajati. Podnio sam tužbu pred Općinski sud u Koprivnici, da naloži „Večernjem listu“ da objavi istinu.

Ne ulazeći u to kako će sud predmet riješiti, pitam se, hoće li sud predmet ikada riješiti ?

14.07. 2007. podnio sam Zahtjev za objavom istinite informacije.

Više od godinu dana Općinski sud u Koprivnici u predmetu P-889/07, nije ni blizu da riješi citirani predmet.

Dakle neka si svatko odgovori, kakav je to medij, kojem i nakon pravomoćne sudske odluke, bolje paše iskonstruirana laž? Za koga se smatraju građani ove zemlje, kad im se daje da popuše iskonstruirane laži i dokle će te laži pušiti i još plaćati?

Koliko još treba proteći vremena, a dok će sud prema svim strankama se ponašati isto, te štititi brzo i učinkovito prava i slobode građana ove zemlje?

Interesantna je ta „škola“. Kada netko je pošten u ovome društvu, a ne daj bože ako ga još zanima i što piše u hrvatskim zakonima, tada se na takvoga obavezno baca ljaga, izmisle mu se kaznena djela, pa i neka luđačka šifra, oduzme pravo govora i tako više isti nema kredibilitet „bulazniti o zakonima ili načelima poštenja“, jer mora braniti sam sebe. Bravo, čista petica za konstrukciju totalitarizma i stvaranja dojma, da su u društvu svi lopovi.

KAKO NABAVITI „GRAĐANIN“a?

Tko god želi "Građanin" mu pošalje-mo poštom. Objavit ćemo ga i na svojoj internet stranici www.sgz.hr, ali je problem koliko će ista stranica još biti otvorena. Pa barem je jasno da se takve stranice sustavno zatvaraju, jer udruge koje se doista bave zalaganjem za prava ljudi (ne one dirigrane), jednostavno namjerno se ne financiraju, ne daje im se prostor za djelovanje, čak i na ulici treba plaćati pristojbe i mjestarine. Kada ni to indirektno uništavanje

slobode izražavanja mišljenja ne pomogne, tada nastupaju kojekakvi glupavi upravni postupci primjerice izricanje kazne, jer ne možeš u Zagrebu iznajmiti prostor za djelovanje (nalazi se na upravnom sudu).

Dakle, činjenično tko god želi nešto promijeniti, pa čak ni to, dovoljno je da traži da se zakon poštuje i provodi, bude izložen tolikim različitim postupcima, uskraćen je u bilo kakvom financiranju, blokiran u financi-

jama koje si sam pribavi. Što kazati, ta drskost ide toliko daleko da si policija (mafija obučena u odore) dozvoljava obilaziti članove udruge i zastrašivanjem ih terati da se ispisuju iz iste (Ustav = jamči se sloboda udruživanja).

Ja znam, da vi možete vjerovati, kao što vjerujem i ja vama, jer sve sam to prošao, ali pitanje je kako da uvjerimo većinu u to što nam se događalo i događa ?

PARTIZANI, SAMI VRAĆAJTE DUGOVE!

Hrvatska je prezadužena. Opet su zaigrali staru igru. Uzimali su inozemne zajmove. Zatim primjenjivali staro Titovo poslovno pravilo: „Pola pije, pola Šarcu daje!“. Sad svi moramo podmirivati te dugove.

O, ne! Hvala. Tko je uzimao lovu, neka je i vraća!

Ivo Jakovljević, poznati partizanski novinar, kaže („Novi list“, Rijeka, 2.11.2008.):

„Hrvatskoj dogodne za otplatu dospijeva blizu sedam milijardi eura (preko 50 milijardi kuna) vanjskog duga, i to u okolnostima rekordnog vanjskotrgovinskog i platnobilančnog manjka, te nakon što je prodala i gotovo polovinu svoje najzlatnije koke INA-e.“

Lijepo. Što sad?

„Da bi izbjegla recesiju (što znači da bi, umjesto – recesijskog – nultog, i dogodne ostvarila povećanje bruto-proizvoda, od najmanje 2,5 posto), Hrvatska bi morala povećati svoj izvoz robe i usluga za najmanje 30 posto, te istodobno smanjiti uvoz robe i usluga za najmanje deset posto, ali je jedno i drugo nemoguće.“

Uh! Baš su našli crkvu u kojoj će se moliti!

Odreći se dvoraca, odreći se jahti, odreći se dijela Državnog proračuna. Taman posla.

„Hrvatske su državne financije visoko ovisne o uvozu i domaćoj potrošnji, pa će ih – potraje li malu dulje – već dobrano uzdrmati i najnovije pojeftinjenje nafte na svjetskom tržištu.“

Ta, bez carina (na uvezenu robu) i bez PDV (na potrošnju), pače uz njihovo i manje smanjenje, hrvatske partizanske vlade, uključujući i ovu Sanaderovu, osuđene su na propast. Drugačije niti ne može biti. Taj svijet nije naučio raditi. Zgrabiti i domoći se položaja, to je sva njihova mudrost i politika.

Tu je dodatna poteškoća, Hrvatskoj nametnuti problem u obliku spašavanja Tuđman-Manolićevog sustava „200 Obitelji“. U opasnosti je sve ono što se gradilo od 1945. godine do danas. Bubnjevi posmrtni koračnice već se dobro čuju.

„Ako je zakonima unaprijed određeno više od 80 posto državne potrošnje, a odlučila je podmiriti nabujale potrebe za djelotvornijim policijskim i pravosudnim sustavom, te još stvoriti i moćne financijske rezerve, za spašavanje strateških hrvatskih kompanija u slučaju prelijevanja i na Hrvatsku, tada bi sama, štedeći i smanjujući državnu potrošnju, i to uoči

skorih lokalnih izbora, aktivirala socijalnu bombu s nepredvidivim učincima.“

Treba spasiti Ivicu Todorica, Anđelka Leku, Dragutina Drka, Radimira Čačića, Željka Čovića, prof. dr. sc. Juru Radića i sl.

Jasno je što bi trebalo učiniti.

„... tada bi Vlada morala pokrenuti ili veliko okrupnjavanje preostale izvozne ponude, ili ubrzati završnicu prodaje preostale državne imovine stranim investitorima, ...“

Jasno, ali i neizvedivo. Takvi su igrači u pitanju. Nu, oni će ipak učiniti samo ono što je prispodobivo njihovim sposobnostima i njihovim navikama. U okvirima zakona jazbine. Stjepan Mesić. Dr. sc. Ivo Sanader. Luka Bebić (u dosluhu s Vladimirom Šeksom).

Ha, ha, ha!

Dakle,

„... ili se znatno, dodatno zadužiti kod stranih banaka, radi refinanciranja svih dospjelih rata inozemnih dugova, i nužnog financiranja državnih investicija, te pokrivanja manjka u državnom proračunu i bilanci plaćanja prema inozemstvu.“

Prof. dr. sc. Jure Radić ostaje na sceni. Onda pak, **ZNA SE!**

„Jer, u toj je varijanti proračunske i proturecesijske politike posve izvjesno, da bi hrvatski vanjski dug na kraju 2009-e iznosio blizu 40 milijardi eura, ili podjednako vrijednosti

godišnjeg BDP-a!"

Zato Ivo Jakovljević predviđa sljedeći „gospodarski portret Hrvatske u 2009. godini“:

<i>Povećanje BDP-a</i>	<i>u najboljem slučaju 2,5 %</i>
<i>Otplata vanjskog duga</i>	<i>6,9 milijardi eura</i>
<i>Povećanje vanjskog duga</i>	<i>s 36,5 na 40 milijardi eura</i>
<i>Pad kupovne moći plaća</i>	<i>najmanje 3 %</i>
<i>Smanjenje zaposlenosti</i>	<i>oko 2,5 %</i>
<i>Inflacija</i>	<i>od 5 do 10 %</i>

Kad partizanski komentator tako kaže, kakvo li je tek stvarno stanje. Očito, vrug je došao po svoje.

SODOMA I GOMORA

Darko Duga, Zagreb

Komentar članka HRVATSKI DRŽAVNI VRH LIKVIDIRAO JE IVU PUKANIĆA!

Mislim da se ne treba zavaravati, za to što nam se događa, prvenstveno smo krivi mi sami. Većina šuti, dakle slaže se sa svime što se radi.

Dr. sc Tomislav Dragun ili neki drugi pojedinac u lijepoj našoj, otvoreno se ignorira, kada pretjera proglašava se kriminalcem, pa čak i luđakom (iako iskreno, tko bi i ostao normalan, od svih reketarenja kojima su izloženi ljudi koji su malo predoslovno shvatili članke zakona).

Ja krećem od sebe, stvarno ću odustati od zalaganja za poštenje i zakon, jer nikome do istoga (osim eto ponekom ... ne znam koji je pravi naziv) nije uopće stalo. Ljudi koji se danas zalažu za poštovanje zakona, su najcrnje ovce u društvu.

Nas svi gaze i doživljavaju negativno, pa zašto se uopće izlagati?

Pravosuđe vas doživljava kriminalcem i luđakom, kao i mene uostalom. Većini građana je svejedno o čemu pišete (odnosno isto dođe kao simpatično štivo, bez ikakve želje za promjenama). Oni o kojima pišete jasno je da vas mrze, jer upuštate se u ono, što čak ni policiju ne zanima.

Zato postoje Božji zakoni, kada više ne funkcioniraju građanski zakoni. Kako to Bog rješava, lijepo je opisano u poglavlju Sodome i Gomore.

Zato nemojte se previše živcirati, povijest je pokazala, da uvijek tako bude. Lijepo ono glasi: Ljude koji nude rješenje, tretiramo ka kretene, pitanje je samo dokle ?

Naime svatko može raditi što god želi, ali ne može dokle želi.

TKO JE ZAPRAVO NIKO FRANJIĆ?

Podzemlje ne da državu koju je pomoglo stvoriti

Zašto je podzemlje htjelo za-tresti institucije? Pa da im se ne dira u ljude koje oni imaju i u sudstvu i u policiji i u zatvorima. (...) To govori da je sigurnosni sustav načet: Ili ćeš mi dati informaciju, ili će svi znati u kakvoj smo vezi. Mafija ne da državu koju je, ako baš hoćemo biti toli-ko otvoreni, čak i stvarala

početkom devedesetih po onoj staroj: Možete raditi što hoćete, samo budite za Hrvatsku.

Damir Kajin, potpredsjednik IDS-a, u „Businessu.hr“

Čovjek ubijen zajedno s Pukanićem? Točno. Nekrolozi kažu slučajno. Bio je, nastavlja, običan komercijalist, direktor marketinga Nacionala. I ništa više. Da, i dragovoljac u Domovinskom ratu. Izvan politike i mafijaških

grupa. Nije imao neprijatelja. Slučajno se našao uz Pukanića kad je grunulo, koji ga je trebalo, onako usput, povesti svojim automobilom. Nikome od njega nije prijetila nikakva opasnost, posebno ne Hrvatskom državnom vrhu.

Nu, je li baš tako, morat ćete zaključiti sami, a nakon što nastavno pročitate njegovu Izjavu, njegovu ispovijest, danu u Hrvatskoj vojsci. Poslušajmo ga.

IZJAVA

Ja Nikola Franjić, rođ. 04. 03. 1970. u selu Bošnjaci, općina Županja, od oca Nikole i majke Mande, saopćavam slijedeće.

Vojni rok sam služio u Kraljevu u VP 8977 u vremenu od 15.12.88 do 89. te sam u istoj vojsci vrbovan od st. vod. M ... Refika (koji je tada radio u odjelu za Albance) da pohađam tečaj vojne sigurnosti u Pančevu pri OBŠC. U Pančevu sam bio sve do polovice 89. g., te sam odlazio na normalnu nastavu koju sam pohađao kao rezervni oficir (ŠRO). Nastavu su tada predavali Čedo Rad..., Mahmut Šehić, te Radislavljenić Slobodan. Istodobno sam na nastavu išao u sklopu ostalih vojnih dužnosti. Imao sam predmete kao što su Strane Armije, Elektronsko izviđanje, Agentura, Strane ob. službe ... Nastavu sam položio sa dobrim, dok sam najbolju ocijenu dobio iz Agenture (Grbavac je bio suspendiran).

Po završetku školovanja i po svojoj nadarenosti polovicom 89., odlazim u Peć te obavljam razne zadatke pod kodnim nazivom unutarja Sigurnost. Bio sam u garnizonu Peć, Đakovica, Priština ... Upoznajem nove oficire sigurnosti puk. Jovašević Prvoslava, puk. Pešić Duška, majora Peru

Čavić, Radivojević Duška, Peru Zlatara ... Povremeno sam odlazio na Topčider i već tada je bilo indicija kako se u Sloveniji i Hrvatskoj događa nešto novo. Navodno se MASPOK ponovno po-

javio, govori se o ilegalnom ubacivanju štampe u Hrvatsku iz inozemstva. Po izlasku iz JNA 15.12.89. ostajem u kontaktu sa nekim oficirima (Pešić Duško, Pero Čavić).

Politička situacija se uopće pogoršava, tako da sam u 9. mj. 90. g. zamolio tadašnjeg predsjednika općine da mi pomogne, on me je doveo do gosp. Perkovića. Tu upoznajem i gosp. Antu Leticu te mi on govori kako bi bilo dobro da vidim što oni ustvari hoće od mene, kakve informacije.

Poslušao sam njegov savjet i na osobni rizik ostajem sa njima u kontaktu. Jedan dan u Topčideru me dočekuje jedan sasvim nepoznat čovjek koji me pita, što ja to radim u MUP i da li im uopće imam što reći. Odgovorio sam sa negativno tj. da ne razumijem o čemu je riječ, tada mi je taj rekao: Reci Perkoviću da ga je pozdravio puk. Jovanović.

Moram napomenuti da sam jednom prilikom u Topčideru vidjeo famoznu kninsku delegaciju Raškovića i Opačića, to sam saopćio u MUP – Savska. Pošto više nije bilo nikakve logike da ostanem

sa njima u kontaktu, vratio sam se i zamolio posao od MUP. Oni su me dočekali sa nepovjerenjem, te me je više puta na informativni razgovor pozivao gosp. Pletikosić iz Drž. sigurnosti Vinkovci. Omogućeno mi je da me prime u PU Županja (specijalna jedinica).

Jedina mi je želja bila da se dokazem kao borac. Prvi puta sam to osjetio 02.05.91. u Borovu selu. Poslije te akcije odlazim u PU Vukovar u kojoj se nalazim sve do početka 20.05.91. kada odlazim u I brigadu ZNG (Zagreb).

Obišao sam sva ratišta (Posavina, Banija, Slavonija, Ilok, Kostajnica, Novska). Osiguravao sam naoružanje koje se dovozilo iz Slovenije, te sam bio u Velikoj Gorici kada je spušten avion koji je dovozio naoružanje za HV.

U I brigadi ostajem sve do 12.

mj. 91. kada prelazim u Vojnu Policiju Lašćina. Tada samnom stupa u kontakt Udiljak Zoran i Ivanković Ivan (odvojeno), te mi postavljaju zadatak da se ubacim među određene ljude koji su iz Hercegovine a za njih se sumnja da su švercali oružje.

Organizirao sam dojavničku mrežu, te između ostalog od iste dobio većinu informacija koju sam pohranio kod gosp. Udiljak Zorana i Ivanković Ivana.

Između ostalog to su bili:

- Goreta Goran, Tomislavova 55, Dugo selo, JMBG 2303968303503

- Mato Karamatić – pseudonim „Mario“ JMBG 26079611120011, reg. br. osobne karte 366/83

- Marica Žugec, I Žugeca Novaki 31, tel. 371-844, JMBG 2301973396517

- Travnikar Mario, Aleja Viktora Bubnja JMBG 02099663330011, br. osobne karte 354444

(Navedene osobe su stupile u kontakt i bile agentura.)

Uskoro doznajem da je do tadašnji zap. Vojne policije sa Lašćine Ivan Grbavac prvi čovjek koji sa određenim brojem ljudi: Kožul Miljenkom, Ravić Vinkom, Žaja

Andrijom, Karamatić Matkom, Benjamin Tkalecom, Barbarić Dinkom i Pavlović Antom – šverca oružje za Hercegovinu. Nedugo nakon što sam pružio neke informacije, oni su suspendirani ali samo nakratko, jer nakon 10-tak dana ponovo bivaju primljeni na posao. Većina njih se potajice sastajala na Velesajmu u paviľjo-

nu 22. Glavni čovjek s kojim su tada bili u kontaktu je bio Ćiro Grubišić koji je usko povezan sa Ljubom Ćesić Rojs, a ovaj sa min. Gojkom Šuškom.

Puk. Udiljak mi je dao zadatak da ispitam što Ante Lovik radi u pratnji Špegelja, jer je navodno čuo da za njim traga Interpol. Otišao sam do Savske u operativu, da bih našao Antu Leticu, te ga zamolio da mi izvadi njegov životopis. Pošto ga nije bilo to je učinio Neven iz operative. Za Lovikom su tragale sve policije, a on je bio namješten Špegelju kako bi ga kompromitirao.

Ravić Vinko se hvalio kako Grbavac zna gdje će metnuti Lovika. Pokušao sam iznuditi njegovo uhićenje no tada mi je Ivanković rekao da je njega pomilovao Šušak. O svemu sam obavijestio gosp. Udiljaka, te mi je on tada rekao da više ne dajem informacije Ivankoviću.

Jednom sam slučajno u gradu naišao na djevojku jednog svojeg dobrog prijatelja (Domitrović

je to stajalo 5-6 dana, kada je jednom ponovo došao i sve to deportirao za Hercegovinu. Ime i prezime te djevojke sam pružio i Ivankoviću i Udiljaku sa točnom adresom.

Povremeno sam gledao na oglasnu ploču, te sam uočavao slijedeće poruke.

Sve se vrtilo oko Jurkovića i tel. broja 048/53-30. Sa tim Jurkovićem su u kontaktu bili i Žaja Andrija, Ljubo Ćesić Rojs, Lovik Antun.

Ljubo Ćesić Rojs je tada uselio i u novi stan, a preko Šuška je omogućio i Barbarić Dinku, Tole Predragu i Ravić Vinku.

Većina ljudi iz hercegovačke veze je stalno spominjala kao zaleđe min. obrane Šuška. Kada su svi bili suspendirani sakupljali su se svakodnevno u sobi br. 16. paviljona 1.

Barbarić Dinko je osoba koja je tada davala, tj. preprodavala ručne bombe za 10 DEM i metke 7,62 mm za 1 DEM. Jednom je prilikom bez ikakvog odobrenja uzeo 46 bombi, 1.000 metaka 9 mm, 700 metaka 7,62 za AP. Sa njim je tada bio i Ante Pavlović. Sve je to Barbarić poklonio Rojsu.

Izdano 18.12.91. bez reversa u 18.00 sati.

Reversi su većinom bili izdavani, ali bez potpisa onoga tko je tu robu primao. Tada je skladištar bio Goreta Goran, te je na upit tko će to potpisati, Grbavac odgovorio: Ne trebaju reversi kada ja izdajem naoružanje.

Darko) koja me je upoznala sa jednom djevojkom iz Iloka s kojom je Grbavac išao. Ona mi je pričala o svemu, a posebno je bila zanimljiva informacija da je Grbavac, kada je pala kasarna Prečec, preko jedne noći u njen stan dopratio dva kamiona puna oružja te da je tu večer u rukama imao oko 10 tisuća DEM. Sve

Revers br. 1.

Ivan Grbavac odobrio za Krizni štab Hercegovine mitraljez M 53 – kom. 2; Municija 7,9 mm – kom. 3.600; Trombl. tren. mina – kom. 40; Ručnih bombi – kom. 270.

Sve to primio Begić Jako (?)

Izdano 21.10.91. bez reversa

Izdvojena jedinica

Municija 9 mm – kom. 1.000; Municija 7,65 mm – kom. 930; AP Rumunjke – kom. 3 (BR-ACL 4377, BR-AEF 4152, BR-AEE 0613); Vreća za spavanje – kom. 10; šljemova – kom. 12. Sve izdano Tvrtku Pašaliću

06.11.91.(JMBG 2706956383304). Odobrio Ivan Grbavac.

Dio reversa sam ustupio gosp. Udiljaku, a veći dio Ivanković Ivanu. Tada je netko provalio moju vezu sa SIS-om, te su mi dolazile kojekakve prijetnje. Ovo nije ni najmanji dio onoga do čega sam bio došao. Ravić Vinko i Žaja Andrija su jednom prilikom išli kod Vice Vukojevića i Gojka Šuška kako bi ishodili ponovni povratak u Vojnu policiju.

Ja sam tada bio prozvan od zap. Vojne policije Pavlović Antuna koji mi je rekao da će me pritvoriti ako i dalje budem turao nos gdje ne treba. U minist. obrane mi je gosp. Ivanković zaprijetio da me može preko noći nestati.

Tada sam optužen da sam sura-

đivao s Paragom i HSP te da sam im ja dostavio šemu sigurnosnog sustava RH. To je bio izgovor Ivankovića da me treba što prije izbaciti.

Poslije sam shvatio da su to bili viši interesi, te da je i on postao jedan od onih kojima se ne može ništa.

Ja sam optužen da sam poslan od onih koji žele uništiti Hercegovce, a čuo sam i da su za mene davali 70.000 DEM (tj. za moju glavu).

Kada bi mi se pružila mogućnost da sve ponovo ispitam uskoro bih pružio sve informacije koje su sada pohranjene na tko zna kojem mjestu.

SURADNIK KONTRA OBAVJEŠTAJNE SLUŽBE JNA

<http://politika.com>

Nakon Grbavčeve potvrde da je riječ o dokumentu koji je pisao nedavno tragično preminuli Nikola Franjić, potvrde o autentičnosti stigle su mi iz još dva međusobno nezavisna izvora.

Obzirom da "izjava" baca sasvim neočekivano svjetlo na životopis pokojnog Nike Franjića, već su krenule špekulacije da on možda i nije bio samo kolateralna žrtva atentata na Ivu Pukanića. Ne bih špekulirao o tome. Vidjet ćemo što će reći naša super uspješna policija. No, čini se da ovo otkriće popunjava rupe i objašnjava živopisnost Franjićeva životopisa. Ako se ikoju uzrečicu može reći da se s visokim postotkom potvrđuje u stvarnosti, onda to svakako vrijedi za ovu: "Jednom špi-

jun, zauvijek špijun." Ne čini se više slučajnim što je čovjeka s ovakvim referencama Ivo Pukanić imao za šefa marketinga. U "reketarskom izdavaštvu" kakvim je dio javnosti okarakterizirao Pukanićev imperij, mjesto šefa marketinga je iznimno osjetljivo i važno. Naplaćivanje neobjavljenih kompromitirajućih informacija po klijenta, uglavnom se obavlja preko marketinga.

Pored svega, zaista je nevjerojatan popis osoba koje se navode u Franjićevoj izjavi. Ispada da su ga iz KOS-a u SIS preuzeli Josip Perković (otac savjetnika Predsjednika RH za sigurnost Saše Perkovića i lice s njemačke tjeralice za zločine UDBA-e) i Ante Letica (visokopozicionirani službenik SOA-e, koji je u rujnu

1991. odigrao zanimljivu ulogu u atentatu na Antu Paradžika).

Na vezi su ga držali Zoran Udiljak (poginuo u do sada nerasvjetljenim okolnostima vozeći se s jednim od legionara Ante Rose i kasnijim velikim prijateljem Ante Gotovine, Milenkom Filipovićem automobilom za Tomislavgrad) i Ivan Ivanković (Perkovićev miljenik u SIS-u, a danas visokopozicionirani službenik SOA-i).

Za šverc u Vojnoj policiji pored spomenutog Ivana Grbavca prozivao je i danas već legendarnog Ljubu Česića Rojsa te Dinka Barbarića, zapovjednika iz Vojne policije koji je početkom prošle godine prekomandiran na visokopozicionirano mjesto u SOA-i.

AMERIKA ĆE POTAKNUTI RAT U BiH

Rudi Tomić, Kanada

Izorno povjerenstvo Bosne i Hercegovine objavilo je (20. 10. 2008.) provjerene rezultate lokalnih izbora u kojima su vodeće nacionalne političke stranke dobile potporu svojih birača. Čelni ljudi iz tih političkih stranaka već su se najavili kako će izborne pobjede imati stanoviti utjecaj na izvršnu vlast u RS i u Federaciji.

Sulejman Tihić, predsjednik SDA, čija je stranka dobila najviše bošnjačko-muslimanskih glasova, i najviše mandata u općinskim i gradskim vijećima, ohrabren je tim uspjehom i najavio je „rekonstrukciju Vlade FBiH“.

Milorad Dodik, predsjednik SNSD, odnosno ražareni premijer „Republike Srpske“, oduševljen je uspjehom svoje političke stranke, koja je dobila najveći broj srpskih glasova. Dodikova pobjeda na lokalnim izborima pooštrila je njegovu retoriku protiv visokog predstavnika Miroslava Lajčeka, koji mu je „piljak u opanku“ kao i OHR-a.

Dragan Čović, predsjednik HDZ BiH, dobio je najveći broj glasova od hrvatskih glasača, ali zbog većeg broja stranačkih kandidata u pitanju je i izbor hrvatskog gradonačelnika u Mostaru. Tihić ima veći broj vijećnika, te kaže da neće odustati od postavljanja bošnjačkog gradonačelnika u Mosta-

ru. Ali, „dobrodušno“ predložio je da Hrvat bude gradonačelnik u Sarajevu, iz kojeg su protjerali 45.000 Hrvata. Kažu: pod ovčjom kožom često se skriva vučja duša.

Srbi i Bošnjaci još ratuju

Plamen je vrlo blizu dimu. Rat između bosanskih Srba i Bošnjaka muslimana nije (još) rat s oružjem u ruci nego: rat kultura, rat konfesija i rat političkih ideologija, koje će razjariti usijanu iskru i poput munje uhvatiti maha diljem BiH.

„U BiH, stoga, koliko naroda i sudionika sukoba toliko i povijesti i bosanskohercegovačkih istina. Svatko ima svoje viđenje razloga početka, načina odvijanja, i kraja sukoba. I zato i nema zajedničke istine, no zbog toga ni zajedničkog puta u budućnost, jer svaki sukob stvarao je i ostavljao još veće i dublje jazove diobe i nepodnošljivosti, što je i razlog nepostojanja i zajedničke i cjelovite BiH.“ (V. Đotio, Fokus, 05.09. 2008.)

Duhovne vođe srpskog pravoslavlja i bošnjačkih muslimana sustavno tumače svojim sljedbenicima kako su „oni“ najugroženi, te manipuliraju s brojem žrtva, da bi se još jače učvrstila mržnja i žudnja za osvetom. „Slijepe vođe! Vi cijedite komarca, a devu proždirete.“ (Mt 23: 24)

Metropolit Crnogorsko-primorski Amfilohije, smatra da su kosovski Srbi žrtve muslimanskog stanovništva, te da se na Balkanu sprema novi rat: „Ne može biti mira. Neko vrijeme će trajati mir, ali s vremenom će se spremati novi sukobi, novi rat, nova borba“, prenosi portal Pinco.info.

Slične poruke, ratno huškanje, dolaze i od poglavara Islamske

zajednice BiH reis-uleme Mustafe ef. Cerića, koji vjeruje da je vlasnik istine, i koji se nameće za političkog vođu muslimanskog naroda, ne samo u BiH nego i u cijeloj Europi. (!) Najprije je bio uz vebabiju Harisa Silajdžića, i ponovo ga gurnuo u političku arenu. Iz mržnje prema Silajdžiću prihvatio je šijita Sulejmana Tihića, kojemu je (uz pomoć sarajevskog Dnevnog Avaza) osigurao veliku pobjedu na nedavnim lokalnim izborima. Immodica ira gignit insaniam!

Hrvati su: Hoćeš – nećeš

Teško je nama, koji živimo izvan domovine, shvatiti zbivanja među Hrvatima u BiH, a kako možemo očekivati od čelnika međunarodne zajednice, koji su glavni čimbenici u oblikovanju države, da razumiju stajališta hrvatskog naroda i njihov položaju u multietničkom društvu.

Prije svega brutalno je ponašanje nekih Hrvata, koji iz osobnih razloga stvaraju svoje „političke“ strančice i daju im hrvatske predznake. Parafrazirajući sektašku filozofiju: nema nijedne budale u svijetu koja ne bi mogla naći nekog sljedbenika. Stoga i niču tolike „hrvatske“ stranke, kao gljive u bosanskohercegovačkom mulju.

Vođa bosanskih Srba Milorada Dodika, za čije vodstvo Galbraith kaže, da je „fašističko i genocidno“, poručuje Hrvatima kako bi i oni trebali imati svoju „republiku“, ali nikad nije definirao zemljovidne granice te „Hrvatske Republike“. Kada Srbin nešto nudi treba biti oprezan. Srbi imaju 11 zapovijedi: 10 Božjih i jednu srpsku – mrzi Hrvata.

Hrvati, koji se lijepe uz Bošnjake, kako bi se s njima oduprli srpskoj nasrtljivosti, kao da ne vide da

Bošnjaci imaju svoju agendu za stvaranje građanske države na cijelome prostoru BiH. Svakako, imajući u vidu svoju brojčanu nadmoćnost u Federaciji, uvjereni su da bi mogli nametnuti svoju vlast u takvoj državi.

„Činjenica je, međutim, da su Hrvati na tim prostorima jedini državotvorni etnos od srednjega vijeka do dolaska Turaka u 15. stoljeću. Zato, ako ćemo govoriti o čijoj izvornosti, treba reći nepobitnu istinu: oni su temeljni narod u Bosni i Hercegovini...”

„U nametnutoj Federaciji BiH, bez ikakva objektivno opravdana razloga, ne prvi put, književne i druge procese (muslimani) nastoje usmjeriti natrag. Hoće jedan – bosanski jezik, jednu bosansku književnost, pa onda i istoimenu naciju, tj. ono što je htjela Austro-Ugarska prije 130 godina.” (V. Koroman, Bljesak, 11. 10. 2008.)

Što je još najpogubnije, u hrvatskom tisku se razrađuju kombinacije u slučaju raspada BiH: kakva bi bila sudbina hrvatskog naroda? U tisku uvijek se naglašava hrvatska malobrojnost, koja se nameće kao bespomoćnost vidnog utjecaja na opća zbivanja u Daytonskoj državi. No, treba glasno naglasiti: ne može se oblikovati nikakva država na području Bosne i Hercegovine bez Hrvata. Dakle, Hrvati su u zavidnom položaju – oni su jezičak, igla na vagi koja svojim položajem pokazuje odnos dviju strana.

Međunarodna zajednica na stranputici

Koliko se god Amerikanci i Europska zajednica zauzimali za uspostavu mira i učvršćenje demokratskog sustava u Bosni i Hercegovini, njihovi su naponi uzaludni – otišli su na stranputicu, u bespuće, jer su na prisilu nametnuli Daytonski „dogovor”, koji nije nikakvo rješenje.

Glavni kreator Daytonskog sporazuma Richard Holbrooke upozorio je „da je BiH opet opasna bačva baruta”, te je s Paddy Ashdownom, bivšim visokim predstavnikom, uputio poziv međunarodnoj zajednici da učvrsti protektorat, jer u zemlji može lako doći do eksplozije.

Za sve neuspjehe u BiH Holbrook i Ashdown krive srpskog vođu Milorada Dodika i federalnog vehbiju Harisa Silajdžića, i traže njihovu uklanjanje s vlasti. „Činjenica je da obojica krše temeljno načelo Daytonskog sporazuma: federalni sustav u okviru jedne države. Otrovni odnosi i sukobi između njih dvojice predstavljaju srce sadašnje krize u BiH”, objavili su: londonski The Guardian, sarajevski Dnevni avaz i washingtonski The Washington Post.

Međunarodna zajednica je ponovo otvorila Ured krizne skupine (ICG) u Sarajevu, što najbolje svjedoči da je kriza u BiH u užarenom stanju. Određene su i osobe koje će biti zadužene za održavanje „stabilnosti”: Chris Patten, sadašnji povjerenik Europske komisije za vanjska pitanja, Gereth Evens, bivši ministar vanjskih poslova Australije, George Soros, direktor „Soros Foundation”, Wesley Clark, bivši zapovjednik NATO-a i Louise Arbour, bivša haška tužiteljica.

Oglasio se i Olli Rehn, europski povjerenik za proširenje unije, na sastanku s čelnicima Predsjedništva BiH gdje je oštro naglasio važnost poštivanja Daytonskog sporazuma i osudio negativnu retoriku, ali, „neslaganje političara u BiH su unutrašnje naravi”, i da se EU neće miješati u unutrašnje stvari BiH, jer visoki predstavnik ima odlučujuću riječ.

Međutim, visoki predstavnik EU Miroslav Lajčak u Washingtonu je

informirao dotajnika za politička pitanja State Departmenta Williama Bruna o teškoj političkoj krizi u BiH. Naime, očekivao je „da će se nakon izbora zemlja u potpunosti fokusirati na obaveze za njen europski put. To se nije dogodilo.”

Bivši američki poslanik u Hrvatskoj Peter Galbraith izjavio je kako su bosanske Srbe tijekom rata nedvojbeno vodili genocidni fašisti, dodajući kako mu je sada žao što hrvatskim snagama nije dopušteno da 1995. godine oslobode Banja Luku i tako vojničkim putem završe rat.

„Vodstvo Republike Srpske bilo je fašističko i genocidno. Vojska RS također je bila fašistička i genocidna”, rekao je Galbraith u intervjuu za Dnevni avaz (17. 10. 2008.) Galbraith je tom prilikom rekao kako bi svi problemi kroz koje sada prolazi BiH, a s njom i cijela regija, mogli biti prošlost da 1995. godine hrvatske postrojbe, koje su bile na prilazima Banjoj Luci, nisu zaustavljene u daljnjem napredovanju.

Dakle, akteri bivšeg američkog predsjednika Billa Clintona, koji će vjerojatno imati visoke dužnosti u novoj administraciji predsjednika SAD Baracka Obame, postavljaju nove preduvjete za napeto stanje u BiH. Daytonski sporazum nije nikoga uvjerio da je Americi bilo u cilju uvođenje „demokracije” u BiH, koliko im je bilo do strateškog položaja na Balkanu.

Čim se okonča rat u Iraku i Afga-

nistanu, na čemu će Obama žurno raditi, otvorit će se nova strategija sukoba, kako bi se pozornost svijeta usredotočila na Balkan. Amerika nema ozbiljnih nakan uspostaviti Palestinsku državu, jer to nije u interesu Židova, mada su se svi američki i židovski predsjednici „zauzimali“ i „zaklinjali“ da će zaustaviti rat između Židova i Palestinaca.

Zaključna misao

Na pitanje: Što Dayton koči, a moglo bi se postići novom nagodbom tri bosanskohercegovačka naroda? Na ovo pitanje urednika Glasnika Hrvatskoga uljudbenog pokreta odgovorio je Filip Čorluka u br. 24:

„Ništa ga ne koči, jer je on u luciferskom uredu američkih vojnih psihologa ugradio automatske kočnice. Koči ga psihologija tri u ratu ekstremno posvađene grupacije. Ne kažem naroda, jer ni jedan nije jedinstven. Posavski i zapadnobosanski Hrvati traže jedno, a hercegovački nešto sasvim drugo. Mnogi su se Srbi borili u Armiji BiH, pa i danas traže nekakvu drugačiju Bosnu. Muslimani Cazinske Krajine su čak ratovali protiv Armije BiH. To je pravi psihološki košmar, i opet preostaje jedino privremena prisilna uspostava nekakve jedinstvene države. Možda je najbolje ono što su predlagali bosanski biskupi: podjela BiH na četiri gospodarske regije u

jedinstvenoj državi.“

Dakle, bosanskohercegovački narodi imaju izbor: ili će živjeti zajedno i slobodno u gospodarskim regijama jedne demokratske države, ili će ostati okupirani u svojim vjerskim i nacionalnim kolonijama, koji će u strahu od budućih odmazda napuštati svoja ognjišta.

Politički čelnici bosanskohercegovačkih naroda trebali bi ostaviti (iza sebe) nešto čime bismo posvjedočiti u povijesti da su tamo nekada sretno živjeli njihovi predci.

BOSNA JE NEISKORJENJIVA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Govoriti o važnim problemima je jedno, a donositi odluke na temelju pogrešnih postavki je nešto sasvim drugo. Sud protiv zdrava razuma je pogreška iz koje mogu proizići nesagledive posljedice, ukoliko taj sud postane obavezom i za one koji imaju dokaze da zapostavljaju istinu i proglašavaju neistinu sudski dekretiranom obavezom.

To je sažetak onoga što se može reći o sudbini Bosne u zadnjih sto godina - od aneksije Bosne do Referenduma samoodređenja bosanske nacije od 01.03.1992. Isti oni koji su udarili na Bosnu u povodu Sarajevskog atentata 1914, udarili su na Bosnu i nakon Referenduma u povodu kojeg je bosanska nacija dvotrećinskom većinom odlučila obnoviti svoju državnu nezavisnost, prekinutu turskom najezdom polovicom petnaestog stoljeća.

Problem je u tome što je unatoč temeljnim postavkama međunarodnog prava, agresor nagrađen osvajanjem metodama sile, nasilja, etničkog čišćenja i genocida primjenom logike 'status quo' privremenim poravnanjem u 'Daytonskom ugovoru' prije sedamnaest godina. Glavni politički čimbenici te agresije su izručeni Međunarodnom krivičnom sudu, no njihov plijen je ostao i dalje pod znakom pitanja.

Ni u kojem političkom i pravnom sustavu nije prihvatljivo da se kriminalci kazne, a da im se prizna pravo da zadrže plijen kojeg su se domogli kriminalnim postupcima zbog kojih su kažnjeni.

No, budući da je Referendum o nezavisnosti Bosne od 01.03.1992. neponištiv i da je sigurno da bi se i ponovnim izlaskom na glasačka mjesta u vezi s pitanjem bosanske nezavisnosti ništa manji postotak univerzalnosti građanstva izjasnio u korist pune i ničim ne uvjetovane neza-

visnosti, možda i više nego li prije 16 godina, postavlja se, samo od sebe pitanje - tko sprečava primjenu Čl. X 'Daytonskog dogovora', a koji glasi:

"Amandman:

1) Amandmanska procedura.

Ovaj ustav može biti izmijenjen od strane parlamentarne skupštine uključujući dvotrećinsku većinu prisutnih i koji glasaju u predstavničkom domu.

2) Ljudska prava i fundamentalne slobode.

Nijedan amandman na ovaj ustav ne može eliminirati, niti umanjiti nijedno od prava i sloboda iz člana II ovog ustava niti izmijeniti ovaj paragraf".

Budući da je, u povodu Referenduma za nezavisnost Bosne od 01.03.1992. Bosna priznata kao nezavisna država i na Istoku i na Zapadu (i od Rusije i od Zapad-

nih saveznika), i budući da je Bosna već godinama punopravna država članica OUN, nije jasno zašto se naciji koja je ispunila sve uvjete da bude i tretirana kao nezavisna nacija nameću – strani gubernatori s pravom da diktiraju državi Bosni i naciji Bosne uvjete opstanka i kako se to može obrazložiti logikom međunarodnih pravnih normi na snazi.

Rijeka Bosna

Budući da je Bosna voljom univerzalnosti svog građanstva donijela odluku da obnovi svoju državnost, tko i zašto zabranjuje naciji Bosne da uredi svoju državu na svojim povijesnim temeljima? I po kojoj logici je važnije održavanje demarkacione linije i držanje u Sarajevu nekog stranog diktatora, koji niti je rođen u Bosni, niti je državljanin Bosne, a ima 'ovlasti' da odlučuje o sudbini bosanske nacije svjdjelo se to njoj ili ne? Pa ni ne pitajući ukupnost nacije da li želi u obnovljenoj državnoj nezavisnosti obnoviti i svoje povijesne regije, ili morati se pokoravati diktatu ratnim zločinima počinjenoj podjeli zemlje...

Najopasnije po budućnost Bosne je povijesno i znanstveno neutemeljeno insistiranje da u Bosni, malte ne, postoje tri nekompatibilne rase (kako je to javno tvrdila Biljana Plavšić, koja je i zbog toga osuđena u Den Haagu). Ne dopušta se nikome da dokaze kako nije istina da su vjerske

zajednice ujedno i etničke zajednice i kako jedino za državu Bosnu ne važi pravilo: jedan građanin jedan glas!

Svi problemi Bosne svode se na neprestano ponižavanje glavnine žrtava u Obranbenom ratu između 1992 i 1995 - genocidom pogodenih, u prvom redu, bosanskih muslimana. Zdrav razum se priklanja povijesnoj istini o njihovom sjedilačkom fizičkom podrijetlu i neotuđivom pravu da u vjerskim stvarima zadrži puno pravo na slobodu savjesti. Bosanski muslimani nisu ni Turci, ni Arapi - oni su kao i drugi pripadnici kršćanskih crkava potomci sjedilačkog drevnog naroda Bosne - svi potječu od naraštaja koji su živjeli u doba bosanske dinastije Kotromanića.

U zemljama Zapadne Europe: u Francuskoj, u Velikoj Britaniji ili u Njemačkoj ima više muslimana nego u Bosni. Ako im se tamo dopušta puna vjerska sloboda i izgradnja velebnih bogomolja, i ako ih se ne zbija u 'bantustane', zašto se to isto ne može priznati i bosanskim muslimanima kao sjedilačkom pučanstvu? Doduše, bosanski muslimani bi više trebali inzistirati na svom povijesnom pravu, nego li na vjerskoj posebnosti pa čak i isključivosti!

Strah od bosanskih muslimana je nelogičan, nepošten i protuefektivan. Taj strah bi bio donekle shvatljiv kad bi im se u Bosni dao neki muslimanski 'bantustan' u kojem bi oni imali ovlasti kakve sebi pripisuju agresori na Bosnu - s nekom vrstom prava na samostalnost i uspostavu vanjskih odnosa imenovanjem posebnih veleposlanika i drugih predstavnika koji bi djelovali u ime bošnjaštva a pozivali se na posebnost vjere. No to ni jedna od afirmiranih predstavnika politič-

kih pokreta ili stranaka s muslimanskim predznakom u Bosni nikad nije tražio. Naprotiv, njih se optužuje da su ono što oni nisu - u sebe zatvoreni i netolerantni vjerski fanatici - kako bi ih se moglo tretirati kao drugorazredne građane države Bosne da bi se opravdalo namjesništvo stranih diktatora i domaćih ucjenjivača, njihovih privilegiranih sugovornika.

U stvarima višestruko proturječnima i protivnima ljudskom zdravom razumu, najteže je shvatiti to - zašto na čelo države agresora ili bar 'agresorskog entiteta' nije postavljan neki strani diktator da ih probudi u logici prava i pripremi za univerzalnost građanstva? Zašto se ti diktatori postavljaju samo onima koji žele ostati ono što su oduvijek bili - potomci sjedilačkog pučanstva koji štuku istog - jedinog - Boga, jednako muslimani kao i kršćani?

No, sva ta umjetno stvorena zavrzlama ima najvjerojatnije sakriven smisao i težinu koja se uopće ne odnosi na identitet i prava ni bosanske nacije ni okolnih nacija. Taj sakriveni razlog ponižavanja bosanske nacije i dalje postoji u podjeli interesa velesila budući da je teritorij Bosne bio najvažnija strateška zona među velesilama u Europi i na svijetu. Kako prije prvog svjetskog rata tako izgleda - i danas.

Zašto se jamči pravo Švicarcima da budu suvereni gospodari svoje zemlje sa svim sličnostima u sudbini i razlikama u podrijetlu, a ne i Bosni u kojoj svi građani uglavnom imaju i isto podrijetlo i istu sudbinu?!

No, ako je to tako, onda to uopće nije nikakva 'kvadratura kruga' koja se ne može racionalno definirati. Rješenje bosanske zavrzlake je u samoj Bosni, a ne

izvan nje. Jer - nakon priznanja rezultata Referenduma za samoodređenje od 01.03.1992., međunarodna zajednica mora priznati državi Bosni i pravo na obnovu svojih povijesnih regija - veležupa i župa (pokrajina i općinskih sastavnica). Kad se to pravo obnove povijesnih temelja pojavi u svijesti direktora koji vode 'brigu o Bosni', onda će problem biti skoro u potpunosti riješen. Ipso facto!

Predstoji, u to ime, izradba novog Ustava Bosne na temelju povijesnog naslijeđa i u svjetlu postavki pozitivnog međunarodnog prava s jasno definiranim povijesnim međama među veležupama i župama. Sve drugo je moguće nadograđivati na samo i jedino tim temeljima. A bez obnove povijesnih regija u Bosni ništa ne može biti temeljito, neosporivo i trajno uglavljeno. Svaki drugi prijedlog o zacrtavanju regija ili demarkacionih linija može imati brojne protuprijedloge. Jedino prijedlog obnove povijesnih regija ne može imati ni jedan znanstveno ni pravo utemeljen protuprijedlog.

Krajnje je vrijeme da međunarodna zajednica imenuje (Ko)misiju u Bosni na čijem čelu će biti, kao

konceptor među ekspertima, domaći čovjek koji odlično pozna i povijest i mentalitet bosanske nacije. Ta (Ko)misija trebala bi imati pune ovlasti da izradi (ili dogradi) Bosanski ustav, koji će biti i stvar javne diskusije, a kad bude izrađen kao koherentan temeljni zakon, Bosanski ustav treba biti predmetom novog Referenduma. Dvotrećinskim izjašnjavanjem u korist novog i konačnog Bosanskog ustava bile bi otvorene sve postavke za stabilizaciji Bosanski Sabor i državne institucije kojima bi vladala sabska većina u alternaciji, a njihove ovlasti bi nadzirao po plenumu Bosanskog Sabora imenovani Šef Države, kao - Ustavni Arbitar.

Ukoliko iz nama nepoznatih razloga velesile u sve većem sporu ne žele omogućiti Bosni da se smiri na svojim povijesnim temeljima u jednakosti prava svih ljudskih skupina pa i svakog građanina posebno, sa svim starim nacijama u Europi i u svijetu, onda je po srijedi zločinačka politika koja ne vodi ni miru ni sestrinskim odnosima među domovinama.

POZOR: nadnacionalna imperijalna i ideološka 'internacionala' je neslavno propala na povijesnom

ispitu jer, što nema prošlosti to ne može imati ni budućnosti.

Svijetom već sad vlada Patriotska internacionala - sestrinstvo domovina čija smo svi mi djeca u - sveopćem bratstvu.

Ja o onima koji Bosnu svojim intrigama i u sprezi s tuđinom zadržu u živom pijesku do potonuća. Jer, svi takvi pokušaji u prošlosti su propali, pak će tako sramotno propasti i oni, a budući naraštaji će pjevati Bosansku himnu koja završava stihovima:

Bosna je Bosnom postala - Bosna je Bosnom - ostala!

Po onoj bosanskoj: Ljubi rodnu grudu i poštu svoga komšiju - treba lijepo i uljudno reći onima koji nam šalju protunaravne diktatore, da je u interesu i njihovih zemalja i njih osobno da ih povijest ne zapamti

kao - goropadne sluge još gorih gospodara koji su ponižavali narod koji im ništa lošeg svojim postojanjem na svojoj zemlji, na plemenitoj nisu počinili!

Hladnokrvnost Bosne poodavno je dokazala svoju trajnost. Trajnost neuništive, nedjeljive i neotuđive Bosne!

BOSNA I HERCEGOVINA IZMEĐU "DEJTONA" I BRISELA - DEFINICIJE BORBE ZA REPUBLIKU BOSNU I HERCEGOVINU (1)

Sven Rustempašić i Musadik Borogovac, Sarajevo, 18. septembar, 2006.

Treba prvo preispitati teorije, termine i stavove koji su vrhunac dosegli u onome što se u političkom govoru skraćeno naziva

„Dejton“; teorije i stavove stvorene radi pravdanja tog projekta na svaki način, pa čak i izmišljanjem novih moralnih, političkih i pravnih normi.

Prva izmišljotina glasi da je „Dejton“ neki izvana nametnuti eksperiment dobronamjernih ali neupućenih stranaca. Ali, ustvari,

„Dejton“ je kumulirani rezultat dogovornog umjesto pravnog odlučivanja o jednom pravnom problemu - nezakonitom ratu, odnosno agresiji i genocidu. On je završni čin kojega je veoma upućeni i veoma nedobronamjerni lord David Owen nazvao „zbirom dostignutih dogovora o podjeli Bosne“. Kao

takav, početak je procesa nestanka Republike Bosne i Hercegovine na jedini mogući prihvatljiv i bezbolan način za internacionalni pravni sistem: da sama žrtva agresije, rata i genocida - građani Republike BiH kao subjekt prava - u toku desetak godina sami dobrovoljno prihvate ciljeve i rezultate rata i genocida, te ih preko svojih predstavnika u Dejtonskim parlamentima ozakone (legaliziraju, ratificiraju) na lokalnom i internacionalnom nivou. Naravno, to se nije moglo ostvariti u pravnom domenu, koji razlikuje krivca i žrtvu, nego u domenu dogovora - u kojem se automatski krivac i žrtva pravno izjednačavaju, odnosno u kojem žrtva samim pristajanjem na dogovor amnestira krivca.

„Dejton“ bi kao dogovor bio i prihvatljiv da je samo mirovni plan; ali je potpuno neprihvatljiv i ništavan sa aspekta Internacionalnog prava, Internacionalnog ugovornog prava i ustavnog prava Republike BiH - zato što sadrži ustav. To što u sebi sadrži ustav, čini ga potpuno ilegalnim po sva tri pravna osnova:

- Po **internacionalnom** pravu. Preambula Povelje Organizacije Ujedinjenih Nacija isključuje mogućnost interveniranja u ustavna pitanja država članica, odnosno kaže da ništa ne opravdava miješanje izvana u unutarnji ustavni sistem države članice UN. Zabrana se odnosi i na same UN, a kamo li na famozne velike sile i kontakt grupe iz retorike branitelja dejtonske suspenzije Republike BiH u korist dejtonske tvorevine Re-

publike srpske.

- Po **ugovornom** pravu. Bečka konvencija, kao referentna za internacionalne ugovore, isključuje mogućnost da atributi suverenosti budu predmet međudržavnih ugovora (član 46); ugovore donesene pod pritiskom smatra ništavnim (član 51 i 52), pa i one dobrovoljne ako su rezultat nelegitimne volje pregovarača ako su pregovarali o onome za što po vlastitom ustavu nemaju mandat (član 49).
- Po **ustavnom** pravu. Tada važeći Ustav Republike BiH članovima 154 i 155 zabranjuje pregovaranje o Ustavu Republike izvan Parlamenta Republike, pogotovo u ratnom stanju.

Čak i predlagači i donosioci neustavnih zakona tokom ratne 1994., u vrijeme kada navodno omogućavaju Washingtonski sporazum u martu mjesecu, nisu imali niti snage niti hrabrosti da uklone ova dva člana kao viša pravna načela po kojima su i ti njihovi Washingtonski takozvani ustavni zakoni zapravo neustavni. Kao opravdanje za ove zakone koji omogućavaju Washingtonski sporazum, korištena je potreba zaustavljanja rata HVO i Armije RBiH. Pored toga što Washingtonski sporazum formira Federaciju Bošnjaka i Hrvata na dijelu teritorije BiH u trenutku potpunog vojnog sloma HVO, on ima još jednu nimalo lagodnu namjeru i posljedicu. Njime se najveći problem ilegalnog (zbog atributa agresije i genocida) formiranja Republike srpske na teritoriji Republike BiH, rješava „legalnim“ odcjepljenjem iz RBiH samih žrtava – Bošnjaka i Hrvata u tzv. Federaciju, čime ujedno ostavlja RS za naknadni dogovor umjesto za pravno rješenje. Tako je pravna „gotovina“ pretvorena u političku „veresiju“ putem odustajanja od pravnog u korist dogovornog pristupa.

Postepeno kumuliranje podjele RBiH, u Dejtonu je samo dovršeno identičnom obmanom da je „Dejton dobar jer je zaustavio rat“ - u trenutku kada je „Dejton“ doista zaustavio jedinu legalnu vojsku, Armiju RBiH, dok je u Bosanskoj Krajini oslobađala po jedan grad dnevno. Izuzetno bolni po branioce i žrtve predratnih dogovora o podjeli BiH su i prateći argumenti za „Dejton“ kao „najboljem od svih loših rješenja“, „polu-punoj čaši“ i slični. Naime, zakoniti predstavnici (nosioci vlasti i pregovarači) Republike BiH, zakoniti su samo dok je važeći Ustav RBiH je za njih niti najbolje niti najgore - nego isključivo i jedino rješenje za državu BiH. Samo otvaranje za diskusiju ustava kao imperativne norme, predstavlja ilegalni čin ukidanja istog; jer imperativne norme pravno prestaju postojati čim se diskutiraju. Ovu tragičnu istinu iz prošlosti potrebno je sada iskoristiti u odnosu prema „Dejtonskom ustavu“ - posebno jer za razliku od Ustava RBiH, tzv. „Dejtonski ustav“ nema pravni osnov za diskontinuitet Republike BiH i ne može biti pravni osnov za potrebu navodne suglasnost Republike srpske (RS) u bilo kojoj shemi u BiH.

Na svu sreću, iz razloga suprotstavljanja „Dejtona“ trima pravnim sistemima, proizlazi zašto u Dejtonu RBiH nije ukinuta nego samo suspendirana, a zatim ostavljena građanima RBiH da je preko svojih predstavnika u „Dejtonskom procesu“ sami ukinu, i to prihvaćanjem „Dejtona“ odnosno „dovođenjem Dejtona do kraja“ -- što se javno prikazivalo kao reintegracija BiH pomoću zajedničkih umjesto jedinstvenih institucija

(preko famoznih „krovnih zakona“) i povratka izbjeglica na osnovu ljudskih prava, a da se pri tome ne dovodi u pitanje zakonitost postojanja RS. Ovaj se „humanitarni pristup“ zasnivao na ideji da žrtve protjerivanja iz RS istu priznaju prihvaćajući humanitarna prava umjesto mnogo pravno snažnijih prava državljana RBiH.

„Dejtonom“ je RS dobila priliku da je priznaju same njene žrtve - u veoma složenom procesu izmjene kompletnog ustavno-pravnog sistema jedne članice UN putem dogovora. Dejtonski navodni parlament i po nastanku i po strukturi su rezultat mirovnog ugovora a ne institucije države u skladu sa teorijom države i prava. Prema mandatu datom u „Dejtonu“, dovršen bi bio proces u kojem RS ima pravo veta nad BiH a BiH nema pravo veta nad RS; i to pristankom samih građana na zamjenu jedinstvenih institucija RBiH zajedničkim institucijama tzv. BiH, pristankom na agencije, uprave i direkcije umjesto državnih ministarstava. Tvorcima Dejtona bi proglasili stvarni kraj RBiH odnosno nastanak RS i Federacije, jer bi subjekti prava, građani RBiH, dobrovoljno prihvatili ono što su pregovarači u Dejtonu skicirali. Obične bi svjedoke građani proglasili garantima, a vlastitu volju da na tu podvalu pristanu - proglasili „voljom svijeta“. Da bi podvala uspjela, već godina ma se od građana do kraja skriva stvarni „svijet“ tj. pravni domen u

kojem Republika BiH postoji dok sve njene jedinstvene institucije sami građani RBiH ne ukinu odnosno zamjene tzv. zajedničkim i krovnim.

Ustav Republike BiH jedino je rješenje na kojega je država BiH imala i ima pravo koje joj niko ne može oduzeti; a posebno ne genocidom. ZAVNOBiH, koji se dogodio prije AVNOJ-a, pravni je osnov državnog kontinuiteta i suvereniteta Republike BiH; a istovremeno i objašnjenje zašto se država BiH ne može federalizirati ili dijeliti na način kako se podijelila ili raspala SFR Jugoslavija. Naime, pravni osnov Republike srpske je ugovor nezakonit po osnovu sva tri prava ovdje navedena; a i dodatno po osnovu činjenice da RS dodatno pravno i „ne stanuje“ u BiH sve dok traje sudski proces na Internacionalnom sudu pravde u Hagu (poznatom i kao Svjetski sud). Tužba Republike BiH - ne na Tribunalu koji se bavi pojedincima, nego na vrhovnoj instituciji UN koji se bavi državama, Svjetskom sudu - prethodi „Dejtonu“. I ne samo to, nego i „Dejton“ kao pravni osnov RS i sama RS su predmet suđenja kao rezultat agresije i genocida prema amandmanima ovoj Tužbi iz 1998. godine.

Gledano u opisanom kontekstu, traženje novih rješenja za BiH mimo onih na koje ima izvorno pravo, je odustajanje od izvornog prava. Pogotovo je fatalan stav da se novi ustav mora praviti i za-

snivati na dejtonskim institucijama, odnosno pregovarati u institucijama dejtonskog sistema i „dograđivati na Dejton“ nekim „dogovorom domaćih snaga bez miješanja iz vana“ i slično tomu. Time se priznaje i daje čak i ono što niti u Dejtonu nije priznato i dato Republici srpskoj i agresoru: prestanak pravnog kontinuiteta Republike BiH od 25. novembra 1943. u korist pravnog kontinuiteta RS od datuma pariškog potpisa na Dejtonski ugovor.

Poseban problem je što bi pristanak na „Dejton“ odnosno „Dejtonski ustav“, značio presedan i ozakonjenje toga da se u BiH i budući ustavi mogu praviti ratom i genocidom. Sama ta činjenica je dovoljna da „Dejton“ ne može biti branjen kao mirovni sporazum. Ona je dovoljna i za argument da se negiranje „Dejtona“ ne može interpretirati kao „pozivanje na rat“ - jer je sam „Dejton“ odnosno ozakonjenje „Dejtona“ u suštini ozakonjenje i rata i genocida.

Sjećanje na ZAVNOBiH u Mrkonjić Gradu

MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (4)

prof. Zlatko Tomićić

Da li joj je suđen džehenen, da li će ju Iblis
uistinu svući u svoj ponor i uništiti? -

Zar je tako njezin obraz nečist,
ili su je takvom munafici - spletkari oko nje
učinili?

Allah ekber!

Vafu anna vagfir lena verhamna ente mevlana!

Oprosti nam, smiluj nam se i daruj nas!

Ti si nam Gospodar i Pomagač naš!

Allah je oprostiv i milostiv!

Ako je narod moj što zgriješio,
Neka mu Allah oprosti i ne muči ga
više i ne ostavlja pod bičem onih,
koji su se već odavno predali đavlu!

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (10)

Poslano sa:

srpskemucenice@yahoo.co.uk

JEDNO, PA DRUGO OKO

POSEBAN odeljak u knjizi "Planirani kaos" Mustafić je posvetio "liku i delu" srebreničkog hodže Alije Jusića, koji je bio "glavni ratni magacioner". Prenosimo najzanimljivije delove tog odeljka:

Potočari

"Svoje terevenke mafija je polako počela zamenjivati tevhidima (osnovni princip tevhida je da osim Alaha ne postoji drugi Bog - prim Lj. B.) i mevludima (hvalospevi Muhamedu) po lokalnim džamijama... Potočarska džamija je (jednom prilikom) bila dupke puna. Posle mevluda, sledila je hudba (veličajuća propoved) hodže Alije Jusića. Nikad do

tada nisam čuo u džamiji toliki izliv blasfemije, poganluka i neverništva. Kompletan govor hodža je posvetio 'liku i delu Naser Orića', poistovećujući ga sa, neuzibilah Muhamedom. Iz mene je kiptelo."

"Alija Jusić se osamdesetih 'dovukao' u Potočare za našeg imama, piše Mustafić. Pre toga je službovao negde u okolini Mostara. Inače je rodom iz Cerske.

Sredinom osamdesetih je doživio nervni slom i trebalo je da ide u prevremenu penziju, ali nama nije smetao ni lud hodža. U tom periodu su mu glavni sagovornici i prijatelji bili ljudi iz službe bezbednosti ili seoski doušnici. Čim se zaratilo, Jusić je postao glavni magacioner, a zatim i glavni imam za Srebrenicu."

"Neposredno posle serije Jusićevih mevluda, kaže Mustafić, u Srebrenici je došlo do spontanog protesta ispred zgrade opštine. Okupila se gomila žena i dece, a sposobni muškarci nisu smogli hrabrosti za borbu protiv lokalne mafije... 'Lopovi, pljač-

kaši, vi ste banda', odjekivalo je iz mase. Neke žene nasrnule su i na predsednika Ratnog predsedništva, Avdića. U masu se umešao i neki Bilal dajući joj otvorenu podršku. Iste večeri u sami akšam, Bilal je ubijen na prostoru Klise sa tri metka u glavu. Narod je posle toga uhvatio ogroman strah..."

Ibran Mustafić kaže da su na

njega u Srebrenici prvi put pokušali da izvrše atentat njegovi neprijatelji iz Orićevog okruženja. Bilo je to 25. maja 1993. godine, pred zorom:

"Odjeknula je strahovita detonacija. Iz sna sam skočio sav izbezumljen. Noć je bila mrka, ali je moju sobu obasjavao žar... Mama je trčala da nas štiti svojim telom, ali i da gasi vatru u mojoj sobi. Iz mog stopala je tekao mlaz krvi. Soba je bila sva demolirana. U svitanje smo izašli i pronašli ostatke granate. Definitivno smo došli do saznanja da je na moju sobu ispaljena kumulativna mina iz ručnog bacača PLG."

Mustafić zna da je jedini takav minobacač pripadao Naserovoj potočarskoj brigadi. Kada je Zulfo Tursunović saznao da je na Ibrana pucano, odbrusio je: "Šta ako su pucali? I ja bih ga ubio!"

Mustafić piše da mu se potom činilo kako iza svakog drveta viri snajper. Po Srebrenici se kretao kao da je na frontu. Skupio je hrabrost i otišao u međunarodnu policiju da prijavi atentat: "Doslovno sam im rekao da u Srebrenici kompletnu situaciju u rukama drži banda, mafija i koljači, na čelu sa Naserom i Zulfom. Kada sam izašao iz zgrade, ispred mene se već preprečio Naserov auto. Insistirali su da se sretnem sa Naserom, da odem kod njega u stan."

Mustafić se tome opirao, ali kad je video da je vrag odneo šalu, pristao je:

"Naser mi je svojim načinom opihodjenja pokušavao staviti do znanja da je on, ipak, Gazda, neprikosnoven, suveren, prema kojem se treba ponašati kao pre-

Ibran Mustafić i kardinal Vinko Puljić

ma božanstvu. Ponudio nas je "marlborom". Kad su cigare bile u pitanju, nije bilo dostojanstva. Zapalili smo sa slašću, a cigara mi je popravila raspoloženje. Naser je pokušavao ironično staviti do znanja da on ne stoji iza atentata." (Mustafić je docnije saznao od nekih momaka sa Brakovca da ih je Naser otvoreno nagovarao da ga likvidiraju, a zauzvrat im nudio "sve, od stanova do svih drugih mogućih povlastica što se moglo zamisliti u Srebrenici za te prilike.")

DA BI ostavio što jači utisak na Mustafića, Naser mu je ispričao kako je zaklao sudiju Slobodana Ilića. Evo te priče:

"U Tuzli, veli Naser, sada važim za legendu, tako da sam postigao svoj cilj! A kada smo onu ekipu zarobljenih na Zalazju i iz zatvora ponovo povelili prema Zalazju i

kad je počelo klanje, meni je dopao Slobodan Ilić. Popeo sam mu se na prsa. Bio je bradat i čupav kao životinja. Gledao je u mene i nije progovarao ni reči. Izvadio sam bajunetu i direktno ga udario u jedno oko, a zatim provrteo nožem. Nije ni zapomagao. Zatim sam ga nožem udario u drugo oko. Nisam mogao da verujem da ne reaguje. Iskreno rečeno, tada sam se prvi put uplašio, tako da sam ga odmah posle toga preklao!"

Mustafić je bio ubeđen da je Naser ovom pričom hteo da ga dobro zaplaši, pa mu je rekao: "Čoveče, znaš li ti da je Savet bezbednosti formirao Haški tribunal? Svako će za svoja dela odgovarati! Znaš li da postoji Konvencija o ratnim zarobljenicima? Kako to smeš meni pričati? Možda jednog dana ja budem svedok!"

Naser mu je odgovorio: "Boli me kurac! Ja sam odlučio da se uživam dok god mogu, a posle šta god bude, apsolutno me ne zanima!"

Za druga zverstva slična ubistvu Slobodana Ilića, Mustafić je saznao od svog strica Ibrahima.

"Jednog dana kaže Ibrahim, došao je Naser i rekao mi da se odmah spremim i krenem sa 'zastavom' pred zatvor u Srebrenicu. Kad sam tamo došao, izveli su sve zarobljene sa Zalazja i naredili mi da ih povezem prema Zalazju. Kad smo došli do deponije, naredili su mi da zaustavim i parkiram kamion. Izmakao sam se na pristojnu daljinu. Kad sam video njihovo divljanje i kad je počelo klanje, prebledeo sam kao krpa. Kad je Zulfo niz grudi sastavio bolničarku Radu, pri tom je pitajući gde joj je radio stanica, više nisam imao hrabrosti da to gledam. Peške sam sa deponije došao u Srebrenicu, a oni su posle dovezli kamion. Karoserija je bila sva krvava."

ZLOČIN KAO UNOSAN POSAO

"NEKI starac srpske nacionalnosti, piše Mustafić, zalutao je na prostor zaštićene i demilitarizovane zone. Uхваćen je i priveden u Srebrenicu. Završio je u bolnici, da bi posle toga u bolnicu upao Emir i u po bela dana ga ubio u bolničkoj postelji... Emir je završio u holandskom zatvoru, ali je kasnije prebačen helikopterom u tuzlanski zatvor... Ovaj rat je pokazao da je zločin unosan posao. Prebacivanjem u Tuzlu, Emir je za zločin nagrađen."

TRI ŠESTICE I DVA POPA (4)

Vjekoslav Škreblić, Zagreb

Pucnjevi i paklene naprave na sceni nisu postavljene samo protiv Sanadera i Mesića. Ovi teroristički akti upereni su i u ostale aktere svekolikog beznađa koje godinama stvara tzv. politička elita Republike Hrvatske.

Njihovi međusobni odnosi proizvode krvave obračune unutar ove nomenklature što pak ukazuje na NUŽNOST POTPUNE PROMJENE NA POLITIČKOJ SCENI RH. Znaju to i protagonisti te scene pa poput BOŠKA BUHE daju ODLUČNU I JEDINSTVENU POTPORU SVOJEM "KOLEGI" CIPLU OD PORTA.

Međutim, stiže period koji MI moramo koristiti da "načete" kriminalce i parazite zbacimo sa grbače. Jer dok smo se borili protiv velikosrpskog okupatora, domaća BANDA je zauzela poluge vlasti koje uzročno-posljedično ne želi ispustiti iz svojih ruku. Stoga također shvaćamo motive i osjećamo vonj iz hlača za vrijeme izlaganja rugla i sramote Istre i Kvarnera "uvaženog zastupnika" DAMIRA KAJINA.

Likvidacija novinarskog posranca, označuje timeing "borbe na život i smrt" državnih kriminalaca, kako bi sačuvali poluge kontrole života i smrti nad ovim prostorima i ljudima. Načini kako su rabili ove poluge, upravo im se počinju razbijati o vlastite glave. Njihov "demokratski" perpetuum mobile pomalo ali sigurno kašljuca.

Znakovito je kako "pakleno punjenje" iz ZG Palmotićeve ulice prima medijski djelatnik najzloćudnije karike banditske organizacije, koja reketira našu državu i njene građane. Jer osim ARAPAPAGAJE, koga je još medijski promovirao NACIONAL I NCL GRUPA? VESNU, RADIMIRA, SLAVKA (otac soboslikara i ličioca najnovije HR povijesti - IVE GOLDSTEINA - op.aut.). U pozadini ćemo susresti i ŽARKA PUHOVSKOG alias UMILJATO JANJE i "mesiju" GEORGE SOROSA, kako se "keze" nad Hrvatskom kao onaj LIK iz MEL GIBSONOVA "dokumentarca".

Zar je još nekome čudno kako su i atentatom i likvidacijom slova zakona, većina gore spomenutih uspjeli osnovali vjersku zajednicu BETH ISRAEL uz kumovanje ZAKONODAVCA?! Stoga se ne trebamo plašiti MI jer već dugo vrijeme živimo pod udarima atentatora, čiji su terorizam sami OZAKONILI. ONI su ozakonili INSTITUCIJU ATENTATA kako bi prkoseći NAMA provodili svoje mračne ciljeve.

ONI se moraju konačno početi plašiti i paničariti. jer je NETKO konačno počeo uzvraćati na njihove udare. Sredstvo uzvrata je nažalost primitivno i zastrašujuće ali "djeluje"... I nije slučajno što baš u pozadini terorističkih ataka izravno ili neizravno "do grla" sudjeluje STJEPAN MESIĆ, Vaš predsjednik... To dokazuju SLUČAJ ŠKREBLIN, SLUČAJ LIKVIDACIJE ĐINĐIĆA, AUSTRIJSKO-HRVATSKI DIO SLUČAJA ZAGOREC, KOJI UKLJUČUJE UBOJSTVO NEDUŽNE DJEVOJKE U ZG HATZOVOJ ULICI, POGIBIJA IVE PUKANIĆA, SLUČAJ "TROKUT" - "ŽICANJE" LOVE MIRJANE PUKANIĆ...

Doista, GEORG SOROS instaliravši MEŠKETA na hrvatsku scenu, načini o je dobar potez, a Umiljato Janje ŽARKO PUHOVSKI svakodnevno "apostolima" javno puše za vratom... Čak se pojavljuje i u Malnarovim performansama... Bude li policija prilikom ispitivanja STJEPANA

MESIĆA "dodala gas", možda ćemo saznati svakakve pikanterije.

Primjerice, što su sada pokojni IVO i STIPE radili prilikom zajedničkog znojenja u sauni? Možda, možda je tom prilikom došlo i do AUSTRO-hajderovskih desničarskih uprizorenja, ovoga puta na "antifašistički" način. Pa im se u "debatu" pridružila "ušlagirana" Mirjana, pa je možda doslo i do "nesporazuma" i scena a la KATZAV, što je pak za obojicu bilo "škakljivo" te je IVO primoran, PUKANIĆKU POSPREMIO U "ŽUTU KUĆU"... što se Mirjani nimalo nije dopalo pa sada iz "sigurne kuće" zove Predsjedničke dvore i STIPU, kako bi ovaj od IVE ishodio kakvu "kintu"... inače... tko zna...??

Možda i zato Vaš predsjednik javno upućuje policiju kako MIRJANA PUKANIĆ može kazati tko je likvidirao njenog muža IVU?

SANADERA alias CIPLA OD PORTA sam u nekoliko navrata molio da započne rješavati "Slučaj Škreblić", koji kompromitira i njega i njegovu Vladu. Osobno sam mu ponudio i program časnog otpusta s političke scene RH, sažetog u pet točaka. Međutim, Sanader je dokazao kako ima "potumplana vuha".

U ovom trenutku IVO SANADER još drži poluge u svojim rukama, kako bi mirnim i demokratskim putem sišao sa scene i prepustio vlast potpuno novoj političkoj garnituri. Kako bi mirnim i demokratskim načinom otklonio PAKLENE NAPRAVE s puta kojim je kročila potpuno nova politička scena Republike Hrvatske.

Instituciju časnog otpusta davno je likvidirao.

Međutim, ostaje mu na raspolaganju INSTITUCIJA ZASTIČENOG SVJEDOKA POKAJNIKA. I to je barem nešto u procesu demokratskog napretka Republike Hrvatske.

OTVORENO PISMO UREDNIKU 'VEČERNJEG LISTA' I HRVATSKOM HELSINŠKOM ODBORU

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

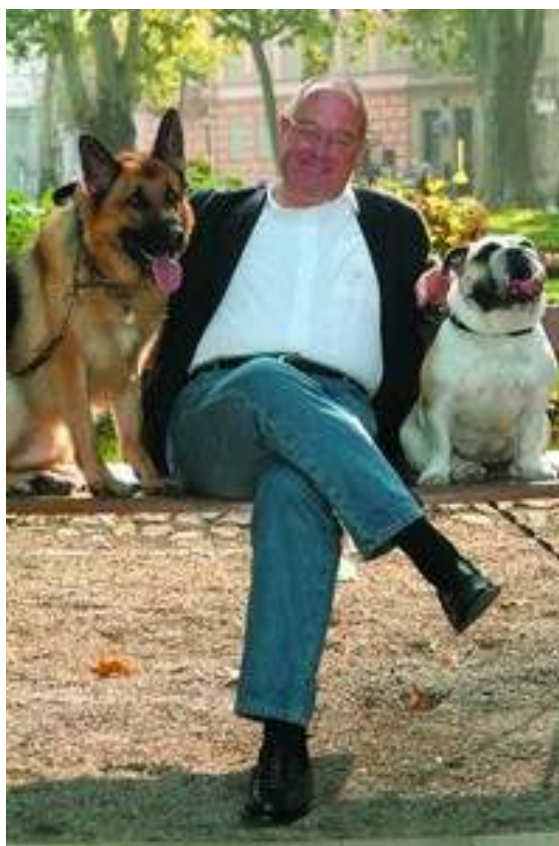
Gospodo!

Po onoj narodnoj: Ne pada snijeg da pokrije brijeg, nego da svaka zvjerka svoje tragove pokazuje - prigoda je da se uzme ozbiljno 'svađa' između Puhovskog i Ive Banca u vezi sa 'slučajem Pukanić', i to iz dva ozbiljna razloga:

1) Imajmo na umu da je Hrvatska sljednica pristupa SFRJ 'Međunarodnom ugovoru o građanskim i političkim pravima čovjeka' (još od siječnja 1971!) i da nas taj temeljni dokumenat međunarodnog prava obvezuje da, s jedne strane, striktno poštujemo slobodu savjesti svakog pojedinca što se tiče svjedočenja za istinu i u svakidašnjem životu (Čl. 18,3), a s druge strane, isti dokumenat striktno zabranjuje širenje mržnje među ljudima i ljudskim grupama, citirajmo ovdje: "Svako pozivanje na nacionalnu, rasnu ili vjersku mržnju, i poticanje na diskriminaciju. neprijateljske odnose i nasilje - moraju biti zabranjeni zakonom" (Čl. 20,2).

N.B. Vidjeli smo u povodu osude Predsjednika Republike zbog izjava s konotacijom klevete i mržnje, pa i poziva na krajnje poniženje mladog francuskog odvjetnika Jurašinovića, kakav upliv je ta osoba širila oko sebe i u kakvu zabluđu su upali oni koji su ga slijedili. Uzmemo li sve to u obzir, shvatit ćemo i onu narodnu da 'Tko sije vjetar, žanje buru'. Zanimljivo je da gosp. Puhovski nije ni pokušao obrazložiti činje-

nicu da je 'Freedom House' svrstala 'slobodu tiska u Hrvatskoj' na - 78. mjesto po slobodi informacija u svijetu. Nije se čulo da je gosp. Puhovski protestirao protiv presude Stjepanu Mesiću u povodu njegovih izjava na račun navedenog francuskog odvjetnika. Šta mu bude?!

Prof. dr. sc. Ivo Banac

No, u svojstvu jednog od glavnih utemeljitelja Međunarodnog helsinškog udruženja, imam stano-vito pravo da ovdje napomenem da je glavna svrha utemeljenja ovog važnog udruženja da - brani slobodu tiska i govora po savjesti uopće, a ne da ograničava slobodu i poziva represivni aparat da je onemogućuje pa i da kažnjava one koji uspiju iznijeti na javnost svoje uvjerenje ili viđenja, posebno političke stvar-

nosti oko sebe.

Pitanje na koje do sada nitko od djelatnih u Hrvatskoj nije dao odgovor:

Budući da sam jedan od glavnih utemeljitelja Helsinškog udruženja, kako to da je baš meni u Hrvatskoj onemogućen ikakav

način pojavljivanja u javnosti preko elektronskih i drugih 'državnih' medija? Tko se boji govora po savjesti i osude ikakvog oblika diskriminacije, sijanja mržnje i represije?

2) Odnos Banac - Puhovski, ukazuje i na još jednu vrlo važnu činjenicu: na bitnu razliku između tih dvaju sveučilišnih profesora: Dra Banca koji je proizišao iz školskog sustava u kojem se osposobljuje sposobnost intelektualaca da samostalno, logički i slobodno misle - te Dr-a Puhovskog, koji je proizišao iz ideološko-političkog sustava koji samoga sebe smatra 'naučnim pogledom na svijet' i sve vrednuje šablonski: ako je za ideologiju vladajuće stranke, u

pravu je - a ako se njegovo mišljenje i javno iznošenje mišljenja sukobljavaju sa službenom ideologijom, ima krivo. Znanost i 'naučni pogled na svijet' su - antinomije!

Hrvatska treba, i to što prije, uzeti u obzir ovu temeljnu razliku među ovim dvama sveučilišnim profesorima i iz toga povući pouku: ako se želi naći u univerzalnosti civilizacije kojom dominira

ljudski naravni zdrav razum, mora definitivno odbaciti ideološke debilitacije i njihove implikacije u ukupnosti društvene zbilje, a posebno u odgojno-obrazovnom sustavu!

P.s. Nemam iluzija o tome da bi 'Večernjak' mogao objaviti ovaj

udio o kulturi dijaloga u Hrvatskoj, jer - ja sam ipak jedan od utemeljitelja Pokreta nezavisnih intelektualaca koji je, u Zadru, 1965/6 shvatio da pred nama stoji jasan izbor: prikloniti se logici riječi sukladnoj logici matematike ili pokloniti se 'dijalektici' i ostati zarobljen u sudbini čovje-

ka-papige kojemu je zabranjeno da misli, govori i djeluje po svojoj savjesti.

Šta se je tu promijenilo i danas, 18 godina nakon pada totalitarnog komunističkog režima?

DOMOLJUBLJE PO SANADERU

Diana Majhen, Zagreb

Nedavno je Sanader, gostujući na tribini Peresova centra za mir u Izraelu, našao za shodno da nam objasni što je to domoljublje. Staro domoljublje, ono za koje su se ljudi borili i umirali, više nije na cijenjen. Prema Sanaderu, u Hrvatskoj imamo novo domoljublje, koje se mjeri razinom poštivanja Ustava i vladavine prava, a taj novi patriotizam uključuje sve građane, isključuje svaku diskriminaciju i rasizam, te se zasniva na poštovanju ljudskog dostojanstva, poštovanju prava manjina i iskrenoj suradnji sa susjedima.

Dakle, netko tko ne poštuje ustavne odredbe i vladavinu prava, nije domoljub? Znači, mi koji ne poštujemo navod iz preambule Ustava da su temelji državne suverenosti uspostavljeni u odlukama nekakve grupice likova koji su se motali po šumama, ZAVNOH-a, jer to jednostavno nije istina, nismo domoljubi?

Isto tako, netko tko je bio drago-

voljac i godinama krvario u ratu za svoj narod, a ponekad se švercao u tramvaju, kupovao cigarete bez markice ili krivo parkirao auto, nije domoljub? Ili je domoljub, ako mu to nije dokazano pravomoćnom presudom?

I da ne zaboravimo, nikako nismo domoljubi ukoliko nam smeta suradnja sa Srbijom. Ukoliko ne želimo npr. na televiziji gledati i slušati srpske cajke, sigurno nismo domoljubi. Jer, ne poštivamo tu iskrenu suradnju sa susjedima.

Teško je shvatiti Sanaderovu mudrost. U pravnoj i uređenoj državi postoji nešto što se zove trodioba vlasti. Poštovanje Ustava i vladavinu prava, odnosno

odnos pojedinca prema istom može utvrditi samo sud, a ne Sanader. Formalno, nitko ne krši Ustav ili zakone, dok mu to sud ne dokaže, dakle sud je taj koji određuje je li netko domoljub ili nije. Genijalna paradigma. A

primjerice, ako netko krši zakone, primjerice ne prijavljuje da posjeduje satove vrijedne 40 tisuća eura, a istovremeno kontrolira pravosuđe koje nikad neće pokrenuti pitanje korupcije i zlorabe vlasti od strane takve osobe, takav ostaje zauvijek pravi domoljub. Pa čak i ako se dogodi situacija da se nekog tko krši zakon optuži i time dovede u pitanje njegovo domoljublje, to domoljublje se uvijek može spasiti najmom dobrog odvjetnika, podmićivanjem

suca ili jednostavnim odvlačenjem postupka u zastaru. A što je zaista najbolje, oni koji imaju imunitet i ne mogu kazneno odgovarati su totalno neupitni domoljubi.

Ali ni to nije sve. Nova Sanaderova paradigma omogućuje i retroaktivno domoljublje. Uzmimo za primjer Sanaderovog saveznika Stanimirovića, koji je najgrublje kršio i Ustav i zakone kao fun-

kcioner četničke paradržave i na taj način bio domoljubna nula, a danas vjerojatno poštuje ustavne odredbe i vladavinu prava, dakle postao je domoljub. I vjerojatno bi to svoje domoljublje opet pokazao, na isti način kao i 1991.

A je li Sanader domoljub? Čl. 2 Ustava:... "Republika Hrvatska ostvaruje, u skladu s međunarodnim pravom, suverena prava i jurisdikciju u morskim područjima i u pod-morju Jadranskoga mora izvan državnoga područja do granica sa susjedima...." Nekako se ne sjećam da Hrvatska ostvaruje bilo kakva suverena prava u ZERP-u, i to voljom Sanadera koji je svjesno prekršio Ustav (a ustavni suci su vjerojatno još na bolovanju) uskrativši Hrvatima ono što im po Ustavu pripada. Domoljuba li!

Nastavimo. Kaže naš veliki domoljub Sanader (koji se za vrijeme rata skrivao u podrumu splitskog HNK dok su manji domoljubi od njega ginuli) da novi patriotizam uključuje sve građane, bez obzira na njihova politička i vjerska uvjerenja, i na etničko podrijetlo. Sve građane? Dakle, patrioti su i oni koji mrze Hrvatsku, oni koji su za Jugoslaviju, oni koji su uopće protiv postojanja Hrvatske, oni koji politički rade protiv Hrvatske (npr. poklanjaju naš ZERP Slovencima i Talijanima), oni koji su se skrivali za vrijeme rata, oni koji grade tri puta skuplje ceste, nego što iste uopće koštaju. Sve su to patrioti, ako im sud nije dokazao suprotno.

Ide Sanader i dalje. Po njemu, novi obrazac domoljublja isključuje svaku diskriminaciju i rasizam. Kakve veze imaju diskriminacija i rasizam s domoljubljem?

Netko npr. može izvoditi diskriminaciju po spolnoj ili po bilo kojoj drugoj osnovi, npr. zabranjivanjem pušenja u kafićima. Ta osoba ne može biti domoljub?

Spominjanje rasizma je još gluplje. Rasisti uopće ne mogu biti domoljubi, štoviše, rasisti su globalisti, jer im je na prvom mjestu rasa, a ne narod, imaju više afiniteta prema pripadnicima iste rase, a drugog naroda, nego prema pripadnicima vlastitog naroda, a druge rase. Poštovanje ljudskog dostojanstva? Pa govorimo li o čovjekoljublju ili domoljublju? Zašto bi jedan domoljub trebao poštivati ljudsko dostojanstvo nekog tko mrzi njegovu domovinu? I kako ga poštuje, primjerice u ratu, kad puca na njega? Razlikuje li Sanader temeljne pojmove? Očito ne.

Što je domoljublje? Kratko i jasno. Ljubav prema svojoj domovini. Mjeri se samo i isključivo ljubavlju prema svojoj domovini.

Osoba koja voli svoju domovinu jest domoljub.

Tko ne razumije da je to domoljublje, nije domoljub. Na koji način će se ljubav prema domovini iskazivati, drugo je pitanje. Netko može jako voljeti pse, a ništa ne činiti za spašavanje napuštenih pasa, a netko drugi može manje voljeti pse, a istovremeno donirati novčana sredstva za spas pasa iz šinteraja. No, puno je realnija situacija da će napuštene pse spašavati netko

tko ih zaista voli.

Isto kao što je puno realnija situacija da će svojoj domovini više koristiti netko tko istu voli, nego netko tko se nesmiljeno bogati i izmišlja gluposti koje naziva paradigmom, dok država kojom vlada grca u bijedi, neimaštini, dugovima i kriminalu.

Ili to samo ja ne mogu prihvatiti da me o domoljublju uči čovjek koji je "locirao, uhitio i transferirao" generala Gotovinu? Čovjek za čije se vladavine četnici slobodno šecu i brane sa slobode, ukoliko se dogodi da su optuženi, a hrvatski se branitelji proganjaju kao divlje zvijeri?

Da, znam. Kaže Sanader da je to najbolje za Hrvatsku, a nije ni prouustavno, pa bi to onda trebali biti domoljubni činovi. A Sanader, koji je na čelu Vlade koja sve to radi, slijedom toga je najveći hrvatski domoljub, koji ne preza od toga da preko tuđih leđa, leđa onih koji su stvarali ovu državu, gradi svoje domoljublje i još k tome na ovako bestijalan način pokušava svoja stajališta nametati svima nama.

Ljubav prema domovini ne iskazuje se na način da se žrtvuju drugi, a sebe čuva i bogati. Za domovinu se bori i umire, ne smišlja se politička karijera u nekom podrumu.

I kada se samo sjetim prosvjeda na Splitskoj rivi, na kojem se okupilo tisuće domoljuba i Sanadera kako drži govor ispod slike generala Norca s natpisom "Svi smo mi Mirko Norac", nekako mi se čini da je on već tada znao što će biti domoljublje, a što ne.

Jedino što nema dovoljno zatvora u koje bi sve nas koji ne shvaćamo njegov pojam domoljublja mogao potrpiti.

SPALJENA ZEMLJA PAKLOM I VRADŽBINOM MESIĆEVO PRINOŠENJE LJUDSKE ŽRTVE

Branko Stojković, Bjelovar

Hrvati ne pokazuju zanimanje za sve svoje probleme. Međutim, takvo mlako ponašanje upućuje na to da Hrvati nisu sposobni razmišljati svojom glavom. Određene grupe ratnih profitera drže monopol, tj. vlast nad cijelom Hrvatskom. Na izborima Hrvati ljenčare, te plješću onima - koji su im oduzeli inicijativu za život. Tako plaćaju svoju žrtvu. Plaćaju svakodnevno svoj danak. Političke stranke su postale kao dionička društva, one svoje birače ne prestano varaju i ujedno obmanjuju raznim obećanjima.

Narod je prisiljen sam se sebi smijati. Javne sramote nikada dosta. Neprihvatljivo je da društvo dopušta jednom čovjeku "demagoškim forama" i "hipnotizerskim trikovima" uništavati narod. Problem je, međutim, u nemogućnosti istinskog duhovnog prilagođavanja drugačijem jeziku kulture. To će ostati nemoguće sve dok psiha čovjeka bude okrenuto jedinstvu, jeziku bivšeg socijalizma i komunizma, ideologiji koja ne prestaje utjecati tim svojim naslijeđem. Čovjek je još uvijek zaostao i bit će to sve dok god se ne bude mogao izraziti jednim jedinstvenim jezikom istine.

To pitanje će i dalje neminovno ostati neriješeno sve dok proces naslijeđa ne bude potpuno srušen. Sada današnji čovjek u Hrvatskoj, ništa ne čini da to tako bilo. Na primjer, donošenje i primjena Zakona o lustraciji. Hrvati žive u neznanju i tako se svakog jutra bude. Vlast koja zabranjuje znanje je diktatorska i despotska. Sadašnji način školskog i političkog obrazovanja suprotstavlja se slobodi ljudi. A i u medijima prevladava i funkcionira loš duh, stanje zaostalosti, u eri smo najgoreg ropstva.

Nije ni najmanje pravedno otuđivati prava čovjeku. Sloboda je da svakog čovjeka uči ono što mu odgovara. Društvo u kojem vlada jedan čovjek nije ništa drugo nego društvo u kojem vlada jedan vrač, odnosno poglavica. Očito, takva je igra plitka i prevarantska. Ona se zasniva, kao što sam rekao, na mnogim lažima. Takva demokracija je sebičnost i vlastoljubivost. Svijet još uvijek nije prevladao stranaštvo. Ono je uistinu diktatura suvremenog ili bolje rečeno starog poganskog doba.

Stranačke vlade su lopovske i povezane su zbog svoje koristi. Dokaz je, da se Hrvati koji žive u drugim zemljama ne mogu vratiti, jer ovdje još uvijek vlada mozak "komiteta i politburoa". Naša zemlja leži zapuštena, a život u njoj boluje. Hrvati su postali ljudi za odstrel. Oni se nećkaju i ne žele živjeti dostojanstveno i častno. Nedugo, jednom prilikom je mistifikatorski predsjednik Stjepan Mesić izjavio, izazvan i sam raznim optužbama poštenih ljudi,

čak za novinsku naslovnicu: "Da sve moje žrtve leže na Mirogoju."

E da je to samo Mirogoj i jedan grad Zagreb! Ima tu više gradova i groblja... U Mesićevim se danima nije promijenilo ništa bitno - osim žrtvovanja ljudskih bića. Ovisna masa je ostala ovisna masa. Smrt Tita inicirala je u život Mesića novo-starog svemogućeg oca, pod čijim nadzorom hrvatska djeca odrastaju u zrele dob. Na kraju došlo se i do najveće traume. Pijani tata koji je nakon što je razarao vlastiti dom - Hrvatsku i bezrazložno pobio gotovo sve njezine građane, ipak kao znak kajanja otrijeznio se, pa za svakog preživjelog sina učinio je sve što je bilo u njegovoj moći.

PITAM: Vas druže i gospodine Mesiću jeste li vi onima koji su preživjeli onaj Apokaliptični dan - koji je trajao simbolično "sedam mjeseci" - činili svakom milost? Mi svjesni Hrvati i koji dobro pamtimo, znamo sve što vi radili nama kao Vrhovni komandant JNA i kao predsjednik SFR Jugoslavije. Mislim i uvjeren sam da ćete jednoga dana morati za sve to odgovarati.

ISRAŽIVANJA I ČINJENICE

"Sustavno skrivan genocid HOLODOMOR 1931./1933. Ne za boravimo žrtve zločina", Zagreb, 2008. – str. 4. i 5.

Hladnoratovsko razdoblje učinilo je Holodomor 1932./1933. najmanje razjašnjenim događajem u modernoj povijesti i gotovo da je u potpunosti izgubljen iz javne svijesti. U posljednjih 15 godina svjetski stručnjaci su se intenzivno posvetili istraživanju kompleksa problema povezanih s Holodomorom 1932./1933. Na uvid je dobivena značajna količina dokumenata (donedavno tajnih), pisama, memoara i drugih vrijednih podataka. Stručnjaci ukazuju na realnu pretpostavku da se radi o 7 do 10 milijuna žrtava, a od toga 3 milijuna djece. Sa sigurnošću je utvrđeno da se radi o više od 3,5 milijuna ubijenih ljudi. Koliko je važno istraživanje činjenica što se odnose na Holodomor, govore i teze među svjetskim stručnjacima da se Holokaust, odnosno genocid nad židovskim narodom, možda nikada ne bi dogodio da se pravodobno i pravomjerno reagiralo na zločine počinjene u Holodomoru. Sovjetski krv-

nici su, nažalost, duže vrijeme uživali prešutnu podršku svjetske zajednice i zločin nije na vrijeme osuđen.

Katastrofalna glad u Ukrajini bila je izravna posljedica politike prisilne kolektivizacije koja je uvedena 1929. godine. U namjeri da do kraja suzbije istaknuti ukrajinski patriotizam, koji se nije trajno pomirio s ruskom i boljševičkom okupacijom, Staljin je, nakon odluke o prisilnoj kolektivizaciji seljačkih posjeda, 1932. podignuo obaveznu kvotu ukrajinskog udjela u prinosu žita za čak 44 %, čime je svjesno i umjetno izazvao nestašicu hrane među stanovnicima Ukrajine i prostorima koje su u večni nastanjivali Ukrajinci.

U kolovozu 1932. godine na snagu stupa Zakon o zaštiti državne socijalističke imovine koji predviđa i smrtnu kaznu, a krajem iste godine objavljen je dekret kojim je izvršena potpuna blokada ukrajinskih sela. U ukrajinskim gradovima glad je drugačije kontrolirana jer je u tijeku bila tzv. rusifikacija, i mnogi su ukrajinski gradovi na početku tridesetih godina već bili naseljeni ruskim stanovništvom. Ukrajinske

seljake su zadržavali i sprječavali da se domognu grada putem posebnih "unutarnjih putovnica", koje su im zabranjivale da napuste svoje selo, a kamoli da krenu u grad.

Postoje precizni službeni podaci koji opovrgavaju prirodnu katastrofu te, između ostalog, predočavaju da je 1933. godine požeto 22,3 milijuna tona usjeva. Vojska, tajna milicija i ostali državni službenici su isto tako dodatno izvršili neposredna masovna ubojstva ukrajinskih intelektualaca. Nakon izvršenog popisa stanovništva Sovjetskog Saveza 1937. godine, dokumenti koji ukazuju na izrazito smanjen broj stanovnika u Ukrajini bili su uništeni a osobe koje su vršile popis stanovnika su pogubljene. Popis je proglašen aktom subverzivne djelatnosti. Ukrajina je nakon Holodomora zauvijek promijenila svoju demografsku sliku, čije su posljedice vidljive i danas. Naime gotovo petinu stanovništva Ukrajine čine Rusi, a trećina stanovništva govori ruskim jezikom ili mješavinom ruskog i ukrajinskog jezika (pretežno u istočnim gradovima). Pretpostavlja se da je broj etničkih Ukrajinaca smanjen za 25 %, a veći broj Ukrajinaca koji je preseljen u sovjetsku Rusiju sebe je represivnim vremenima deklarirao kao Ruse.

HOLODOMOR

<http://politika.com/holodomor>

Možete li ovu ukrajinsku riječ prevesti na hrvatski? Mala pomoć: holod = glad. Gladomor ili opisno: ubijanje nekoga izgladnjivanjem do smrti.

Jeste li ikada do sad čuli za ovaj akt genocida protiv ukrajinskog naroda?

Priznajem, ja do prije dva tjedna nisam.

A u tom genocidu ubijeno je između 7 i 10 milijuna ljudi od čega oko 3 milijuna djece.

Gdje? U Ukrajini! Kada? 1932. i 1933. godine, za vrijeme vladavine diktatora Josifa Vasirionoviča Džugašvilia. Vjerojatno ste za njega čuli pod njegovim komunističkim nadimkom Staljin.

Katastrofalna glad u Ukrajini bila je izravna posljedica politike prisilne

kolektivizacije koja je uvedena 1929. godine. U namjeri da do kraja suzbije istaknuti ukrajinski patriotizam, koji se nije trajno pomirio s sovjetskom boljševičkom okupacijom, Staljin je 1932. podignuo obaveznu kvotu ukrajinskog udjela u prinosu žita za čak 44% čime je svjesno u umjetno izazvao nestašicu hrane među stanovnicima Ukrajine (cijeli prostor današnje Ukrajine, osim Halyčna (Galicijska) koja tada nije bila u sastavu Sovjetskog saveza.

U kolovozu 1932. Staljin donosi zakon o zaštiti državne socijalističke imovine koji predviđa i smrtnu kaznu, a krajem te godine objavljen je i

dekret kojim je izvršena potpuna blokada ukrajinskih sela. Masovna uhićenja, namještena suđenja, pogubljenja i deportacije kao i ubojstva i deportacije „kurkula“ (uspješni ukrajinski seljaci) bile su metode za provođenje Holodomora. Vojska je čuvala skladišta hrane s ovlastima provaljivanja u seoska domaćinstva, svaki otpor kažnjavao se strijeljanjem ili deportacijom, krađa hrane kažnjavala se s 5 godina zatvora ili pogu-

bljenjem kao i bilo koji pokušaj sakupljanja ostataka hrane.

Popisom stanovništva 1937. ustanovljeno je da je broj Ukrajinaca smanjen za 25%. Dokumenti o popisu stanovništva su uništeni a osobe koje su ga provodile pogubljene jer je popis proglašen aktom subverzivne djelatnosti.

Ljudi su doslovno umirali u kućama, na poljima, uz ceste, na ulicama gradova a leševi bi tamo ostajali i po nekoliko dana jer su živi bili toliko onemoćali i zastrašeni da se nisu usudili sklanjati ih. Preživjeli su svjedočili i o masovnoj pojavi kanibalizma.

Žito oteto od ukrajinskih seljaka Staljin je prodavao zapadu – Europi i SAD-u.

Na inicijativu Svjetskog kongresa slobodnih Ukrajinaca, 1988. s radom je započela Međunarodna komisija za istragu uzroka i posljedica gladi 1932/33. kojoj je predsjedavao profesor Univerziteta u Stockholmu, Jakob Sundberg.

Opća skupština UN-a na svom 58. zasjedanju, izraz Holodomor, prvi puta je unijela u međunarodni politički rječnik. Parlament Ukrajine je 28. studenog 2006. je službeno Holodomor proglasio aktom genocida sovjetskog režima protiv ukrajinskog naroda.

Vijeće Europe osudilo je Holodomor kao zločin komunističkog terora.

Na poziv parlamenta Ukrajine više je zemalja svojim aktima priznalo i osudilo Holodomor kao akt genocida protiv ukrajinskog naroda.

Hrvatski sabor, unatoč dviju inicijativa, do sada se nije izjasnio o ovom strašnom aktu nasilja.

Svoje spoznaje o Holodomoru odlučih podijeliti s vama. Kao čovjek i kao zastupnik u Hrvatskom saboru izražavam najoštriju osudu Holodomora, akta genocida nad ukrajinskim narodom. Osjećam obvezu Hrvatskom saboru predložiti Rezoluciju o osudi Holodomara kao akta genocida nad ukrajinskim narodom.

SVIJEĆA KOJA SE NE GASI

Građanski list,
www.gradjanski.co.yu

KULA (Vojvodina) – Ukrajinci u Kuli prihvaćaju danas "negaseću sveću" – plamen sećanja na holodomor (gladomor ili pomor gladu), koji se u njihovoj zemlji matici dogodio pre 75 godina. Manifestacija "Negaseća sveća", kojom ukrajinska dijaspora u svetu odaje spo-

men žrtvama staljinističke likvidacije seljaštva u Ukrajini 1932. i 1933. godine, započeta je 1. aprila ove godine u Australiji, gde je u Kanberi podignut Spomenik holodomoru. Direktor Novinsko-izdavačke ustanove "Ridne slovo" i glavni i odgovorni urednik istoimenog lista ukrajinske zajednice u Srbiji Eugen Kuleba kaže za GL da će "negaseća sveća" proći kroz 33 zemlje, te da će svoj pohod završi-

ti 1. novembra u Ukrajini. Ta štafeta – "opomena svetu da se takav zločin više nikad ne ponovi", prešla je u Srbiju iz Italije 8. septembra i boraviće u našoj zemlji, u mestima u kojima žive Ukrajinci, do 13. septembra.

"Negaseća sveća" obišla je dosad Australiju, Severnu i Južnu Ameriku i stigla je u Evropu. Posle naše zemlje, ona će proći kroz Hrvatsku, Mađarsku, Rumuniju, Moldavi-

ju, Kazahstan, Rusiju, Gruziju i Jermeniju i nakon sedam meseci putovanja biće uneta u Ukrajinu, gde je pre 75 godina "zapaljena". U nasilnom nametanju kolektivizacije, sovjetski komunistički režim oduzeo je i poslednju mrvu hleba ukrajinskim seljacima, a blokadom selâ i čitavih regiona, kao i represijom protiv nepodobnih stavio je njihove porodice u nepodnošljive životne uslove i tako učinio zločin protiv čovečnosti. Na osnovu popisâ stanovništva pre holodomora i posle njega, procenjuje se da je u toj smišljenoj likvidaciji u Ukrajini, koja je tada imala oko 40 miliona stanovnika, od gladi umrlo između sedam i deset miliona ljudi, od najmlađih do najstarijih – kaže Kuleba.

Povodom obeležavanja 75-godišnjice holodomora, Nacionalni savet Ukrajinaca u Srbiji pozvao je predstavnike vlasti, nacionalno etnička udruženja, nevladine organizacije i sve građane u našoj zemlji da podrže edukativnu spomen-akciju "Negaseća sveća".

Surovost holodomora leži, pre svega, u tome što glad nije bila posledica neke prirodne nepogode ili

katastrofe, suše ili lošeg roda, nego rezultat namerne politike komunističkog režima. Analogiju sličnih metoda zločina takvih razmera i takve žestine teško je pronaći u svetskoj istoriji. U Sovjetskom Savezu tema gladomora bila je dugo strogo zabranjivana. Tek sada se istina o gladomoru vraća u sećanje naroda, postaje njegova bol i vapaj, a ujedno i simbol neuništivosti ukrajinske nacije. Pre dve godine, na inicijativu predsednika Ukrajine Viktora Juščenka, parlament te zemlje pripremio je i usvojio Zakon o holodomoru, na osnovu čega je taj događaj priznat kao genocid nad ukrajinskim narodom – navodi se u saopštenju Nacionalnog saveta ukrajinske zajednice u Srbiji.

U Kuli, u kojoj živi najviše pripadnika ukrajinske nacionalne manjine u našoj zemlji, "negaseća sveća" biće doneta 12. septembra u 18 sati u Grkokatoličku crkvu svetog Josafata, u kojoj će biti služen parastos žrtvama holodomora. Taj simbol stradanja potom će biti prenet u dom Kulturno-umetničkog društva "Ivan Senjuk", gde će biti održano predavanje "Holodomor – velika ukrajinska

tragedija" i prikazan dokumentarni film "Tehnologija genocida". Posle toga "negaseća sveća" biće izložena u prostorijama redakcije časopisa "Ridne slovo" u Kuli, a nakon što prenoći u sedištu Nacionalnog saveta u Novom Sadu, 13. septembra biće predata predstavnicima ukrajinske zajednice u Hrvatskoj.

Holodomor zvanično osudilo 20 država

Holodomor je zvanično osuđen u nacionalnim parlamentima Argentine, Australije, Brazila, Čilea, Kolumbije, Ekvadora, Paragvaja, Perua, Meksika, Španije, Kanade, SAD, Poljske, Češke, Slovačke, Mađarske, Estonije, Gruzije, Letonije i Litvanije. Osudi tog zločina pridružile su se i međunarodne organizacije – Generalna skupština Ujedinjenih nacija, Unesko i Baltička skupština. Osim toga, Parlamentarna skupština Saveta Evrope usvojila je pre dve godine rezoluciju o međunarodnoj osudi totalitarnih komunističkih zločina, uključujući i gladomor u Ukrajini.

SJEĆANJA NA IZGLADNJELE UKRAJINSKE SELJAKE

Ukrajinski prijatelj iz Zagreba

Times u uredničkom komentaru naslovljenom "Dugo sjećanje" zastupa stajalište da milijuni Ukrajinaca koji su pod Staljinom umrli od gladi ne smiju biti zaboravljeni. Ove godine se navršava 75 godina od velike gladi u Ukrajini, poznate kao holodomor, u kojoj su milijuni ukrajinskih seljaka umrli od posljedica prinudne

kolektivizacije poljodjelstva koju je provodio Staljin.

I dok ukrajinske vlasti tim povodom širom zemlje podižu spomenike, Rusija snažno negoduje.

Sjećanja su čvrsto isprepletena s politikom, nastavlja Times. Ukrajinski predsjednik Viktor Juščenko traži potporu Zapada kako bi se holodomor proglasio genocidom. Rusija se, međutim, tome žestoko protivi, tvrdeći da je riječ

o ispolitiziranoj i nacionalističkoj kampanji.

Ta ogromna humanitarna katastrofa iz prošlog vijeka mora dobiti povijesnu potvrdu, ističe list.

No, način na koji se odvijaju komemoracije prijeti da bi mogao zahladiti odnose između Rusije i Ukrajine, kao i dodatno pojačati nepovjerenje Kremlja prema Zapadu, napominje autor uredničkog komentara u Timesu.

MOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
S A D , e - m a i l :
ZRanogajec@sbcglobal.net

SMISAO ŽIVOTA (1)

Nebiblijsko i biblijsko razumijevanje i gledanje

PROPOVJEDNIK

Kratak predgovor

Vjerujem da nema čovjeka na ovome svijetu koji se prije ili kasnije ne upita: "Tko sam ja? Zašto sam na ovome svijetu? Koji je uopće smisao mog života?"

Ako nije vjernik i nije razvio osobni intimni odnos s Bogom, našim Spasiteljem, Sinom Božjim, gospodinom Isusom Kristom, odgovor na ovo pitanje neće naći, bez obzira na njegovu inteligenciju, diplomu ili status. Život bez Boga je prazan i besmislen!

Počet ću s opisivanjem ljudskog života bez prisutnosti Boga, točno kako to Propovjednik opisuje u Svetom pismu - Bibliji, a na kraju teksta napisat ću svoj kratki zaključak.

Praznoća života

Jedan poznati američki liječnik napisao je pismo 250-torici poznatih filozofa, učenjaka, pisaca i intelektualaca diljem svijeta u svezi s njihovim istraživanjima gdje ih pita: "Što je smisao života?" Nakon toga objavio je odgovore u svojoj knjizi.

Nekoliko njih iznijelo je svoja stajališta, drugi su priznali da su jednostavno izmislili što je smisao

života! Ostali su bili iskreni i priznali su da nemaju pojma! Ustvari, većina ovih poznatih intelektualaca napisala je povratno pismo doktoru gdje ga mole da im liječnik napiše pismo i kaže, je li on pronašao što je smisao života? Danas je u životima mnogih ljudi, naročito među mladim ljudima, izostanak smisla života glavni razlog opijanja, konzumiranja psihoaktivnih droga, porast broja ubojstava i samoubojstva u cijelom svijetu! Amerika i Hrvatska nisu iznimke!

Prije nekoliko tjedana na jednoj kršćanskoj radio-postaji ovdje u Chicagu čuo sam oproštajno pismo jednog studenta prije nego li je počinio samoubojstvo.

"Ovo pismo namijenjeno je bilo kome na ovome svijetu tko ima i malo razumijevanja za mene. Tko sam ja? Zašto uopće ja živim? Život mi je postao bez veze, besmislen i ništa me više ne veseli. Pitanja koja sam imao kada sam počeo ići na fakultet, još uvijek su bez odgovora, i sada sam više nego ikada uvjeren da i ne postoje odgovori. Strah, bol, krivica i neizvjesnost je sve što postoji na ovome svijetu! Moju sadašnju bojaznost od smrti i nepoznanice je mnogo lakše podnijeti, nego podnijeti užasnu praznoću, besmislenost i bez ikakve nade za bolji život koji me očekuje u budućnosti!"

Tužno, veoma tužno pismo mladog studenta, koji je počeo tek živjeti i koji je došao do zaključka da je bolje umrijeti, nego nastaviti ovaj besmislen život! Da bi čovjek istinski razumio i osjećao dubinu duševne boli i potpune bespomoći u srcu ovoga mladog studenta, mora se sam naći u takvoj život-

noj situaciji! Bio sam u takvoj situaciji i razumijem u potpunosti iz prve ruke što ovaj mladi student govori!

Propovjednik, Davidov sin, kralj u Jeruzalemu

U Svetom pismu, Starom zavjetu nalazimo knjigu Propovjednika, Davidova sina Salomona, kralja u Jeruzalemu. Knjiga Propovjednika je životopis, zapisnik čovjeka koji istražuje pravu istinu i smisao života! Bez daljnjega, Salomon je čovjek kojem se može vjerovati da zna što govori. Salomon je napisao tri knjige. U mladosti napisao je knjigu imenom: "Pjesma nad pjesmama". U srednjim godinama napisao je knjigu: "Mudre izreke", a pri kraju svoga života napisao je knjigu "Propovjednik" u kojoj opisuje svoja zapažanja, gledajući svoj život unatrag. Činjenica je, a to je neopisivo teško za mene razumjeti sada, da relativno jedan mali broj ljudi čita i razumije Sveto pismo ovdje u Americi, a da ne govorim o Hrvatskoj, te iz toga razloga jako mali broj ljudi ima informacije o kralju Salomonu, koji je napisao knjigu "Propovjednik" u Starom zavjetu.

Veoma je zanimljivo znati neke detalje iz vremena kada je kralj Salomon živio. Cijelo vrijeme njegovo vladavine, punih 40 godina bio je mir, bez rata, tako da je to vrijeme iskoristio istražujući smisao života! Nije imao apsolutno nikakvih prepreka u svome istraživanju. Imao je vremena i novaca koliko mu je trebalo za sva moguća i nemoguća istraživanja. Sveto pismo ga opisuje kao najbogatijeg i najpametnijeg čovjeka na svijetu

za sva vremena:

"Rekoh onda sam sebi: 'Gle, ste-kao sam veću mudrost nego bilo tko od mojih predhodnika u Jeru-zalemu. Duh moj sabrao je golemu mudrost i zna-nje.'" (Propovjednik 1: 16)

Kralj Salomon bio je čovjek koji je zadao sebi životni zadatak da pod svaku cijenu pronađe što se krije u pozadini svih ljudskih akcija! Što to "kuca" u njima? Što oni to rade da pronađu smisao života? Interesantno, a ujedno i veoma začuđujuće je kako i kojim riječima kralj Salomon započinje svoje pisanje:

"Ispraznost nad ispraznošću, veli Propovjednik, ispraznost nad ispraznošću, sve je ispraznost!" (Propovjednik 1:2)

Zvuči užasno, užasno prazno, depresivno, negativno i bez ikakvog smisla i nade!

"Kakva je korist čovjeku od svega truda njegova kojim se trudi pod suncem?" (Propovjednik 1:3)

Drugim riječima, radeći mukotrpno i pošteno cijeli naš život, kakve koristi uopće imamo od toga? Što je od svega toga ostalo na kraju naših života?

Ove riječi kralja Salomona moramo razumjeti pravilno i potpuno jasno, jer u protivnom nećemo razumjeti cijeli tekst Propovjednika! Ulovit ćemo se u istu zamku, kao što su se ulovili mnogi prije nas koji su pročitali cijeli tekst Propovjednika. Doći ćemo do začuđujućeg zaključka i upitati se: "Kako je taj tekst uopće došao u Sveto Pismo? U njemu je sve suprotno od nauke Svetoga pisma! Ovaj tekst ne zaslužuje mjesto u Bibliji, Božjoj riječi!"

Ova knjiga istinski je prikaz jednog čovjeka koji traži smisao života bez Boga, kao da Bog uopće ne postoji! Način na koji nama

kralj Salomon želi to objasniti je riječ "pod suncem", koja se ponavlja 29 puta u mudroslovnoj knjizi Propovjednika! U nastavku teksta, gledajući svoj život unatrag, kralj Salomon ispričat će nam što uopće predstavlja život "pod suncem"? Da kralj Salomon u knjizi spominje riječi "iznad sunca", tada bi uključio i Boga u knjigu. Ali u traženju životnog smisla, kralj Salomon u ovom pisanju, isključuje Boga, kao da Bog uopće ne postoji! To je isti način, kako velika većina ljudi na ovome svijetu traže "pod suncem" smisao svoga života, bez Boga, našega Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista!

Kralj Salomon započinje u samom početku knjige mudrosti Propovjednik, ovim veoma depresivnim i filozofskim zapažanjima:

"Sunce izlazi, sunce zalazi i onda hiti svojem mjestu odakle izlazi. Vjetar puše na jug, i okreće se na sjever, kovitla ovamo sad onamo, i vraća se u novom vrtlogu. Sve rijeke teku u more, i more se ne prepunja: odakle teku rijeke, onamo se vraćaju da ponovno počnu svoj tok. Sve je mučno. Nitko ne može reći da se oči nisu do sita nagledale i uši dovoljno naslušale. Što je bilo, opet će biti, i što se činilo, opet će se činiti, i nema ništa novo pod suncem. Ima li išta o čemu bi se moglo reći: "Gle, ovo je novo!" Sve je već davno prije nas postajalo. Samo, od prošlosti ne ostade ni spomena, kao što ni u budućnosti neće biti sjećanja na ono što će poslije doći!" (Propovjednik 1,4:11)

Mišljenja sam da je svaki od nas razmišljao s vremenom na vrijeme slično, kao što nam ovdje u Svetom pismu govori kralj Salomon. Kao dječak razmišljao sam o tim stvarima. Sunce redovito izlazi i zalazi svaki dan. Ljudi se rađaju i umiru i tako generacija za generacijom. Priroda je uvijek ista, a

čovjek nije. Jedan se rađa, drugi umire i tako redom! Ništa novo se ne događa, sve je isto, mislio sam! Zar u ovom našem životu nema ništa više od rutinske svakodnevnice. Ujutro se dignemo i idemo na posao, dođemo kući s posla, večeramo i idemo spavati i tako svaki tjedan do naše starosti i onda umremo!

Kralj Salomon nastavlja i kaže da je čovjek bez Boga prazan i stalno traži nešto da ga ispuni, da ga zadovolji, ali to se ne događa. Na kraju dolazi do zaključka da je sve uzaludno i da je život apsolutno besmislen!

"A onda razmotrih sva svoja djela, sve napore što uložih da do njih dođem - i gle, sve je to opet ispraznost i pusta tlapnja! I ništa nema valjano pod suncem. Okrenuh zatim misao svoju mudrosti, gluposti i ludosti. Što, na priliku, čini kraljev nasljednik? Ono što je već učinjeno. I spoznah da je bolja mudrost od ludosti, kao što je svjetlost bolja od tame.

Mudracu su oči u glavi. Ali također znam da obojicu stiže ista kob, zato rekoh u sebi:

"Kakva je sudbina luđaku, takva je i meni. Čemu onda žudjeti za mudrošću?"

I rekoh u srcu: 'I to je ispraznost!' Jer trajna spomena nema ni mudru ni bezumniku: obojicu će poslije nekog vremena prekriti zaborav! I, jao, mudrac mora umrijeti kao i bezumnik. Omrznuh život, jer mi se učini mučnim sve što se zbiva pod suncem: sve je ispraznost i pusta tlapnja. Zamrzih sve što sam se pod suncem trudio i što sad ostavljam svome nasljedniku. Tko zna hoće li on biti mudar ili lud? Pa ipak on će biti gospodar sve moje muke u koju uložih sav svoj napor i mudrost pod suncem. I to je ispraznost" (Propovjednik 2, 11:19)

**PRATITE
NA „HRVATSKOJ STAROKATOLIČKOJ
TELEVIZIJI“**

www.svakovamdobro.hr

STALNU SMOTRU

HRVATSKOG DOMOVINSKOG FILMA

I. kolo

DOKUMENTARNI FILMOVI DARKA pl. PREBEGA

- 1. Saga o obitelji Zrinski (postavljeno)**
- 2. Varaždinski franjevci (postavljeno)**
- 3. Međimurska revolucija**
- 4. Varaždinske Uršulinke**
- 5. Dr. Ivan Novak osloboditelj**
- 6. Obitelj Neimara Morandini**

SCHWARZ O STARČEVIĆU (1)

Mladen Schwarz, Zagreb

Uvod

U vrlo popunjenoj dvorani zagrebačke HVIDRe održano je 17. rujna 2008 predstavljanje sedme samostalne knjige Mladena Schwartza, „Schwarz o Starčeviću“. Nakon intoniranja hrvatske državne himne, uz istaknuti državni barjak i ratničke stjegove, o knjizi su govorili pedagog i povjesničar prof. dr. Nedjeljko Kujundžić, jezikoslovac, književnik i kolumnist prof. Marijan Horvat-Mileković, te vođa Mladih Desničara, kamerad Marin Zrilić. Potom su nazočni Mladenu Schwartzu postavili niz upita ili iznijeli vlastite komentare. Neformalni je razgovor s autorom potrajao još dugo nakon predstavljanja njegove knjige. Prilažemo Vam dva Schwartzova govora koja je tom prigodom održao: jedan na početku, drugi na kraju. Možete ih, prema potrebi, i objaviti, u cijelosti ili u izvadcima. SNOP.

Hrvatska braćo i sestre!

Braćo po oružju!

Hvala da ste se u ovako velikom broju danas ovdje okupili. Moram, na žalost, kazati da ipak nismo svi na broju. Ovih je dana prerano umro veliki hrvatski jezikoslovac, i veliki zaslužnik da je Ante Starčević u pokojnoj jugovini, u vrijeme Hrvatskoga Proljeća, ipak, nakratko i donekle, izišao iz unutarnjega progonstva. Umro je Tomislav Ladan, a on je ovdje trebao biti.

Trebao je biti s nama i nedavno umrli, a neumrli pjesnik hrvatstva, Zlatko Tomičić, čija pjesma

o Staromu resi prve stranice ove moje knjige. Zlatko je također ovdje danas trebao govoriti.

„Dragi Mladene! Rado ću napisati ocjenu Vaše knjige o Starčeviću. Srdačan pozdrav, Vaš Zlatko.“

Zato je napisao nešto o jednoj drugoj mojoj knjizi, i to je obišlo međumrežne stranice: „Filozof Mladen Schwarz objavio je izvanredno djelo 'Hrvatska nakon Tuđmana'. Schwarz zna da čovjek ima svoju sudbinu, čak i knjige imaju svoju. Što je bitno, Schwarz je označio da nacija, poput pojedinca, također ima usud. Usud je onaj koji ostavlja prostor ljudskoj slobodi. Narode je, kaže Schwarz, stvorio Bog prema svojim anđelima. Nacionalizam nije tek ideologija, nego temelj. Ali, nacija, kao i pojedinac, može nestati. No, poput pojedinca, i ona u sebi krije ono vječno...“

dr. Ante Starčević

Tekst je opširan, i ja ga ovdje, istom djelomice, ne navodim kako bih prenosio Tomičićeve komplimente upućene meni, nego da

ga se ovdje zajedno prisjetimo kao hrvatskoga zaslužnika koji je danas trebao biti među nama. Njegovu pjesmu o Starčeviću možete dakle naći na početku moje knjige.

Osim prerano umrlih, moram ovdje pomisliti i na one žive, bez kojih ne bi bilo moje knjige o Starčeviću; sjetiti ih se i zahvaliti im. A ima ih dosta. Ponajprije, hvala Anti Starčeviću, živom Anti Starčeviću, na svemu što je za svoju Domaju dobroga učinio. Srdačna hvala zagrebačkoj udruzi Hvidra, te njezinu vođi, kameradu Ivanu Pandži, na mogućnosti da večeras koristimo ovu prostoriju. Hvala nadalje Ani Lučić, koja je uredila knjigu i napisala za mene vrlo laskavi, možda nezavrijeđeni pogovor. Hvala tiskarima, ocu i sinu Breziću, njihovim suradnicima, računalnom uredu Denona zaslužnom za prijelom. Hvala hrvatskom svjetlo piscu Miu Vesoviću na auktorovoj slici što resi preklop korica. Osobita hvala muževima koji su, novčanim injekcijama, također pripomogli da se knjiga, iz carstva nemogućega, preseli ovdje na naš stol: Ivi Paradžiku, Marku Veselici, Stjepanu Sraki, Stjepanu Opuvačiću, Branku Bradvici, Tomici Juraviću, a napose starčevićancu muftiji Ševku efendiji Omerbašiću, te Starčeviću susjedu, hrvatskom pravoslavcu Milanu Labusu, kao i svima drugima, koje nisam zaboravio i ako ih ovdje ne spominjem. Hvala napokon i gospodi koja će moju knjigu danas pred vama predstaviti.

Ali su se neki prema ovoj knjizi odnosili i neprijateljski. Inače sklona nam knjižnica „Mile Budak“, koju po partizanski zovu

„Bogdan Ogrizović“, odbila je gostoprimstvo za predstavljanje mogega „Starčevića“ na intervenciju donedavno vodeće kreature zagrebačkih knjižnica, stanovite Melite Švob iz plemena Judina, nakon što je pritisku moćnice Zrinke Vrabec-Mojzeš još nekako i odoljela. Osobito je, međutim, zaplotnjačku ulogu u huškanju dotične knjižnice odigrao suplemenik Melitin, neki Saša Blagus iz „Ruđerboškovića“, s lažnom dojavom da su se u rečenoj knjižnici, tijekom predstavljanja moje knjige „Novi protokoli sionskih mudraca“, odvijale, kako veli, „nacističke orgije“. A odvijale su se koliko i sada ovdje. I ne samo da je zabranjeno predstavljati moje knjige, nego je zabranjeno i meni predstavljati tuđe knjige, knjigu recimo ovdje nazočnoga uglednika i prijatelja Horvata-Milekovića. U drugoj jednoj knjižnici, imenom Titova avnojevca Nazora, pozivnicu na ovo predstavljanje pred licem je donositelja baba-ravnateljica histerično i demonstrativno podrapala.

Grob Dr. Ante Starčevića

Sama je moja knjiga, čekajući na prostor za predstavljanje, već pomalo ostarjela i zadobila vlastiti usud, prema onoj da habent sua fata libelli, što će reći da i

knjige, poput ljudi, imaju neka- kav usud. Nije bilo predstavljanja, nije bilo recenzija, zbog zabrana ili straha, iz knjižarskih izloga ju se smjesta povlači, nije to knjiga goldštajnovska, o „holokaustu“ usred Zagreba možda, ili pak o zločinačkoj 1941 koja se s Tuđmanom vratila, - pa da ju unaprijed najave sva općila, i još s autorom obave duge razgovore, prije negoli na prezentaciju dođe glavom predsjednik države.

Za vašu zabavu, evo još nekoliko usmenih komentara o mojemu „Starčeviću“, kada već gotovo da i nije bilo pisanih (iznimka je tekstuljak u tjedniku „Fokus“, koji ovdje ne ću komentirati, napisao sam im dopis, možda objave). Što je rečeno o knjizi? Ne sviđa se onima koji je nisu čitali, ili koji. unatoč toga, znadu što u njoj stoji; mnogi su htjeli čuti koliko ima stranica te kada će i gdje biti „promovirana“, što je lijepo, ali je ljepše knjigu i pročitati. Mnogi je hvale, pače su

oduševljeni, „dobra knjiga“, Schwartz je neumoran“, mnogi je bome i kude. Netko opet veli da je auktor dobar Hrvat, ali se na žalost ne snalazi u prostoru i vremenu.

Nekomu

je premala, a da je veća bila bi prevelika. Netko se čudom čudio kako knjiga može sadržavati razgovor sa Starčevićem, kada mrtav ne može razgovarati. Drugi

kaže da već sve o Starčeviću znade, pa čemu još ovo! Nekomu je žalosno djelovala moja inače vedra ispovijest u Otvorenom pismu hrvatskom narodu. Jedan je knjigu nazvao proročkom, drugi u njoj vidi knjigu ljubavi, treći knjigu istine. Jednomu nedostaje u knjizi Starčevićeva antisemitizma, premda o njemu pišem. Netko mi tekst nazivlje intelektualnom masturbacijom. Netko da previše sebe uzdižem, previše pišem o sebi. Osim u dodatku, ne pišem ja, nego auktorica pogovora. Drugi je jako razočaran: mogao si više i bolje. Više nisam htio, a bolje, tko će znati?! Jednome pretjerano hvalim Tuđmana. Drugome da mi je bolja bila knjiga o Tuđmanu. Trećemu se pak čini da Starčeviću pripisujem tzv. „govor mržnje“, iako ga tek doslovce navodim. Netko, napokon, čuli smo ga, uzdiže me do kongenijalnosti sa Starim. Među nama su neki od citiranih kritičara, pa neka se ne ljute zbog makar anonimnoga navođenja, kao što ni meni nije na kraju pameti da se ljutim na njih ukoliko me kude.

Uglavnom, eto, moja knjiga o Starčeviću polarizira, kao i njezin auktor, što je najboljim znakom da možda ipak nešto vrijedi.

Ovo od mene tek kao pozdrav i uvod, prije negoli kolegama dadem riječ i potom se još jedamput oglasim. Idemo sada ovako: o knjizi će prvo govoriti prof. dr. Nedjeljko Kujundžić, pedagog, povjesničar i pisac; iza njega prof. Marijan Horvat-Mileković, uz ostalo književnik i kolumnist, te na kraju novi vođa Mladih Desničara, kamerad Marin Zrilić. Nakon toga ja. Ali sada ponajprije kolega i gospodin Nedjeljko Kujundžić!

POTREBAN JE POVRATAK K IZVORIMA!

Akademik **Mirko Vidović**, Zagreb

Ipak na neki način treba zahvaliti Denisu Latinu što nam je u onoj svojoj izdajničkoj 'latinici' dokazao da se svijet može mijenjati, ali ne i svijest fanatika o svijetu u burnom previranju. Da nije bilo tog latinskog delirija na HRT-1, teško bi mi bilo shvatiti ponašanje mladih ljudi u Hrvatskoj i ne samo na tribinama sporta i po raznim skupinama 'turbofolka'.

U Zadru sam, polovicom listopada, na preporuku jednog poznanika, primio na razgovor i suočenje dva mlada hrvatska studenta i s njima se zadržao u razgovoru blizu dva sata. Po iskazu i priznanju jednog od njih, saznao sam da naši studenti povijesti ne znadu ništa o izvorima iz kojih dobivamo glavne podatke o staroj povijesti, a što se tiče izvora o našoj povijesti 'od stoljeća sedmog', a posebno iz doba 'klasne borbe' najviše me je iznenadilo otkriće da je sadašnji sustav odgoja i obrazovanja ostao ideološko-politički osjenčen i štreberski zadan po kalupu partijskih komesara na položajima sustava i znanstvenog istraživanja te odgoja i obrazovanja. Njihova sposobnost samostalnog razmišljanja i logičke prosudbe i ono malo asimiliranih podataka na zapadnim sveučilištima ne bi dobila pozitivnu ocjenu. Priča o 'Odluci iz Bologne' u njihovim izjavama djeluje kao puko praznovjerje.

To ideološko šopanje mladih ljudi koji su, ako ne rođeni, a ono odrasli u procesu samoodređenja Hrvatske, u Domovinskom ratu i 'tranzicijskom' razdoblju u povodu rata, ostalo je vrlo usporedivo s mentalnim stanjem Tuđmanovih

'nasljednika' - i onima koji otvoreno izjavljaju da se ponose time što su tuđmanovci i onih koji su s njime jeli i pili, nakupili se narodnog novca kao 'pas buha' a onda okrenuli jaketu i - sve učinili da naprave karijeru svaljujući na Tuđmana kao na žrtvenog jarca svu njegovu i svoju krivnju.

Koliko su mi bili simpatični ti mladi studenti koji piju svaku novu misao koju čuju i brzo nauče, toliko mi je bilo teško zadržati u sebi intimno zaprepaštenje u očitovanju njihova neznanja pa i namjernog iskrivljavanja i ono malo podataka koji su naučili po učilištima u kojima se s katedre ne siju podaci kroz rešetko 'klasne borbe' nego li - sukoba civilizacija. Ustvari sukoba između gluposti i civilizacije znanja. O kojoj u Hrvatskoj najviše govore dvolične papige pljosnatog mozga. No, ohrabrujuća je činjenica da ti mladi ljudi brzo uče nove stvari, a i brzo pokazuju da je u praznini formatacije njihove svijesti po logici lakše unijeti logička nego li ideološka mjerila.

Od onog mjeseca srpnja 1971, kad su me dali uhapsiti Savka Dabčević-Kučar i Miko Tripalo, do danas protekle su tri i pol decenije hrvanja između logike i dijalektike. U tom hrvanju dijalektičari su doživjeli dva teška poraza i to pred licem svijeta: poraz njihovog sijanja terorizma po Dijaspori kako bi, u to ime, frustrirali i suzbijali buđenje patriotizma, osobito nakon potpisa i ratifikacije 'Završnog dokumenta Helsinške konferencije'. Hrvatsko Narodno Vijeće je na vrijeme nastalo i uspjelo se malo po malo osloboditi ubačenih fanatika i stranih agenata te, držeći se slova i smisla 'Ustava HNV-a' afirmirati pluralis-

tički i parlamentarni smisao za dogovaranje kako bi svijetu dokazali da Hrvati nisu barbari slijep-ljena jezika iza zubi koji 'govore' jezikom nasilja i 'dinamikom dinamita' i skandala. Legalisti i legitimisti vodeći ljudi HNV-a su afirmirali u svijetu potrebu samoodređenja hrvatske nacije i obnove, a ne izmišljanja, nezavisne hrvatske države.

Nakon potpunog poraza jugodiplomacije i po njima organiziranih i priželjkivanih atentata, činom otvaranja Informativnog ureda HNV-a o Ottawi, uslijedili su povoljni uvjeti samoodređenja i, dne 19.05.1991 hrvatski narod je ostvario glavni cilj i s vrhu HNV-a - putem Referenduma za nezavisnost okrenuo je leđa samozvanim 'leaderima' koji su ga nagovarali da ne glasuje za nezavisnost, a narod je 94% izraženih glasova glasao - za hrvatsku državnu nezavisnost. I tako dokazao svoju punu političku pamet prihvatljivu za sav civilizirani svijet.

Da bi i u tako flagrantnom porazu opstali na vlasti, faktori propalog jugokomunističkog režima su prebili vukovarskog heroja puk. Milu Dedakovića, a oslobodili Arkana i njegovog korifeja generala Aksentijevića. Dok su se dobrovoljačke udruge, najprije HOS-a, a zatim i ZNG na prvim linijama veoma duge fronte hrvatske s otvorenim rušiteljima glavne tekovine hrvatske nacije - obnove nezavisne hrvatske države - ovi faktori mitomana i kleptomana su propovijedali ono najgore - 'sukob civilizacija' i mržnju prema onima koji nisu bili ni članovi ni simpatizeri neokomunističke stranke HDZ koju je stvorio i vodio jedan od glavnih utemeljitelja OZN-e, Franjo Tuđman, sa svojim krilnicima

Boljkovcem i Manolićem - poslije ratnim i mirnodopskim zlikovcima.

Nakon teškog poraza s logikom terora i terorizma po Dijaspori, ishod Domovinskog rata dao je i drugi još teži poraz - njihovog prisiljavanja podređenih vojnika i vojnih zapovjednika da sprovedu etničko čišćenje. Kad je gosp. Tuđman u onom 'vlaku slobode' stigao u Karlovac i tu kroz prozor vagona u kojem je sjedio, doviknuo mnoštvu koje ga je došlo pozdraviti: 'Oko za oko, zub za zub', nastalo je frenetično rušenje hrvatskih nekretnina po hrvatskom teritoriju - još jedan teret hrvatskoj naciji koja ih za svoj novac mora obnavljati.

No, njima ni to, čini se nije dovoljan dokaz da su se pokazali ne onakvi kakvima su se preko monopoliziranih sredstva za javno priopćavanje u Hrvatskoj već skoro dvadeset godina prikazivali, nego kako izgledaju goli i bez maske - vampiri koji i dalje truju našu 'povijestnu zbiljnost' i dalje zadržavajući monopol na mass-media i sprječavajući ljude koji imaju provjereno znanje i dokazano iskustvo da s njima započnu dijalog o istini o hrvatskoj naciji u prošlosti i sadašnjosti. Radi našeg potomstva, koje oni i dalje truju i od njih prave fanatike. Jer nema ju znanja koje bi im omogućilo da poštuju sami sebe, kako bi ih poštovali svi oni koji ih poznaju i u Domu i u Svijetu. A poštovanje samoga sebe je neodvojivo od ljubavi prema istini, ma kako ona ponekad bila gorka.

Hrvatski narod je u duhu svog jezika očuvao netaknut svojstven mu mentalitet parmanetarnog naroda koji se je, u procesu utvđivanja, zapamćivanja i obrane istine, pokazao izuzetno dobrim i omogućio našim najboljim misaonim, vojnim i političkim vođama

da u svim prilikama, računajući na taj mentalitet, uspješno osiguraju naš skupni opstanak u svojoj tradiciji na svojoj zemlji. Svi oni koji su sazrijevali u toku dvadesetog stoljeća su na bilokoji način učeni Braće Radića, koji su izvukli najbolje pouke od Bana Jelačića i Ante Starčevića, znali da se 's vjedom u Boga i seljačkom slogom' treba u budućnosti uputiti 's prosvjetom k slobodi' jer 'u znanju je moć'.

Citirajmo ovdje i u to ime slijedeće riječi Stipice Radića iz njegovih "Uzničkih uspomena":

"Neprestance sam napastovao majku pitajući je: 'A gdje je taj Jelačić ban?'. A ona me sve umirivala veleći, da ću ga opaziti čim minemo još jedan ugao... uzme me za ruku i dovede me ravno baš pred Jelačićev spomenik... Činilo mi se da stojim, hvala mu budi i dika, pred samim Bogom. Takav sveti trepet i u isti čas jako pouzdanje prostruji čitavom mojom djetinjom dušom i ja se nehotice prekrižim. 'To nije svetac, drago dijete, da se križáš' - nasmije se mati. 'Ne križam se ja, mame, Jelačiću, nego dragom Bogu koji nam ga je dal'." (s. 227)

U Srijemu

Nema nikakve dvojbe da je Ban Jelačić-Bužimski, potomak bosanskih plemića, utjecao na formataciju svijesti i političke odgovornosti na sve hrvatske rodoljube posli-

je jedine Hrvatske revolucije (1848), koju smo ikada imali, i kao staleški i kao nacionalni ustanak protiv tuđih zavojevača i parazita. I u redovima najveće i najjače hrvatske političke stranke, Seljačkog pokreta Braće Radića i obnove Hrvatskog domobranstva i ustaških bojni najprije u Banovini Hrvatskoj, a zatim i u NDH. To isto nadahnuće vodilo je i Hrvate po Istri i Primorju između dva svjetska rata.

Kao što god su Mađžari prodavali naš Zadar, tako su i Karađorđevići prodali dvije trećine naše obale tuđinu misleći da se Talijani ne će opirati srbizaciji Hrvatske. Nije slučajno Lički ustanak organiziran baš iz okupiranog Zadra, kao što nije slučajno ni to što je, nakon proglasa NDH i Mačekova poziva svim strukturama Banovine Hrvatske da se stave na raspolaganje vlastima NDH, da podrže borbu za hrvatsku državnu obnovu. O tome najuvjerljivije piše u svojoj knjizi "Tražio sam Radićevu Hrvatsku", rođeni Zadrani - Dr Dinko Šuljak, jedan od vodećih ljudi HSS u Dijaspori i prvi Predsjednik Sabora HNV-a. On je odmah nakon proglasa NDH pristupio ustaškim vlastima na otoku Pagu i tu, zajedno s našim arheologom Dr-om Matom Šuićem, vodio Ustašku kancelariju. No, kad je otkrio da talijanski fašisti surađuju i štite kninske četnike, on je, kao i niz njemu sličnih rodoljuba, odlučio da se ide boriti i protiv jednih i protiv drugih. Otišao je u partizane. No, kad je u partizanima čuo da sad i komunisti šuraju s okupatorima - i fašistima i nacistima, on je shvatio da je časnije ostati živ - otići vani i staviti se na raspolaganje Saveznicima i tu obaviti djelo službe Domovini na dugi rok.

Navedimo ovdje samo nekoliko citata iz te knjige koju bi trebalo

uvrstiti u obaveznu lektiru naših studenata novije povijesti:

"Samo neovisan čovjek može si priuštiti luksuz da govori nepatvorenu istinu" (str. 62);

"Tako je vođa kninskih četnika pop Momčilo Đujić od londonske vlade odlikovan redom Karađorđevićeve zvijezde s mačevima, što je preko londonskog radija javno proglašeno. Usprkos tome, Đujić i dalje uživa povjerenje generala Roatte te dobiva od njega svake vrsti oružja za svoje četnike" (str. 71);

U Srijemu

"Mi, koji se nismo slagali s Ustaškim pokretom, izbjegavali smo Šuića. Njega se najviše vidjelo u ustaškoj grupi, razumljivo uvijek u ustaškoj odori... Nakon kapitulacije Italije, i kad su mjesni partizani preuzeli vlast na otoku Pagu, Mate Šuić bio je među uhićenima... Ali, nakon rata sam se iznenadio, kad sam vidio sliku u zadarskom "Narodnom listu" kako Mate Šuić šeće s Titom i tumači mu zadarske iskopine. A još više, kada sam pročitao u knjizi Mirka Vidovića "Skrivena strana Mjeseca" (str.267), da je arheolog Mate Šuić, nekad član hrvatskog diplo-

matskog kora, 'crveniji od Breznjeva'..." (s. 85);

"Srbin Sava Dragosavac, otac Dušana Dragosavca, danas jednog od komunističkih gospodara u Hrvatskoj, stavio je dobrovoljno svoju kuću na raspolaganje ustaškom zapovjedniku T.Z. iz Like i s njime se prijateljski povezao" (s. 94);

"Tako da je srpska konspirativna klika pod tutorstvom Engleza i Sovjeta, stvorila tzv. oslobodilačke pokrete na 'okupiranom području Jugoslavije' - i četničkog i partizanskog... Obilježje jednog i drugog pokreta bio je veliko-srpsko. U suštini - borba protiv Nezavisne Države Hrvatske" (str. 95);

"Hrvati nisu postali saveznici Njemaca. Oni su vidjeli svoj spas i sigurnost u svojoj samostalnoj državi, pa su zbog toga i proglasili 10 travnja 1941. NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU... Hitler je u to doba bio u savezu sa Sovjetskom Rusijom, koja je odmah priznala stvarno stanje - rušenje Jugoslavije i odkazala gostoprimstvo Dr-u Milanu Groloviću, tadašnjem jugoslavenskom ambasadoru u Moskvi" (s. 99);

"Hrvati komunisti nisu se usudili ni spomenuti da su Hrvati, već su kao mumije samo isticali pripadnost KPJ ili bi se zvali 'jugoslaveni'... Hrvatski komunisti su se stidjeli svoga hrvatskog imena... Zato se i širila izreka da su hrvatski komunisti najveće budale... Poznato je to opravdavanje, po Zagrebu, generala Ivana Šibla koji je govorio: 'Oni meni kažu da sam ustaša, a ja sam vise ustaša pobio nego su ih oni vidjeli' (s. 182);

"Kod Pazarišta je ustaški pukovnik Delko Bogdanić napao partizane. Partizani su bili skoro svi Hrvati iz Sjeverne Dalmacije... Bogdanić je

pozvao partizane na predaju riječima: 'Braćo Hrvati, predajte se! Kad su čuli riječ 'braćo Hrvati', svi partizani su se odlučili predati, ali iza leđa ih je pokosila mitraljeska vatra. Partizani su to prikazali kao da su ih ustaše pobili, a što nije točno. Iza ovih Hrvata bili su Srbi-partizani, koji su htjeli vidjeti da li će se partizani-Hrvati, prvi put u borbi, boriti protiv ustaša, partizani-Srbi su ih iza leđa sve pokosili mitraljeskom vatrom" (s. 183-4);

"U Novigradu sam saznao, da je u Zadru već uspostavljena hrvatska vlast i da je kotarski predstojnik, moj školski drug i uski prijatelj, još od osnovne škole, bio - Petar Pinčić. Partizani su mi savjetovali da mu pišem pismo, da se priključim nama" (s. 184);

"U međuvremenu proširilo se i vijesti, da i partizani surađuju s Njemcima i Talijanima. Doznalo se, da partizane priznaju i Nijemci i Talijani, na taj način što su pristali da pregovaraju s partizanima... Nijemci su pokazali dobru volju, da izvrše izmjenu zarobljenika. Partizanski pregovarači su bili: Đilas, Koča Popović i Dr Vladimir Velebit. Za uzvrat, partizani su pristali da ne će više rušiti željezničku prugu Zagreb - Beograd. Tito je naredio da prestanu partizanske operacije u Slavoniji..." (s. 302).

"Da Hrvatska nije imala svoju vojsku, nestalo bi Hrvata u II. svjetskom ratu".

KONKRETNO: Vrijeme je da bar ministar znanosti obrazovanja i športa shvati da je danas najvažnija zadaća vlasti u Hrvatskoj da mlade ljude spasi od ideološkog fanatiziranja i stranačkog zaglupljivanja, da u našem odgojno-obrazovnom sustavu mora biti glavna zadaća - buditi u svijesti djece rođene s nezavisnom hrvatskom državom zdrav razum,

kako bi na temelju točnih izvora i to iz ukupnosti materijala kojim raspolažemo mogli u predodžbi onih, koji će poraditi na izmirenju Hrvata u istini, izbjeći daljnje podjele, sukobe, osipanja u tuđinu i propadanja naše nacije na svom prekrasnom i bogatom tlu, koje sve grabežne nemani ovog svijeta žele na sve moguće načine podvrgnuti svojoj volji - nas polako istrijebiti, pretvoriti nas u 'etničku manjinu' na urođeničkom tlu, a ostatak preživjelih predati šutnji i zaboravu.

No, to nikome ne će poći za rukom, ako ostanemo odani službenici svog pametnog naroda, duhu njegova mentaliteta sadržanog u riznici našeg prekrasnog jezika i pučke predaje općenito. Izbor je jasan: Služiti našoj naciji ili njezinim izrodima i izdajnicima.

Produbljivanje mržnje preko monopoliziranog tiska u fazi oživljavanja ideološkog fanatizma i laganja kojima se upućeni i odgovorni ne mogu suprotstaviti jer nemaju dostupa elektronskim medijima, naša je velika nesreća koju moramo nadići. Nadilaženje te nesreće bit će treća i zadnja pobjeda nad pokvarenom gospodom, korisnim budalama i nad onim opasnim šarlatanima koji, ne znajući šta rade, zalučeni zalučuju mlađe.

POZOR: Hrvatski narod je proizišao iz naše najstarije i najciviliziranije škole - iz plemenite škole dijaloga koji odgovorni sinovi naše nacije vode u svom Hrvatskom Državnom Saboru, najstarijeg europskog parlamenta u modernom smislu. Sabor je od svog postanka bio naša zajednička kuća - mozak Hrvatske u punini svijesti i odgovornosti - u kojoj je uvijek u presudnim časovima bila djelatna naša Bogom dana ljudska savjest.

Kad god je Sabor odlučivao o nacionalnim interesima, sve je izišlo

na dobro; kad god su se pojedinci pokušali, u sprezi sa stranim interesima, nametnuti narodu diktatima po metodama 'zavadi pa vladaj' - njihova vlast je bila kratka daha a preduga i bolna iskustva proizišla iz takvih vlasti za ukupnost hrvatske nacionalne cjeline. Borimo se najprije i najžešće s razbijačima našeg jedinstva i sloge po zdravu razumu!

Hrvatski narod je nakon osam stoljeća i pol obnovio duh dostojanstva i slobode u svom Saboru zahvaljujući Banu Jelačiću u prvom redu, a taj duh je sve više plamtio i kroz Sabor djelovao dok nije pobijedilo naše temeljno državno pravo - pravo na samoodređenje putem Referenduma - dne 19.05.1991. Mi smo svi Vojška Jelačića Bana!

U to ime hrvatski narod je u zadnjih 18 godina, birao u tri navrata svoje državne poglavare. Njihov izbor je uspio jer je sav počivao na obećanju općenarodnog izmirenja i pobjedi istine nad ideološkim debilitacijama. I Tuđman je dobio izbore 1992 pod isticanjem parole o 'pomirenju sinova ustaša i partizana', i Stjepan Mesić je dobio izbore i 2000 i 2004 prepjevavanjem 'Jure i Bobana', a ne 'Druže Tito mi ti se kunemo'. A odkad je priznao da je namjerno prevario naciju da bi se domogao vlasti, pak nastavio obračun s generalima Hrvatske vojske, koji su porazili njegovu JNA i nogom u dupe je izbacili iz Hrvatske, on je

sve učinio da sebi kao 'Vrhovnom zapovedniku JNA' da zasluge što se je Hrvatska oslobodila baš te Titove i Mesićeve JNA! To izvrtnje istine je puki sindrom šizofrene paranoje!

No, kako je u hrvatskom narodu i dalje onih 94% svjesno da se ne prešućuje slučajno Dan Pobjede Nad Zarobljeništvom - 19.05.1991! i u povodu otkrića da su ista čudovista, mitomani i kleptomani, nakon što su opljačkali hrvatsku naciju i fondove prebacili u 'bankarsku internacionalu' odlučili da kidnapiraju još i našu državnu nezavisnost oni su - onom 'fruba latina' - Latinicom otvorili paljbu na ideološko političkog neprijatelja i nastavili s cirkusom u zemlji u kojoj je narod izvojevao ono glavno: da se riješi svakog napasnog luđaka svakih pet godina kad se bira - šef države.

Vrijeme je da to shvatimo. I da se već sad pripremamo za treću fazu domovinskog obračuna s izrodima i izdajnicima - za naredne 'predsjedničke izbore'!

Novoizabrani predsjednik bit će u prvom redu psihički uravnotežena osoba. Čistih ruku i čiste savjesti. I njegova zadaća bit će - nakon što položi prisegu - da sa svih ključnih položaja vlasti - onih na kojima se donose odluke i daju zapovijedi - udalji sve ideološke fanatike i ostale pavlovizirane i servilne luđake.

Moderna hrvatska nezavisna država mora biti stvar pučkog zdrava razuma. Nas vođa je zdrav razum koji mora djelovati kroz Sabor koji ne smije biti stanište služincadi ni poslušnika ikojem 'velikom bratu' - naše zastupstvo će također biti birano po kriterijima - povijesne istine, međunarodnog prava sažetog u usavršenom Ustavu Hrvatske - stvar zdrave ljudske pameti!

POMORSKA DJELATNOST I PITANJE ZAKLADE (ZADUŽBINE) BRAĆE MIHANOVIĆ IZ DOLA

Đivo Bašić, Dubrovnik

Povijest pomorstva Argentine bi-lježi iseljenika Nikolu Mihanovića (Doli kod Stona, 12. 01. 1846. - Buenos Aires, 24. 06. 1929.) kao zaslužnog za tonažu i opremljenost brodova Argentine koja je u tom pogledu prednjačila u Južnoj Americi. Svoje vlastito parobrodarsko poduzeće osnovao je Nikola Mihanović 1879. godine, a još 1909. posjedovao je 3 brodogradilišta i 166 plovniha jedinica, te je jedan od osnivača (zajedno s iseljenicima Paskom Baburicom i Franom Petrinovićem) i glavnih suvlasnika ondašnje Jugoslavensko-amerikanske plovidbe 1924. godine.

Ston

Za spomenuti je da je Miho Mihanović (Doli kod Stona, 06. 10. 1862. - Buenos Aires, 06. 03. 1938.) kao 27-godišnjak osnovao 1889. društvo "Sud Atlantica" koje je održavalo plovidbu između atlantskih luka. Također je imao znatan udio u osnivanju Jugoslavensko-amerikanske plovidbe. "Sud Atlantica" Miha Mihanovića

je do 1920. imala 9 manjih i većih parobroda, te 60 lanča (23.500 t). Izgleda da je još 1916. društvo imalo 9 parobroda, 18 lanča i 2 remorkera (ukupno 29 jedinica s preko 22.000 t). Nikola Mihanović je 1918. prodao svoju flotu engleskom društvu za 1,4 milijuna zlatnih sterlinga (ukupno 289 plovniha jedinica i 84.973 t). Na dimnjacima tih brodova se i nadalje zadržalo prepoznatljivo "M", te ime Mihanovich u nazivu društva. Miho Mihanović je 1916. u svom društvu Sud Atlantica imao 27 jedinica (ukupne tonaže 22.000 t), te svoju flotu prodaje 1920. društvu Compania Argentina de Navigacion Nicolas Mihanovich. Na bratovu parobrodu "Tore" plovio je Miho Mihanović od 1881. do 1884., pa je s agentom broda Filipom Coronti osnovao argentinsku tvrtku Coronti y Mihanovich i živio u Bahixa Blanca. Tvrtku preuzima sam Miho 1888. dajući joj ime Miguel Mihanovich. Brod "Tore" je 1886. prodao Nikola Mihanović tvrtki Bonco y Moreno od koje je (uštedevinom i zaradom) Miho Mihanović otkupio polovicu parobroda. Nakon 20-godišnjeg poslovanja društvo "Sud Atlantica" pretvara u "anonimno" dioničko društvo. Miho Mihanović dio svog kapitala ulaže u Jugoslavensko-amerikansku parobrodarsku plovidbu a. d. Split kao dioničar nastojeći pomoći našim pomorcima pruživši im mogućnost zarade na brodovima. Inače, Miho Mihanović je tijekom osnutka "ovdašnje" knjižnice, Klubu pomorskih vojnih časnika poklonio oko 2 milijuna dinara. Partneri Nikola Mihanović i

Oktavij Kozulić udružili su se još 1879. s Jerolimom Zuanićem (rodom iz Sutivana), a nakon toga Nikola osniva svoje poduzeće "Nikola Mihanović y Cia", te nakon izvojevanja konkurentске pobjede kupuje flotu društva Gjuljani za 40.000 funti i društva Las Mensajerias za 450.000 funti, što mu je donijelo podstrek vlasništva cijelog broskog prometa između Buenos Airesa i Montevidea (rijeke Piat, Uruguay i Parana). Compania Argentina de Navigacion a vapor Nicolas Mihanovich je 1909. posjedovala kapital od 7 milijuna zlatnih pesosa (dolara), a otad promijenjenog imena "Compania Argentina de Navigacion (Nicolas Mihanovich) Limitada ima središte u Londonu i Buenos Airesu. Predsjednik Nikola Mihanović je tada imao kapital od 1,8 milijuna funti sterlinga.

U to doba najudobniji putnički brodovi "Ciudad de Buenos Aires" i "Ciudad de Montevideo" (4.000 BRT) služili su za svakodnevnu putničku liniju Buenos Aires-Montevideo, a bili su u vlasništvu Miha Mihanovića. U plovidbenim društvima Nikole Mihanovića bilo je uposlono 3.000 pomoraca (400 iz naših krajeva). U Urugvaju je također nazočna njegova djelatnost od 1896. godine, te je tu imao društvo Comp. Urugv. de Nav. Lda (plovidba od Montevidea po rijeci Uruguay), a u Paragvaju parobrodarsko poduzeće od 1887. (plovidba rijekom Paragvay do Argentine i Bolivije). Vinko Foretić 1962. kaže da je Nikola Mihanović 1909. (uplivom engleskog kapitala) posjedovao čak 370 plovniha

jedinica, te navodi da je uspio svladati konkurenciju i pokupovati čak 30 društava. Englesko društvo The Argentine Navigation Company (Nicolas Mihanovich) Ltd. 1931. mijenja ime u Compania Argentina de Navegacion Mihanovich Limitada, te prijenosi sjedište uprave iz Londona u Buenos Aires. Društvo je 1903.-1908. isplaćivalo dividende (12, 15, 17, 12, 12 i 8%; prosječna 12,68%) i prelaskom u London 1908.-1913. (7, 9, 9 i 9%), te ponovno tek 1928. godine (10%). Društvo Compania de Navegacion "Sud Atlantica" osnovao je Miho Mihanović 1889. (kapital 100.000 sterlinga). Velik dio svog brodovalja prodao je Miho 1916. povodeći se riječima: "Parobrode treba kupovati kad su posli najslabiji, a prodati ih kad su posli najbolji".

Temelj Zadužbine braće Nikole i Miha Mihanovića postavio je Miho 1923. fondom od 1 milijun dinara, te mu se priključio Nikola iznosom od 4 milijuna dinara za poboljšanje i unaprijeđenje zdravlja, prosvjete i gospodarstva stanovnika Dola, Smokvine i ostalih sela stonske općine. Od sredstava Zaklade braće Mihanović u razdoblju od 1930. do 1940. izgrađene su zaštićene čatrnje u selima, 1939. Dom Zaklade Mihanović u selu Ploče, osigurano besplatno liječenje stanovnika (i u bolnici u Dubrovniku), 1932. nadograđen kat (za dvorazrednu osnovnu šestogodišnju školu) školske zgrade u Dolima (izgrađene sredstvima braće još 1908. godine), te 1923. izgrađena školska zgrada u Zaton Dolima i 1937. put od uvalice i pristaništa (Dola) do (Dola) i kroz neka sela. Sredstva Zaklade Mihanović prije II. svjetskog rata osiguravala su djeci besplatno školske knjige, pribor i sredstva higijene. Na katu nadograđene školske zgrade izgrađeni su i stanovi za učitelje. Upravu Zadužbine bra-

će Nikole i Miha Mihanovića činili su župnik (predsjednik) i učitelj Osnovne škole u Dolima, trgovac u Dolima Ivo Milić. Po čl. 13. Statuta bilo je, između ostalog, određeno "da se za nerodnih i slabih godina pri svakoj školi osnuje školska kuhinja iz koje će se djeci davati doručak", a čl. 14. kaže da će se iz fonda Zadužbine pomagati "osnivanje i održavanje čitaonica, pučkih knjižnica i provjerenih društava u svrhu prosvjećivanja pučanstva". Uprava Zadužbine imala je zadatak na kraju svake godine razdijeliti siromašnim obiteljima 40.000 dinara. Po III. dijelu Statuta, ukupna pomoć od 42.000 dinara pripadala je godišnje rodbini Nikole i Miha Mihanovića (preko Prve hrvatske štedionice u Zagrebu, Poslovnica Dubrovnik). Miho Mihanović je u dogovoru s iseljenikom Paskom Baburicom (Koločep) želio da u svakom selu ondašnjeg dubrovačkog kotara izgrade školsku zgradu (ili adaptiraju postojeće gradnje). Sredstva predviđena u svrhu izradbe nacrti i predračuna, obilaska terena i potrebne dokumentacije "povjerene" osobe su "utrošile u druge svrhe". Uprava Zadužbine je prije II. svjetskog rata mudro kupovala nekretnine (zemljišta i kuće), te su kupljene 2 zgrade u Zagrebu (trokatnica u Skrlčevoj ulici 35. [8 dvosobnih, 2 jednosobna i 4 stana za samce]; veća u Kulušićevoj 11. [15 stanova i 7 poslovnih prostora]), te u Dubrovniku zemljište blizu Puta od Gruža, što je zapravo bio utrošak cijele glavnice (koja je pret hodno bez mogućnosti rabljenja bila položena u Prvoj hrvatskoj štedionici u Zagrebu i Dubrovačkoj trgovačkoj banci). Nažalost, kako dobro zaključuje Mato Mojaš 1973. godine, Zakonom o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta (26. prosinca 1958.) cijela imovina Zadužbine

braće Mihanović "prelazi u društveno vlasništvo".

Kako je sada u diru neka moda učestalosti postavljanja spomenika, budući da imamo već neke spomen-ploče braći Mihanovićima, možda bi u svakom selu trebalo staviti ploču: "Ovdje nije izgrađena škola zato jer je netko pronevjerio novac od sredstava zaklade braće Mihanović namijenjene toj svrsi i zato jer je bogati kapital stvorio uvjete njemu potrebnom svjetskom ratu i propadanju - nacionalizaciji tzv. Blairovih obveznica". Možda barem treba postaviti kipove spomenute braće tamo gdje su škole ipak izgrađene ili u tu svrhu preuređene zgrade, putevi i sl.

Eto, Nikola Mihanović se kao siromašan i nepismen čovjek otisnuo u strani svijet "da radi i zaradi toliko koliko je potrebno da ocu kupi veću trabakulu", te da po povratku zajedno radi s ocem. Rano bi ustajao (zajedno sa svojim pomoćnikom) na rijeci Riachuello (koja se izliva u La Platu) "i dok su drugi spavali" galebi se nisu karali, nego bi on "koristio promjene vremena, izvlačio lađe iz luke i već rano prevozio robu i putnike". Zaradio je zapravo ogromnu flotu plovila različitih veličina, a ostavio je dio svog imetka kao glavnica za izobrazbu i poboljšanje životnih uvjeta u rodnom kraju, ne nadajući se da će stare države-pljačkaši to nacionalizirati i zamagliti glavnica u vlastite špage (džepove ili možda čepove) koji guše države tako da njihova nevaljalost u kontinuitetu zapravo nikad ne propada. Koliko je lakše pronevjeriti novac i nekretnine, nego ih zaraditi kao što je i lakše zapodjenuti rat, nego živjeti u miru jer to sve činite tuđim sredstvima i životima.

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE (10)

prof. Dubravko Heinrich, Karlovac

ZLOČINCI U MEDIJIMA I NA ULICAMA - DODATAK

Javio se gledatelj u "Nedjeljom u dva" ovom porukom:

Gospodine Milanoviću, vaša stranka je nakon 2000. godine ukinula Policijsku školu, sve tečajeve, marginalizirala je Policijsku akademiju, ukinula Obavještajnu akademiju, smijenili ste 3.000 ljudi, među kojima i veliki broj profesionalaca, ravnatelja Ostojića ste postavili s 3 mjeseca iskustva, Faber je postao jedan od ključnih ljudi, a vaš ministar Lučin je u renoviranje kabineta utrošio milijune kuna, dok policajci nisu imali najosnovnije uvjete za rad. Vaša stranka je direktno odgovorna za stanje u policiji i državi.

NACIJA I „NACIONAL“ U DEMOKRATSKOM JEDNOUMLJU

1. UVODNI DIO

Serijski članaka koju pišem o manipulaciji, namijenjena je hrvatskom narodu, da bi mu se "otvorile oči" dok pliva medijskim morem, koje je za njega posebno organizirano.

U vrijeme atentata na g. PUKANIĆA i njegova suradnika, ne bi bilo umjesto s više od osvrta baviti se podvalama LATINA, koje više i ne predstavljaju neku posebnost. Samo bih istakao "nepotizam Franje TUĐMANA" koji je za šefa službe sigurnosti postavio svog sina Miroslava.

To je rečeno tako, da bi se stvorio dojam, da je on time uhljebio svog glasnogovornika, uvaženog doktora i profesora informatike na ZS, u kojeg nije trebao imati povjerenje u to krizno vrijeme, jer bi mu bilo najbolje, da je na to mjesto postavio oso-

bu, koju bi mu predložila "Europska trojka", jer je ta evidentno brinula mimo interesa Hrvatske, a tek bi to smirilo ahrvatske LATINE, koji dr. M. Tuđmanu nisu ni do koljena.

Sjetimo se, da su nam za komunizma zapadni "demokratski mediji" propagirali slobodu i integritet svake osobe (Gotovac je u to povjerovao), slobodne i transparentne medije u jednako takvom društvu, kao suprotnost posve diktiranom, unisonom, neetičkom komunističkom izvještavanju.

Sada ne možemo niti dvoumiti o tome, je li ukinuto jednoulje – na pr. pronađite bilo gdje dvoulje i jednoulje u upitanju pristupa Hrvatske Europskoj uniji, ako možete.

Kako se, bez komunističkih komiteta organizira demokracija i demokratsko jednoulje pokazat će daljnji tekst.

Kada je najuspješnija tajna služba SAD po naručbi predsjednika Busha otkrila opasnost od kemijskih i inih projektila u Iraku, tada su, prema izvješćima zapadnih medija, prema Iraku krenule kolone emisara s kuferima novčanica, kojima su bili korumpirani viši irački časnici, da ne pruže otpor, kada svezničke snage pođu na Bagdad. Pokazalo se, da se radilo o dobro uloženoj (koruptivnom) novcu.

Podimo još dublje u prošlost: oko 1943. godine postojala je opasnost da se Hitler domogne nuklearne bombe, pa su britanske obavještajne službe angažirale uvažene psihoanalitičare, da proniknu u psihu Hitlera i otkriju je li on u biti slabik, koji nema psihološku snagu, da bombu baci, ili je rabijatan, kako se pokazuje prema van. Hitler je analiziran iz svih aspekata, pa i seksualnog, gdje je nađen njegov nastrani odnos prema sestrini, ... a rezultat je bio sjajan psihogram: saveznici su o Hitleru znali sve, a njegove samosažaljive reakcije pred smrt bile su samo po-

tvrdi već nađenog.

Od tada grupe psihoanalitičara ostaju važne skupine i oslonac tajnih službi, one dostavljaju psihograme svih političara, pa i naroda, koji mogu biti zanimljivi za operativni rad tih službi, koje na zahtjev te psihograme daju na raspolaganje zapadnoj diplomaciji (pregovaračima), vojsci, institutima za razvoj strategije, ... i t. d.

2. NEETIČNI "NACIONAL"

1991. Britancima je realnost pobjepla kontroli, oni nisu mogli spriječiti "prijevremeno priznanje Hrvatske države", njihov najvažniji garant mira na Balkanu Slobodan MILOŠEVIĆ ostao je praznih ruku. Vrlo neugodna situacija!

Propovijedati mir, a krenuti u rat protiv Hrvatske nije bilo moguće, pokušaj korumpiranja hrvatskih generala da bi izdali nacionalne interese domovine bio bi sulud promašaj (zato im se sada sudi), kooperacija Kanađana, Australaca, Novozelanda u UNCROU sa srpskim pobunjenicima u "Krajini" nije mogla 1995. g. zaustaviti propast te Miloševićeve tvorevine u granicama Hrvatske, pa se postavilo pitanje: kako ukloniti mesijanski uticaj "nacionaliste" Tuđmana i njegove vlasti na Hrvate, kako iznutra obogaliti nezavisnu Hrvatsku i kako, kad je već tu, od nje učiniti poslušno janje, koje će žrtvovati svoje nacionalne interese, a hrvatski narod dovesti u sličan položaj, u kakvom je bio u SFRJ. Tu su sada još i priče, kako će približavanjem EU nagnuti zapadni investitori u Hrvatsku, pa nam valja tome svakodnevno doprinositi žrtve. Koliko je to prodavanje magle, vidi se po tome, što Srbija nije učinila ni prvi statusni korak prema EU i već je dobila novu tvornicu FIATa u Kragujevcu....

Ovakav "napredak" Hrvatske, ne bi bio moguć bez rušenja Tuđmana i njegove politike očuvanja nacional-

nih interesa u državi.

I tada je upotrijebljeno psihoanalitičko znanje o Hrvatima i Tuđmanu. Iznašli su kako Hrvat ne trpi da netko bude uspješniji, bogatiji, ... ugledniji od njega, ma kako taj bio sposobniji, da se daje apelirati na ostatke socijalističke svijesti, da bi se moglo uživati u hladovini, da nema autoriteta države dakle ni "autoritativnog" Tuđmanovog režima.

Kao što potporu hrvatskoj vojsci pred OLUJU nije dala vojska SAD, već umirovljeni generali, tako se u hrvatski medijski prostor nisu miješale države.

Za to je nađen altruist, gospodin SOROŠ, koji nije znao kako bolje upotrijebiti svoj novac u humanitarne svrhe, pa je organizirao medije u Hrvatskoj, da rade na omekšavanju hrvatske politike, pa i rastrojstvu sustava, kako bi postao neosjetljiviji na srpske zločine i nepodopštine tada neprikosnovanih neoliberala. Mogu zamisliti da je izabrao dva tjednika "NACIONAL" i "GLOBUS", da bi potakao konkurentsko natjecanje u blaćenju izabrane hrvatske vlasti, a time i izborne volje hrvatskog naroda, dakle i omalovažavanja tog naroda u svakom pogledu i pretvarajući ga u tamo nekakve građane. Tamo nekakvi u BiH pomalo gube građanska prava, so what?

Možda je i naziv "Nacional" došao od želje za naklonost hrvatskih "nacionalista". Da im bude bliži, a da se Vlasi ne dosjete...

Sjećam se, da je NACIONAL objavljivao članke o događajima, dok se službeno nisu ni dogodili. Naime, tajne zapadne službe davale su mu matrijale, da bi on bio prvi, ali se g. Puki povremeno preforsirao i bio brži od događaja.

Sjećam se emisije na HTV u kojoj je g. Denis Kuljiš obrazlagao, da je svjetsko čudo, kako NACIONAL još uvijek izlazi, i to još u nakladi, koja ne pokriva troškove i to još nakon debakla u izdavanju dnevnog lista "Republika". Dakle je netko s obilnim

novcem održavao u životu NACIONALa a novac se usprkos prijateljstva ne daje bez protuusluge. Protuusluga je bila neetička haranga protiv Tuđmana i njegove "klike" u tjednicima NACIONAL i "GLOBUS", koji su se, izvan zadanog im zadatka, u kome su bila dozvoljena sva sredstva, svo vrijeme odnosili kao međusobni konkurenti. Ta haranga i neetičnost bila je tolika, da je gospođa Gordana VILOVIĆ na temi: "ETIČKI PRIJEPORI NACIONAL-GLOBUS" mogla prije 4 – 5 godina doktorirati, pa je sada predavačica etike novinarstva na sveučilištima u Zagrebu i Dubroniku. Ona u emisiji HTV "OTVORENO" 30. 10. 2008 kaže:

Posebno je čitala NACIONAL i GLOBUS 1999. i 2000. godine, pa je moglo spoznati "da su GLOBUS I NACIONAL dali jedan veliki doprinos slobodama spoznavanja nekih novih činjenica u vezi funkcioniranja države i njenih organa, svih mogućih nepodopština, koje su radili visoki krugovi u Hrvatskoj. Pri tome su (NACIONAL I GLOBUS) činili tako velike etičke pogreške, da je bilo puno dvojbi oko toga, zašto činiti tako velike etičke pogreške, da bi se pokazalo, što je možda moglo (dalje prekinuta od voditelja)." Možda: možda je moglo i bez etičkih pogrešaka.

Iz gornjeg se isčitava da su NACIONAL i GLOBUS davali "veliki doprinos u slobodama" napada na hrvatsku vlast neetičkim metodama (dakle laž, insinuacije, rekla-kazala, ...), na što uvažena doktorica, iz nekih svojih razloga, do sada nije kompetentno upozoravala javnost.

Ali stvari su se promjenile: Hrvatska je dovoljno smekšana, Rusija i Srbija dolaze u žarište tajnih službi, dakle i pratećih agentura i agencija, pa NACIONAL i GLOBUS gube na značaju, dakle i na stranom novcu. Puki prodaje sve svoje dionice NACIONALa, jer brod tone.

Da bi održao sebe i NACIONAL, Puki mora ulaziti u druge sfere, u kojima više nisu samo prijatelji, već i neprijatelji. Hrabar kakav je, taj novinar,

za kojeg neki vele da je kontraverzan, pogiba u atentatu.

Da na sprovod ne dolazi aktualni američki veleposlnik u Hrvatskoj, već se na dalek put daje onaj iz vremena neetičnog napada na hrvatsku vlast, potvrđuje prijateljstvo iz dana suradnje u širenju neetične slobode u hrvatskim medijima.

3. POSTHUMNO

GLOBUS za sada preživljava spretnim fotomontažama, što nije po život opasno, ali je opasno po osobnu slobodu novinara, za koju se ta kuća toliko borila. To, jer su tužbe već napisane. To jedno društvo, koje iz prošlosti ništa nije naučilo, raspada se u močvari svoje neetičnosti. Ipak, njegovi zadnji povici su oni, da je škandal u tome, što je ubijen novinar. Pa što, takove povike nije bilo, kada se pucalo u Papu. Ostalo je još dosta takvih, pa jedna u londonskom EKONOMISTU piše:

"HRVATI žele misliti da su bolji od ostalih balkanskih susjeda, ali su posljednji događaji", kaže Ines Sabalić, „samo pokazali da su jedino bogatiji i da imaju više sunca. U pogledu korupcije i nasilja Hrvatska se uspoređuje sa zemljama u regiji kao što su Bugarska i Srbija. Ipak, posljednja ubojstva su otkrila koliko je zemlja poznata po ljepoti svoje obale, trula iznutra."

To sada pišu oni, koji su učinili sve, da bude tako. A i građani u Hrvatskoj su krivi za to, da se tako piše o Hrvatima u Hrvatskoj. Smijemo protjerati građane i teritorij, unutar međunarodno priznatih granica, ponovo naseliti Hrvatima, pa i hrvatskim građanima? To su oni, koji čuvaju interese svoje države, dakle i svoje vlastite, kao što to čine Britanci.

Možda će tada biti manje sličnosti s Bugarima i Srbima. Ili se upravo to i želi?

ŠTOKAVSKI DIJALEKTI U JUŽNO SREDNJO-SLAVENSKOM DIJALEKTALNOM SUSTAVU

Borna

SRPSKI JEZIK NESTAJE

Hrvatski jezik je od starine tro-narječan, te razlike uglavnom su nastale odvojenosti hrvatskih plemena a povećale su se u doba Turske okupacije Hrvatske zemlje te razdiobom Hrvata na one u Turskom carstvu (ŠTOKAVCI), one pod Venecijom i njenim utjecajem (ČAKAVCI) i one pod Habsburgovcima (KAJKAVCI). Hrvatski jezik sastoji se od niza specifično hrvatskih dijalekata, u taj dijalektološki sklop ulaze jedino Bošnjaci kao noviji etnikum islamiziranih Hrvata. Od strane habsburške obavještajne službe kako bi se ovladalo Srbima i potisnuo ruski utjecaj, preko Slovenca Kopitara i Srbina (izdajice) Vuka Karadžića hrvatski jezik nameće se Srbima, kopiraju

se stari hrvatski rječnici i gramatike koje je uredio još krajem četrnaestog stoljeća Hrvat Bartol Kašić i ini hrvatski znanstvenici, preko istih nameće se srpskom jeziku 2/3 hrvatskih riječi (a opće poznato je da riječi tvore jezik), formira se tzv. srpsko-hrvatski jezični dvojac i nameće se Srbima hrvatski jezik isto kao i u novije vrijeme hrvatske kovanice te kajkavsko-čakavski ili zapadnoštokavski

izrazi (podrijetlom hrvatska ŠČAKAVŠTINA inače tim dijalektima uopće ne govore Srbi). Zatim u novije vrijeme nametanje hrvatske latinice ili "Gajice" latiničnog pisma koje je uredio Hrvat Ljudevit Gaj, za sve te navedene činjenice postoje svi relevantni dokazi te dolazimo do vrlo jasnih zaključaka i saznanja kako je srpski jezik zapravo samo malim dijelom zastupljen s "KOSOVSKO-RESAVSKIM DIJALEKTOM (POVIJESNI srpski) I S NOVOŠTOKAVIZIRANIM VOJVODANSKO-ŠUMADIJSKIM DIJALEKTOM, a njihovo pismo ćirilica postupno iščezava iz uporabe, još uništiti srpsku pravoslavnu crkvu i Srbi više nisu Srbi.

I ĆIRILICA U TRANZICIJI

Danijela Kljajić, Srbija

"SRBI nikada nisu bili pismeniji nego danas, samo 3,45 odsto ne može da pročita novine. Ali, novi problem je polupismenost, jer bar 95 odsto populacije poslednji put nauči nešto o srpskom jeziku u osmom razredu osnovne škole."

Okako o tokovima savremenog srpskog jezika za "Novosti" govori naš

poznati lingvista prof. Vlado Đukanović. Podsećajući da se materinji jezik bitno promenio u poslednje dve, tri decenije, kaže:

„Srpski jezik menjao se najviše od raspada bivše Jugoslavije. Pred kraj veka došlo je i do ozbiljnih društvenih promena, dekomponovala se zemlja u kojoj smo imali više naroda, nekoliko republika i tri jezika, pa je raspad države pratio i jezički raspad. Problem značenja odnosa

pojma 'srpskohrvatski jezik' bila je centralna jezička tema tokom 70 godina života u zajedničkoj državi. Posle raspada SFRJ, pojavio se i bošnjački jezik."

Naš sagovornik ističe da se promenom političke konstelacije stvaraju povoljni uslovi za znatno izraženiji uticaj južnih i istočnih srpskih govora na standardni jezik, pošto cela Srbija teži Beogradu, koji je glavno kulturno središte. Prof. Đukanović

otkriva:

„U poslednjih stotinak godina, jedna od velikih tekovina uticaja tih južnih srpskih govora je pojava konstrukcije da + infinitiv: 'ja mogu doći'. Izvorna srpska konstrukcija sa infinitivom, pod uticajem pomenutih govora promenila se u 'ja mogu da dođem', odnosno 'ja ću doći' u 'ja ću da dođem'."

Uticaj južnih i istočnih govora takođe menja akcenatsku normu srpskog jezika i donosi nešto drugačije "stanje duha":

„To je norma srpskog jezika koja je zastarela. Gramatički opis našeg jezika star je bar 50, 60 godina. Najnoviji srpski rečnik jeste 'Rečnik stranih reči i izraza' Ivana Klajna i Milana Šipke (2006), pre njega imali smo Rečnik Matice srpske (1976), ali opet sa građom iz pedesetih i šezdesetih godina prošlog veka. Ono što treba da nam bude leksička norma zapisano je pre 30 godina, a sakupljano još ranije. Pravopis nam je najmlađi, rodio se 1993. godine, ali jezik danas toliko

'buja', da period od 15 godina predstavlja tešku istoriju jezika..."

Prof. Đukanović navodi da je jednu od velikih promena uslovlila i demokratizacija medija.

„Problem je u obrazovanju novinara, koje, mora se priznati, nije na visokom nivou. Možda bi Fakultet političkih nauka, koji školuje najveći broj predstavnika sedme sile, trebalo da uvede predmet Jezička kultura. Bilo bi dobro da se još u srednjoškolskom obrazovanju predmet srpski jezik odvoji od književnosti, kako profesori ne bi mogli da 'preskaču' jezik."

Iako normiranje srpskog jezika ima spor ritam, prof. Đukanović ističe da nove generacije već uspostavljaju novi sistem vrednosti, pa se ne možemo odreći novih termina ili tuđica:

„Vrenje jezika' lingvisti ne mogu da kontrolišu, jer jezik sam bira termine. Niko ne može da spreči slobodan protok reči, jer je jezik, zapravo, u stalnoj tranziciji. Nove reči i pozajmljenice ne 'kvare' jezik, one

ga obogaćuju. Ono što pogoduje razvoju polupismenosti jesu Internet ili SMS poruke. Taj stil je odraz kulture i obrazovanosti ličnosti koja se dopisuje. Bitna je komunikacija, a to je, čini se, sve teže ostvariva kategorija kod Srba. Šteta što je tvorbeni potencijal kod nas bitno narušen još u 19. veku, pa smo danas 'lenji' kada treba skovati novu reč. Lakše nam je da uzmemo stranu reč, nego da smišljamo kako bi se napravila dobra srpska reč."

SRPSKI KROATIZMI

„IAKO smo se trudili da obogatimo jezik velikim brojem tuđica, hrvatski jezik dao nam je u nasledstvo i mnoge 'kroatizme' kao šta su: brojka, ishod, tečaj, učinak, uređaj, vozilo, zdravstvo, pouzeće, latica, drvored, redosled, jezikoslovac, strahovlada, svetlo, navodno, mučnina, upala, prehlada, posuda, smeće, ples, konobar, zubar, testenina... itd."

HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (4)

Obradio Ured za hrvatski jezik, Zagreb, 1944. Ovu su knjigu sastavili uz suradnju članova Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

VELIKA I MALA SLOVA (2)

OBĆENITO

Na početku n a s l o v a: Putnik, Hrvatska pjesma, Vozila se ... (naslovi pjesama); Zlatarovo zlato (naslov romana); Deveta simfonija (naslov skladbe); Dolazak Hrvata (slika); Zdenac života (skulptura), Kralj Tomislav (spomenik).

To vrijedi i onda, ako se takvi naslovi navode u rečenici, pa bilo to i bez navodnika: Preradovićev je Putnik jedna od najpoznatijih hrvatskih pjesama.

Na isti se način pišu i naslovi (obično početne rieči) molitava, na pr. Molitva Gospodnja ili Otče naš (Otčenaš, 218), Pozdrav anđeoski ili Anđeo Gospodnji (Angelus), Zdravo Marijo (Zdravomarija, 218; Ave Maria, Ave), Slava Otcu, Slava (Gloria), Svet (Sanctus) i t. d. – To vrijedi dakako i za arapske naslove, kako su na pr. sadržani u ovoj rečenici: Na prvom rekatu u svakom namazu uči se: Subhaneke, Euzu billahi, Bismillahi, Fatiha i još koja sura ili ajet.

Zakone, zakonske odredbe, naredbe, odluke, propisnike, pravila i sl., kad se navode u nekom tekstu, ne treba pisati velikim slovom: Pro-maknut je po zakonu o činovnicima ... Na temelju § 2. zakonske odredbe o osnivanju Hrvatskoga državnog ureda za jezik od 28. travnja 1941. br. XXXIV-46-Z.p.-1941...

To ne vrijedi za zakone, koji su pod nekim ustaljenim imenom ušli u povijest, na pr. Vinodolski zakon, Krčki statut, Pragmatička sankcija, Weimarski ustav, Nanteski edikt (81).

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (7)

Lasa Šukilo, Zagreb

„Lider“ navodi:

USTAŠA BROJ SEDAM - JE LI TO BOŽO PRKA?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Božo Prka, predsjednik uprave PBZ GRUPE, ustaša br. 7. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

**To je nama naša borba dala,
Da imamo Titu za maršala!**

PBZ Grupa Božo Prka

- Prihod: 5,35 milijardi kuna
- Broj članica: 10
- Najveća tvrtka: Privredna banka Zagreb (79%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Božo Prka preko PBZ GRUPE drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo PBZ GRUPE ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.

KAZNENA PRIJAVA PROTIV BOŽE PRKE ZBOG PRANJA POLA MILIJARDE EURA PREKO TAJNIH RAČUNA U PBZ-u

Domagoj Margetić, Zagreb

Slobodni sindikat podnio je dana 13. ožujka 2008. godine, kaznenu prijavu USKOK-u protiv predsjednika Uprave Privredne banke Zagreb, Bože Prke, zbog pranja novca, točnije kršenja Članka 1., stavka 2. Zakona o spriječavanju pranja novca. Prku se tako tereti za organizirani kriminal pranja novca preko tajnih računa otvorenih u Privrednoj banci Zagreb, preko kojih je nezakonito transferirano preko pola milijarde eura utajenih državnih sredstava.

TAJNI RAČUNI OTVORENI U RAZDOBLJU OD 2000. DO 2002. GODINE

Prema navodima iz kaznene prijave, upravo je Božo Prka kao odgovorna osoba Privredne banke Zagreb, naložio otvaranje tajnih računa u banci, i to u vremenu od 2000. do 2002. godine, a preko kojih računa je na nezakonit način transferirano preko pola milijarde eura sredstava koja su trebala završiti

u Državnom proračunu. Prema navodima kaznene prijave, ovaj novac, međutim, nikada nije prebačen na račun Državnog proračuna, niti je bio u bilo kojem trenutku proknjižen i evidentiran na zakonit način. Do danas je ostalo nepoznato i projeklo, ali i konačno odredište novca sa tajnih računa u PBZ-u.

„Prijavljeni je kao predsjednik uprave Privredne banke d.d. Zagreb, u razdoblju od početka 2000. g. do kraja 2002. g. omogućio otvaranje nekoliko tajnih računa, na koje su položeni različiti gotovinski iznosi. Riječ je o računima, odnosno iznosima:

732010-380-0132344-04480-0:
LIT 120,000.000,00

732010-380-0132344-04520-3:
LIT 100,000.000,00

732000-978-0132344-04885-0:
EUR 20,000.000,00

732000-978-0132344-04890-0:
EUR 131,000.000,00

732000-978-0132344-04900-7:
EUR 34,988.316,32

732010-978-0132344-3078-3:
EUR 50,625.000,00

732000-978-0132344-3094-0:
EUR 128,000.000,00

732000-978-0132344-3109-6:
EUR 22,125.000,00

732000-978-0132344-3086-6:
USD 100,000.000,00

7320000-978-0132344:
EUR 75,000.000,00

73020-978-0132344:
EUR 62,941.288,94

73020-978-0132344:
EUR 40,804.907,45

73070-978-0132344:
EUR 38,804.907,45

73070-978-0132344:
EUR 31,904.907,45

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (4)

Branko Belan, Toronto, Kanada
Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

U IME NEOVISNOSTI: NES-TANAK TITOVE JUGOSLAVIJE (3)

5. RAT U BOSNI

- I. Mogućnost jedinstvene, neovisne Bosne: razmatranja
- II. Alija Izetbegović i njegova politika
- III. Opsada Sarajeva, travanj-svibanj, 1992; Pokolj na Markalama, 1994-95: Jesu li zaista krivi Srbi?
- IV. Rat između Hrvata i Muslimana
- V. Srebrenica, srpanj, 1995 i njen utjecaj na ishod rata
- VI. Crkva i rat u Bosni
- VII. Izetbegovićeva baština
- VIII. Bosna u 21. stoljeću

Rat u Bosni bio je sigurno najkrvaviji sukob u Europi poslije Drugog svjetskog rata. Rasprava o njemu je sasvim kontroverzna, bilo da se govori o bilo kojoj temi. Rasprava se bavi s raznim temama, o opsadi Sarajeva; Hrvatsko-Muslimanskom ratu; ulozi vjere i vjeroispovijesti u ratu u Bosni, a na kraju ulogom prvo Alije Izetbegovića, pa onda Tuđmana i Miloševića. Korišteni su i neki izvori sa strane Bosanaca u inozemstvu, koji također pokazuju Izetbegovićevu krivnju za rat u Bosni i kako bi se taj rat mogao na neki način spriječiti. U analizi stoji i današnje vrijeme, i govori o mogućnostima bolje budućnosti u Bosni-Hercegovini, specijalno usporedba Republike Srpske i Bosansko-Hrvatske federacije i stanje na tim

područjima.

6. VANJSKA POLITIKA I RAT U BIVŠOJ JUGOSLAVIJI

- I. UNPROFOR i njegova uloga u ratovima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini + SFOR, UNMIK i drugi
- II. Neuspjeh Europske Zajednice
- III. Mirovni planovi i njihovi ciljevi:
 - a) Plan Carrington
 - b) Lisabonski sporazum i Vance-Owen mirovni plan – ista stvar?
 - c) Washingtonski sporazum, 1994.
 - d) Daytonski mirovni sporazumi, studeni 1995.
 - e) Rambouillet i Kosovo, 1999.
- IV. NATO-ova vojna intervencija u bivšoj Jugoslaviji
- V. Vanjska politika Sjedinjenih Američkih Država na Balkanu
- VI. Neuspjeh UN Vijeća Sigurnosti
- VII. Badinter komisija i njeni ciljevi

Kad je došlo do rata 1991. godine, Europska Zajednica je u cijelosti željela da bi Jugoslavija ostala cijela, kako ne bi došlo do rata; kako Hrvatska i Slovenija, a poslije Makedonija i Bosna ne bi se našli na putu prema odcjepljenju iz Jugoslavije. Poglavlje pokazuje i kolika je ta vanjska politika bila pogrešna i što su posljedice za to.

Gdje je Europa sasvim zbrkala cijelu stvar u bivšoj Jugoslaviji, tu je bio SAD i kasnije NATO. Naravno, može se reći da niti njihova uloga nije bila savršena, jer došlo je do Daytonskog Sporazuma što dan danas nije ništa riješilo u Bosni – moguće je da Republika Srpska želi odcjepljenje a što da bude s Hrvatima

ma u Hercegovini i drugdje u Bosni? O tome se ne priča, jer međunarodna zajednica je od vremena prestanka rata i dalje u Bosni i želi odrediti stvari kako sama želi, što znači da ova "izmišljena" Bosna moguće neće niti više postojati za par godina onakva kakva je danas. Svjetske sile su samo branile svoje interese, a nevine žrtve su ostale na stranu, što nije veliko iznenađenje. U stranim očima, naše žrtve nemaju prava, tako su činili tijekom rata, a i danas, a mi bi s tim trebali biti zadovoljni.

7. HAAŠKI TRIBUNAL I RATNI ZLOČINI

- I. Struktura i administracija
- II. Uistinu nepristran sud?
- III. Optužnice, slučajevi i odluke
- IV. Uloga Carle Del Ponte

V. Nazivlje: etničko čišćenje, ratni zločini, zločini protiv čovječnosti i zajednički zločinački pothvati i njihove posljedice u postupku sudske administracije

Neki bi rekli da je Haaški Tribunal jedna od najvećih blamaža u povijesti međunarodnog prava. Tribunal koji je od samog početka imao namjeru dokazati kako su svi jednako krivi za rat na prostorima bivše Jugoslavije, iako postoje dokazi kako su Srbi sami bili krivi za oko 90 posto zločina koji su bili počinjeni.

Poglavlje analizira brojnih tema i tematika oko sudskih procesa, te uključujući i optužnice protiv hrvatskih generala Gotovine, Čermaka i Markača; slučaj Mirka Norca; suđenje Slobodanu Miloševiću, Vojislavu Šešelju, Vukovarskoj trojici i drugim ličnostima koji su sudjelovali u ratovima u Hrvatskoj, u Bosni i na Koso-

vu. Nije teško vidjeti kakav je posao Haaški sud dosada odradio, i to s velikim nedostacima što se tiče čina suđenja za ratne krivice, što dokazuje uloga Carle del Ponte i neuspjeh samog suda predvoditi bivšeg generala Vojske Republike Srpske Ratka Mladića pred sudom, a vrata bi im trebala biti zatvorena za godinu i pol dana. Zaključak je uvjerljiv - Haaški sud je pljuska na licu međunarodnog prava, ali se ipak s time ponosi.

8. BIVŠA JUGOSLAVIJA U 21. STOLJEĆU

Politika u Hrvatskoj nakon Tuđmana

I. Račanova administracija i njen pad - SDP izabran u 2000.

II. Ivo Sanader: Najveći lažljivac u jugoistočnoj Europi

III. Stjepan Mesić: Izdajnik i politički kameleon

IV. Hrvatska i EU: Da ili ne?

V. Proces demokratizacije i ekonomske reforme

Posebno žarište: Predsjednički izbori 2005. – slučaj Borisa Mikšića

Nije teško vidjeti u današnjoj Hrvatskoj da smo se vratili na staro. Komunisti su ponovno na vlasti; Stjepanu Mesiću su dodijeljena dva predsjednička mandata zaredom iako je drugi pri kraju, ali što je ostavilo Hrvatsku u vrlo nesigurnoj poziciji.

Poslije smrti Franje Tuđmana, SDP se ponovo našao na čelu u Hrvatskom saboru pod vodstvom Ivice Račana, bivši vođa hrvatskih komunisti u Savezu Komunisti Jugoslavije, što je bio prvi znak da ćemo se ipak naći na starom mjestu gdje smo i danas. Iako je poslije toga Ivo Sanader osvojio dva mandata zaredom, od toga se ništa nije promijenilo, nego se vidi da godinu uz godinu situacija u Hrvatskoj je sve gora.

Od praznih obećanja ulaska u Eu-

ropsku Uniju, što građani čuju već osam godina, pa do samog trenutnog neuspjeha na tom putu, do ukiđanja ZERP-a, sve ključne točke u s vezi sa situacijom u Hrvatskoj su otvoreni za raspravu. Posebno žarište je odano predjedničkim izborima 2005. godine i slučaju Borisa Mikšića kao alternativa vladajuće mogućnosti, što na kraju nije bilo ostvareno zahvaljujući tome što je domaći crveni aparat na kraju pobijedio kako bi stanje u Hrvatskoj sve do danas ne bi krenula na boljem putu dok država trenutno ima jedan od najvećih, ako ne najveći vanjski dug u Europi. Trenutno nemamo pojma gdje se nalazimo u budućnosti, pa se pitamo svatki dan hoće li se što od toga već jednom krenuti na bolji način. Trebali bismo valjda pamtit da je naša sudbina u našim rukama, a ako to možemo prepoznati, moguće je da spasimo samu državu dok već ne bude prekasno.

Politika u Srbiji nakon Miloševića

I. Vojislav Koštunica i Oktobarska Revolucija, 2000.

II. SRS: još uvijek sila

III. Zoran Đinđić: Kako je zapad osvojen i izgubljen – njegov atentat i njegove posljedice za srpski narod

IV. Sindrom koalicije u srpskoj politici

V. Čedomir Jovanović: budućnost srpske politike?

VI. Boris Tadić: trenutno čovjek za posao

VII. Tomislav Nikolić: vođa neprijatelja

Naravno da i politika u Srbiji mora uzeti svoj dio u knjizi, jer je Srbija sama bila kriva za rat u Hrvatskoj, u Bosni i na Kosovu, želi li to svijet prepoznati ili ne. Pad Miloševića s vlasti kako bi Vojislav Koštunica došao na čelu Srbije ipak nije bilo onako kako su većina ljudi smatrali u to vrijeme. I dan danas se govori da je moguće da je Koštunica i veći nacionalist nego što je Milošević

bio, i to može biti sto posto istina, jer Milošević je bio oportunist više nego što je bio nacionalist.

Uloga bivšeg premijera doktora Zorana Dindića ima posebnu značajnost u ovom poglavlju, jer je čovjek sam bio spas srpskog naroda, a zato je i izvršen atentat na njega, jer su bivši Miloševićevi suradnici željeli očuvati vlast koja im je ostala nakon što je Milošević pao, a i posebno kad je bio upućen Haagu.

Poslije smrti Đinđića, Srbija je nastavila istim putem, svaka koalicija je pala kako bi građani Srbije izlazili iz godine u godinu na izbore dok nisu prestala prepucavanja između stranaka u Srbiji, a što je potrebno znati da u vrijeme poslije Đinđića, i radikalni SRS također i Miloševićev SPS su i dalje imali korist da se duboko angažiraju u srpskoj politici, što je do danas moglo biti štetno, ali je Boris Tadić sa svojim takozvanim demokratima osvojio vlast kako bi spriječio pad zemlje u potpunosti, a danas je Srbija i sama prema putu za članstvo u Europsku Uniju, a čovjek bi trebao pitati zašto je to uopće tako kad dolazi u obzir kakva je srpska prošlost bila zadnjih tridesetak godina. Čovjek bi vjerovatno mogao zaključiti da Srbi uopće nisu krivi za bilo što, a nema niti naknade štete zemljama koje su oni napadali, kako bi Srbi već jednom počeli prazniti svoj žiro-račun.

Završne bilješke i zapažanja

Sjećanja:

„Vlado Gotovac” - govor ispred komande JNA 1991. i njegovo značenje u današnjem vremenu

Bit:

„Ako Srbija stane” - govori bivšeg premijera Srbije i Crne Gore dr. Zorana Đinđića.

„Ovo je najsretniji dan u mom životu” - Hrvatski borac Zvonko Bušić na slobodi u Hrvatskoj.

ZAVNOH NIJE POSTOJAO (7)

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

dr. PAVLE GREGORIĆ (1)

Podimo sada korak dalje. Poslušajmo što o ZAVNOHu govore njegove gazde, partizanske vlasti, zapravo što bi on po njihovom mišljenju trebao biti.

Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i radu ZAVNOHa donesen je tek na njegovom Drugom zasjedanju u Plaškom, dotično dne 14. listopada 1943. godine. Dotad, daka-ko, ni toga nije bilo.

Što je ZAVNOH i kako bi onda, prema tom Pravilniku, trebati raditi?

predstavništvo narodnooslobodilačke borbe u Hrvatskoj, koje pod svojim rukovodstvom preko okružnih i pokrajinskih, odnosno oblasnih narodnooslobodilačkih odbora ostvaruje jedinstvenu organizaciju narodnooslobodilačkih odbora kao organa Jedinstvene fronte u cijeloj zemlji.¹

Međutim, te navodne „jedin- stvene fronte“, opet prema komu- nističkim izvorima, nije bilo sve do polovice 1944. g. godine. Možda ni tada. Proizlazi onda da je ZAV- NOH bio samo nekakvo „općestranačko političko predstav- ništvo“ Komunističke partije Jugo- slavije za područje Hrvatske.

Partizani se i pored bjelodanih činjenica nikako ne daju:

„Iako je ZAVNOH sve do Trećeg zasjedanja u Topuskom formalno djelovao kao političko predstavništvo narod- nooslobodilačke borbe u Hrvatskoj on već na- kon Drugog zasjedanja vrši de facto funkcije vrhovnog organa naro- dne vlasti u oslobođe- noj Hrvatskoj.“²

Dakle, ni partizani ne će reći da se radilo o neka- kvom parlamentu, o izabranom hrvatskom parlamentu, kamo li Hrvatskom saboru. Bilo bi to ipak previše. Osta- ju pri „vrhovnom orga- nu narodne vlasti u os- lobođenoj Hrvatskoj“,

dakako, ne govoreći kakav je to organ, niti spominjući – područno gledano – što bi to bila ta „oslobođena Hrvatska“.

Jedino se kaže:

„Struktura organa ZAVNOH-a u razdoblju između Drugog i Trećeg zasjedanja izgledale je ovako: a) Plenum Vijeća – 166 vijećnika; b) Izvršni odbor – 15 vijećnika; c) Tajništvo – 6 članova; d) pojedini odjeli.“³

Preskočimo zato sam Plenum Vi- jeća, jer nismo uspjeli saznati niti koji ljudi, imenom i prezimenom, ušli u njega, niti kad se i gdje sas- tajalo to tijelo. Navodno, „se Ple- num Vijeća u ratnim uvjetima ri- jetko sastajao“. ⁴ Što bi to moglo značiti „u ratnim uvjetima“, kad je jedino tada i postojalo? Što bi tek moralo značiti ono „rijetko sasta- jalo“? Do kraja neodređen pojam. Bilo je to, slijedom uobičajene partizanske prakse, samo tijelo na papiru, smišljeno u nečijoj glavi, a onda – tu i tamo – pribilježeno kad se javila potreba za davanjem takve informacije.

Zanimljiviji bi stoga trebao biti Izvršni odbor. Radi se o malom tijelu, gdje je za kvorum bilo pot- rebno skupiti tek nešto njegovih članova. Uvrh 8 osoba. Nu, kako ćemo dalje vidjeti, i to je bio pro- blem.

„Izvršni odbor ZAVNOH-a bio je na Drugom zasjedanju brojčano i kvalitetno ojačan. Na čelu Izvrš- nog odbora stajao je istaknuti hr- vatski pjesnik Vladimir Nazor. Za potpredsjednike izabrani su: An- drija Hebrang, tadašnji sekretar Centralnog komiteta KPH, Filip Lakuš, član Izvršnog odbora HSS- a, dr. Rade Pribičević, član Glav- nog odbora SDS-a, i još jedanaest drugih članova. ... Izvršni odbor dobio je najšira ovlaštenja da u vrijeme između zasjedanja Planu- ma 'rješava pitanja i donosi sve potrebne odluke ' (čl. 4. str. 2. Pravilnika).“⁵

Evo odgovora:

„U čl. 1 spomenutog Pravilnika utvrđuje se da je ZAVNOH opće- narodno i općestranačko političko

A kad se ni tih osam, tobožnjih, članova Izvršnog odbora nije moglo skupiti? Tada se koristio još jedan partizanki izum; „Nađi već nekoga, pa ćemo ga proglasiti, kooptirati, članom Izvršnog odbora“. Što i kome smeta? Nikome, naravno, pa nikoga se taj Izvršni odbor i njegov rad nije niti ticao.

„Izvršni odbor dobio je i ovlaštenje da između zasjedanja Plenuma može kooptirati nove vijećnike.“⁶

Ni s tim se nije uspijevalo. Ljudi s papira nisu se odazivali. Zato tada

na scenu stupa svemoćni dr. Pavle Gregorić.

„Pravilnik je predviđao kolektivno djelovanje Izvršnog odbora. U praksi se to nije moglo provesti. Najveći dio članova Izvršnog odbora imali su, uz svoje funkcije u odboru, i niz drugih dužnosti – partijskih, političkih ili vojnih – pa veći dio vremena nisu boravili u

sjedištu ZAVNOH-a.“⁷

U sjedištu ZAVNOH-a? Ta, gdje je, molim lijepo, bilo to sjedište?

„Zbog toga je glavni teret poslova pao na Tajništvo, odnosno samog tajnika, agilnog dra Pavla Gregorića, koji zajedno s predstojnicima odjela rukovodi svim tekućim poslovima ZAVNOH-a u tom razdoblju.“⁸

Kako to? Tko je onda donosio zakone, pravilnike, odluke?

„Iako je na temelju čl. 7. Pravilnika bila potrebna suglasnost Izvršnog odbora za sve važnije akte odjela, Izvršni odbor je iz već navedenog razloga prebacio via facti najveći dio svoje direktivne i normative nadležnosti na Tajništvo, odnosno na tajnika osobno.“⁹

I tada?

„Normativna procedura išla je faktično u tom pravcu da su odjeli pripremali nacрте uputa i drugih akata, pa su njihovi predstojnici referirali Tajništvu ili tajniku osobno, i nakon njihove suglasnosti (u pravilu usmene) slali izrađene upute na teren s potpisom predstojnika odjela. ... Tajnik je, dakle, zajedno s odjelima, postao silom prilika glavni izvor direktivnih i normativnih akata u tom razdoblju.“¹⁰

Usmeni zakoni. Unatoč tomu, malo ih je bilo.

„Zbog spomenutih okolnosti Izvršni odbor ZAVNOH-a i njegovo Taj-

ništvo donijeli su samo mali broj vlastitih direktivnih akata u razdoblju između Drugog i Trećeg zasjedanja. Pretežno su to bili akti političkog značaja (različiti proglašaji, rezolucije i sl.) Sačuvano je samo dvadesetak dokumenata čiji je autor Izvršni odbor, odnosno Tajništvo.

Sačuvana su, nadalje, tri zapisnika sa sjednica Izvršnog odbora održanih neposredno prije Trećeg zasjedanja i zapisnik s konferencije svih odjela ZAVNOH-a koju je 18. travnja 1944. sazvalo Tajništvo.“¹¹

I uz pomoć kooptiranih članova?

„Sačuvano je također nekoliko dopisa i uputa i jedna odluka koju je Tajništvo izdalo u tome razdoblju.“¹²

A Plenum Vijeća? Međutim, važnije je postaviti pitanje kvalitete tih nekoliko službenih akata.

„Na temelju čl. 7. cit. Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji ZAVNOH-a bilo je potrebno da Izvršni odbor sankcionira odlukom na svojoj sjednici one akte o kojima je raspravljao i koje je prihvatio. Na žalost, nemamo sačuvanih takvih zapisnika.“¹³

I to bi bilo sve o radu ZAVNOH-a između Drugog i Trećeg zasjedanja.

1 2 3 4 5 – ZEMALJSKO ANTIFAŠISTIČKO VIJEĆE NARODNOG OSLOBOĐENJA HRVATSKE, ZBORNİK DOKUMENATA 1944, Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske, Zagreb, 1970. – str. 7

6 7 8 9 10 11 12 13 – Isto, str. 8

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (6)

Osmi (i posljednja) knjiga romana

Drugi su bili nesretnici mladići. Neurastenici s rastrojenim živčanim sustavom. U normalnoj državi ne bi mogli svršiti gimnazije, ne bi mogli napraviti ispita zrelosti, nego bi se mučili kao pisari po uredima, kao sitni poštanski činovničici u zabitnim mjestima, imajući pred sobom siv, dosadan i do bola jednoličan život. Pristupivši komunistima, igrali su važne uloge. Postajali su poglavarima, pa im se sovjetski režim činio, dakako, idealnim i oni su bili spremni na svaku podlost, samo da se taj režim održi. Znali su, da nisu sposobni uzdići se iznad douškivanja, uhođenja, drske laži, ulizivanja, umorstva golorukih, iznad otrovanih žrtava na čardacima i u podrumima čezvičajki, - i oni su sastavljali onaj srednji sloj, koji je omogućivao komunistima viših položaja, da sve doznadu, što misle prosti „crvenaši“ i žitelji. Oni su napunjali vojničke škole, nabrzo ih svršavali, osiguravali sebi obrok i mogućnost, da provede u crvenim pukovnijama bučan i prilično veseo život. Vina nije bilo, no bilo je kokaina, morfija, etera, bilo je ženâ s najneočekivanim izraslima bolesnih strasti. Bilo je krvi, sumraka u čezvičajkama, bilo je uzdaha, krvničkih muka, ženskih jecaja, bilo je bestidnih kazna i sve je to opajalo i konačno razaralo slab mozak. Ta mladež muškog i ženskog spola popunjavala je

izvanredne komisije, postajala dobrovoljnim krvnicima, istupala na skupštinama histeričkim govorima, pisala članke u sovjetske novine, stvarala stihove, hulila na Boga, oskvrnjivala crkvu, napunjavala kazališta i koncerte, stvarajući bučnu, pohvalnu reklamu sovjetskoj vlasti. Sovjetska vlast nije prema njima poznavala nikakvih ceremonija. Za najmanju sumnju o izdaji oduzimala im je obrok i strijeljala ih. Sovjetski poglavari nazivali su ih nitkovima, jer je ta mladež bila oblijepila sve, što je bilo zdravo i paralizirala život.

Treći komunisti držali su se tako, da je s njima i sama sovjetska vlast morala da računa. To su bili komunisti od prirode. Među ruskim narodom uvijek je živio tip skitnicâ, koji nije znao za svoj rod, tip „Spiridonapovorota“ bez putnice. Fizički jaki, duboko razvratni, ne imajući nikad nikakove

imovine i ne priznajući je, oni su i carskoj vladi zadavali nemalo briga. Skitali su se po Volgi i po obalama Crnog mora i oko Kaspijskog, unajmljivali se kao trhonoše na brodove i kao nadničari vukli zavežljaje s robom. Bančili su po čitave nedjelje po krčmama, spavali na morskoj obali, kupali se u bučnim skupinama u sinjem moru i goli promatrali krasotu božjega svijeta. Oni nisu poznavali nikakova straha. Po narodnom izrazu bili su: „prožeženi“. Njihovo tijelo proželo je i opalilo južno sunce, prekalio mraz; poznavali su i glad i obilje, preturili sve obrate sudbine, postajali i kapetani na priobalnim brodovima i umirali od glada u lučkim skloništima. Među njima bilo je ljudi velike fantazije, širokog humora, no humora ciničkoga. Ako im se desilo da su ubili čovjeka, oni su znali sakriti tragove u vodu, umjeli se okoristiti tazbinom, a kad bi ih uhvatili, znali su smiono lagati. U XVII. vijeku oni bi se mogli uvrstiti u čete Stenjke Razina i izvodili bi s njim napade na Persiju, na Astrahan, kamo je već trebalo. Njima je potpuno pristajala hajdučka pjesma. Oni nisu trebali tek da se uče komunističkom poretku: oni su uvijek živjeli u komuni, ne priznajući ni svoga, ni tuđega vlasništva. U XX. vijeku njihova je sudbina bila tumananje, lutanje po općinama i nipošto laskav naziv „bosjaka“.

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

DRUGI IZVJEŠTAJ PRESVETOJ DJEVICI

Juan Diego je našao svoju Kraljicu i Gospodaricu na običnom mjestu. Bio je sretan da joj može podnijeti izvještaj koji je značio početak uspjeha. Biskup se sada više zanima za tu stvar nego prvi put. Ali je Juan rekao Presvetoj Djevici da bi monsijor želio siguran znak da zahtjev za gradnju hrama doista potječe od Majke Božje. I sam Juan Diego izrazio je želju da mu Djevica dade kakav znak.

Presveta Djevica zahvalila je svom pouzdaniku za njegovu brigu. Bila je zadovoljna. Odazvala se biskupovoj želji. Kazala je Juanu Diegu neka se sutra ujutro povрати ovamo i da će mu ona dati da odnese biskupu znak koji će ga sigurno potpuno uvjeriti.

To je za Juana Diega bila silna radost. Obeća da će sutra ujutro neizostavno doći.

NEPRILIKA

Obećanje bilo je iskreno. Ali je jutro 11. prosinca tražilo od Indijanca drugu dužnost. Njegov se stric već jučer nije dobro osjećao, a danas mu se zdravlje jako pogoršalo. Bila je to zloćudna groznica. Juan se mora baviti s bolesnikom. Dio jutra tražio je liječnika, ali su liječnici bili bezuspješni. Navečer je liječnik savjetovao Juanu da sutra ujutro

ide po svećenika da njegovu stricu dade posljednje sakramente.

I tako je sastanak s Presvetom Djevicom danas morao izostati. Ali što nije bilo 11. prosinca Juan je odlučio da će učiniti 12. prosinca. Rano će se dići, potražiti svećenika i zatim otići na Tepeyac.

VELIKI DAN

Evo i 12. prosinca 1531. Prošla su tek tri dana što je Presveta Djevica zaželjela da joj se sagradi hram na Tepeyacu, odakle će ona sipati obilne milosti.

Kako danas u vijeku neslućenih brzina i savršenih prometnih sredstava gledamo kako izražene želje Presvete Djevice nailaze na beskrajne zapreke, na protivljenja, na prešućivanja, na oprez, na zabrane, na odbacivanje, na povlačenje već danoga odobrenja njezinih poruka, na čekanje desecima godina, dok crkvene vlasti konačno udovolje, ako uopće udovolje, njezinim zahtjevima, moglo bi se očekivati da će u doba prvih otkrića ogromnoga kontinenta bez puteva, bez brzog, bez telefona, bez pošte, u udaljenosti od 3000 milja od civilizacije, u narodu ne baš žurnom, s pouzdanikom bez ikakva znanja i bez utjecaja, želja Presvete Bogorodice morati čekati najmanje jedan vijek prije nego li zadobije potporu službene Crkve.

A ipak toga je jutro 12. prosinca 1531. bilo kratko i jasno odlučeno na nebu da će volja Presvete Djevice još na večer toga istoga dana biti preslavno prihvaćena od najviše crkvene vlasti na tom novom kontinentu.

Presvetoj se Djevici očito žuri. Želi da se što prije podigne hram odakle

le će ona na pregršte sipati svoje milosti. Brzina kojom ona postizava svoj cilj, nasuprot toga što je izabrala za svoje oruđe siromašnog Indijanca, bez časti i bez ugleda, neznanicu, bez sredstava, odaje njezinu moć kao Kraljice, i daje pouzdanje svima koji budu ovamo dolazili da je zazivaju, da nikakva zapreka neće moći spriječiti izljeve beskrajne dobrote njezina majčinskog Srca.

Ali pothvat poručitelja Presvete Djevice nailazi na zapreke kojih se on ne može osloboditi. Već je zakašnjo za jedan dan zbog bolesti svojega strica, za koga se on sam mora brinuti. A danas opet mora tražiti svećenika za njega. Da li će poslije toga biti slobodan da ode na sastanak s Presvetom Majkom Božjom? Možda će ga u tome opet spriječiti stričeva bolest, a možda i smrt? Ali bilo kako bilo Indijanac svršava poslove jedan za drugim.

I sada evo ga, vrlo rano ide po svećenika u Thaltelolco. Boji se da mu se opet ne izjalovi sastanak. Kad je došao do podnožja Tepeyaca na putu u Thaltelolco odlučio da dalje pođe prijekim putem.

Ali, kad je htio skrenuti tim putem, opazi da Presveta Djevica silazi s brijega prema njemu sva sjajna u bijelom oblaku, kao prvoga dana. Bio je iznenađen i kao zatečen u krivnji što jučer nije ispunio danoga obećanja. Ali Presveta Majka govori prva. Ona vrlo dobro znade sve o stričevoj bolesti, ali ispituje svoga službenika da mu dade priliku da joj on sve ispričari.

Presveta Marija: „Sinko moj, kamo ideš? Kojim si to putem pošao?“

FRANJINA BLAŽENSTVA PREMA NEKIM NJEHOVIM SPISIMA + MOLITVA (1)

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Ova su blaženstva izvrstan primjer Franjinog biblijskog shvaćanja pokore, jer su u duhu Isusovih blaženstava.

„Blago onome koji je **prepoznao** svog velikog neprijatelja u svom grešnom ja i **razborito ga se čuva**.” (usp. OP 10: FI 159)

- **Gospodine, daj da prepozna-
jem svoju oholost i da je se
čuvam!**

„Blago onom koji **ništa ne zadr-
žava za sebe**, nego sve vraća
Bogu.” (usp. OP 12: FI 159)

- **Gospodine, daj da sve pre-
poznajem kao dar i da ništa
ne prisvajam; da budem slo-
bodan od svega pod nebom
za tebe.**

„Blago siromahu koji prezire sa-
moga sebe, a **ljubi onoga koji
ga udara** po obrazu.” (usp. OP
14: FI 163)

- **Gospodine, ne daj da ikada
osuđujem one koji mi nanose
bol, već da za njih molim.**

„Blago mirotvorcu kada u **svim
protivštinama** koje podnosi sa-
čuva mir u duši i tijelu.” (usp. OP
15: FI 164)

- **Gospodine, ne daj da nikak-
va protivština, zabluda, zlos-
taavljanje, trpljenje, ne pri-
vaćanje... ne naruši tvoj mir u
mojoj duši i tijelu - djelovanje
tvojega Duha u meni!**

„Blago čistome srcem koji s viso-
ka gleda svu vidljivu stvarnost i
**ne prestaje tražiti, gledati i
klanjati se Bogu živo-
me**.” (usp. OP 16: FI 165)

- **Gospodine, daj i meni čisto
srce da mogu gledati i klanja-
ti se tebi, Trojedinom Bogu i
ne daj da mi ikakva prljavšti-
na onečisti pogled prema te-
bi.**

„Blago onome tko je tako **pono-
san na tuđe
dobro** kao da je
njegovo,” (usp.
OP 17: FI 166)

- **Gospodine,
daj mi milost
da se radujem
tuđem dobru,
da ne zavidim
nikome i ne
budem ljubo-
moran na ni-
koga i na niči-
je dobro i tuđi
uspjeh.**

„Blago onome
tko **podnosi
tuđu slabost** i
sve vraća Bo-

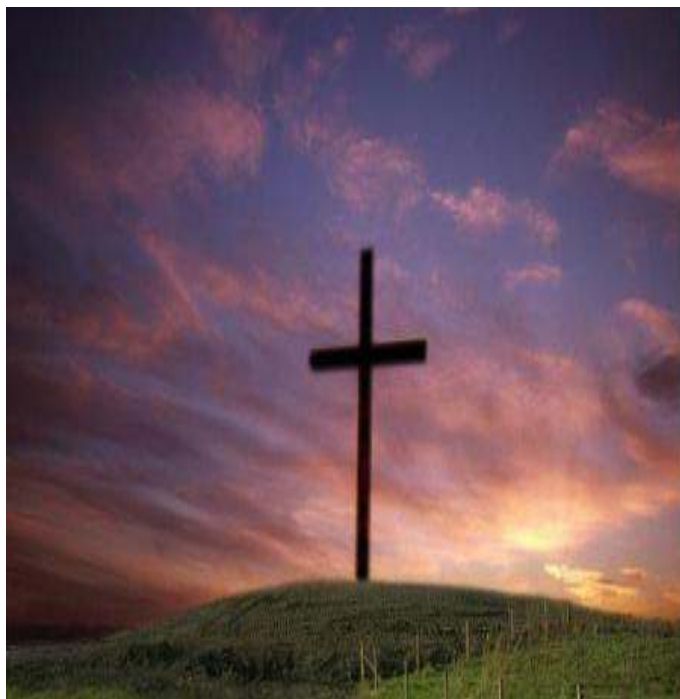
gu.” (usp. OP 18: FI 167-168)

- **Gospodine, daj mi milosti da
budem strpljiv s drugima, da
ih podnosim i unatoč svemu
da im pomažem nositi njihov
križ.**

„Blago onome tko priznaje da
onoliko vrijedi koliko vrijedi pred
Bogom i uvijek želi biti **podložan**
nogama drugih.” (usp. OP 19: FI
169)

- **Gospodine, molim te za mi-
lost da se uvijek promatram
pred tobom, da mi bude važ-
no kako i što ti misliš o meni,
i da budem ponizan i radi te-
be poslušan drugima.**

„Blago onome koji nalazi **radost i
veselje samo u Gospodinovim
riječima i djelima**.” (usp. OP
20: FI 170)

BLAŽENI BUDIMIR LONČAR - BUDO

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Smijem li pozdraviti g. Mesića?

Stjepan Mesić: Druga!

A: Samo sam se šalio. Znam ja za Vaša godišnja doba. Proljeće – jesen, drug – gospodin. Ha, ha, ha. Oh. Oprostite.

B: Veliš Stipe, nezahvalni su.

Stjepan Mesić: Odreda!

B: I on?

Stjepan Mesić: I on!

B: Uvijek sam mislio da je on naš.

Stjepan Mesić: Pa i je naš, zapravo naš-njihov.

B: Kako to?

Stjepan Mesić: Vrlo jednostavno. Josip Bozanić u stvari ne razumije evoluciju. Tanak je na Darvinu, iako darvinizam Papa priznaje i čita svaku večer prije spavanja. Znam to zasigurno. Redovito dobivam transkripte iz Vatikana.

B: Evolucija i naš-njihov? Kako to ide skupa.

Stjepan Mesić: Kad smo desno, svi smo desno i naši. Kad smo središte, svi smo središte i naši. Kad smo lijevo, svi smo lijevo i opet naši.

B: Da, da. Sad mi je jasno. Dok si ti Stipe bio desno, bio je i Bozanić desno. Bili ste naši. Sad si ti, tobože, lijevo, a Bozanić je ostao desno, te je postao naš-njihov, umjesto da je naš-naš.

Stjepan Mesić: Tako je. Bozanić ne poštuje dijalektiku. On ne razumije da ću ja nanovo, kad zat-

reba, biti desno. Desno-lijevo, lijevo-desno, pa središte. Shvaćać?

B: Dakako. Ali, u čemu je onda problem?

Stjepan Mesić: U mojoj kanonizaciji. Još uvijek nije niti počeo postupak moje kanonizacije. Sve zbog Bozanićeva položaja u cjelini sustava naš-njihov, kojim se sabotira dotična časna nakana, dok iznova ne dođem u fazu naš-naš, koji je njihov-naš. To pak od mene jako malo zavisi, jer sam stalno u vrlo složenoj orbiti, koja se – priznajem – i u svemiru rijetko susreće. Požalio sam se nedavno i samom državnom tajniku Svete Stolice kardinalu Bertoneu na Bozanića, Srakića i Jezerinca.

B: Ma nemoj. Što si mu rekao?

*Kardinal Bertone i Stjepan Mesić:
„Moguća je i kanonizacija Budimira Lončara Bude?“*

Stjepan Mesić: Zaslužan sam za opstanak Katoličke Crkve u Hrvata. Sustavno sam ubacivao svećenike u redove UDBAe. Mogli su tako na licu mjesta pratiti što se u njoj zbiva. I što je još važnije, svećenicima ubačenim u UDBAu,

pružila se tako rijetka prilika izravno obavještavati jugoslavenski državni i partijski vrh o radu svojih kolega. Prenositi im istinu o njima.

B: Svaka čast. Za takva djela moram ti skinuti kapu!

Stjepan Mesić: Nosim crvenu kravatu, a ne crvenu kapu. Žarko ljubim i crvenu boju petokrake. Oduvijek. „Tražio sam crvenu nit“, moja je lozinka, a vole ju, ako ćemo govoriti istinu, i sami kardinali.

B: Slažem se. Crven si od glave do pete. Kad si naš-njihov i kad si njihov-naš.

Stjepan Mesić: Konačno ne stojim li za vrijeme Svete Mise odmah ispred oltara, jasno kad se stignem pojaviti u crkvi? U velikim

sam poslovi-ma. Ne istezem li vrat prema oltaru, čak više i od Luke Bebića? Svi me mogu vidjeti.

B: Ma, ne uzbuđuj se Stipe. Doći će i naš-naš kardinal, i naš-naš Papa. Bit ćeš kanoniziran. Bit ćeš blaženi. Zaslužio si to.

A: Moram ići.

Baš smo se lijepo porazgovarali.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Katarina kocke

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvite:

I. biskvit: 5 bjelanjaka, 20 dkg šećera, 15 dkg sjeckanih oraha, 5 dkg groždica, 4 žlice brašna, 2 žlice ulja i 1/2 praška za pecivo.

II. biskvit: 6 jaja, 6 žlica šećera, 10 dkg mljevenih oraha, 2 žlice brašna, 2 žlice kakaa, 1 rebro ribane čokolade i 1/2 praška za pecivo.

Sastojine za kremu: 5 žumanjaka, 20 dkg vanili šećera, 25 dkg maslaca ili margarina, 1 limun.

Izrada I. biskvita:

Od 5 bjelanjaka izraditi čvrsti snijeg, dodati 20 dg šećera, 2 žlice ulja i 1/2 praška za pecivo, te mikserom izmiješati. Zatim umiješati 5 dkg groždica, 15 dkg sjeckanih oraha i 4 žlice brašna. Istresti u pouljenu i pobrašnanu tepsiju. Peči u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 20 minuta. Kad je pečeno ostaviti da se ohladi i izvaditi iz tepsije.

Izrada II. biskvita:

Od 6 bjelanjaka istući čvrsti snijeg, dodati 6 žumanjaka, 6 žlica šećera, 1/2 praška za pecivo, te dalje mikserom izmiješati. Žlicom umiješati 2 žlice kakaa, 1 rebro naribane čokolade, 10 dkg mljevenih oraha i 2 žlice brašna. Istresti u pouljenu i pobrašnanu tepsiju. Peči u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 20 minuta. Kad je pečeno ostaviti da se ohladi i ne vaditi iz tepsije.

Izrada kreme:

Mikserom izmiješati 5 žumanjaka i 20 dkg vanili šećera, te dalje kuhati na pari. Kad je dovoljno gusto malo ohladiti i u toplo (mlako) umiješati 15 dkg maslaca i sok 1 ocijeđenog limuna. Ostaviti da se ohladi.

Završna obrada:

Kremu preliti preko II. biskvita. Odozgora staviti I. biskvit. Kolač, na kraju, preliti glazurom od čokolade. (Glazura: Lagano kuhati 10 dkg čokolade, 3 žlice šećera i 3 žlice vode dok se čokolada ne otopi. Dodati 7 dkg margarina i kuhati dok se sve ne zgusne.)

Snimio: Marko Stjepan Mirković

SAT ZA MRTVU STRAŽU HRVATSKU

Dan obilježavanja stradanja Škabrnjana

Škabrnja je jedno od mjesta koje je, u odnosu na broj stanovnika, doživjelo najveće stradanje u Domovinskom ratu. Dio programa sjećanja na škabrnjske žrtve ove godine (u organizaciji Škabrnjana i udruge Žene u domovinskom ratu, a uz potporu udruga HOD i ZAMNOM) održat će se i u Zagrebu.

Samo jedan dan. Jedan jedini sat pozvani smo u tome sudjelovati na najdostojanstveniji način. Dana

12. studenoga; od 12 do 13 sati; na Trgu bana Jelčića bit će oblikovana počasna straža. Točno 86 ploča s imenima škabrnjskih žrtava u nizu koji će se prostirati od sata prema Manduševcu, i to tako da će ih u rukama držati 86 sudionika. Budući da se očekuje više onih koji će željeti makar nakratko držati ploču s jednim od imena škabrnjskih žrtava, predviđene su i povremene promjene. Također, u slučaju kiše, pored svakog sudionika s pločom i imenom žrtve bit će i pomoćnik/pomoćnica s kišobranom, jer se počasna straža neće odgoditi zbog vremenskih uvjeta. Ispred svakog sudionika s pločom i imenom žrtve stajat će velika svijeća-

lampion. Dok traje počasna straža, u kojoj se očekuje sudjelovanje raznih građana, od mladih do starijih, od djece do poznatih osoba iz javnog života, preko razglasa će se, jedno po jedno, čitati imena žrtava.

Pozivamo vas da se u što većem broju odazovete, a posebno da u svojim zajednicama, organizacijama, udrugama, župama i na drugim mjestima, animirate što više naših sugrađana da se odazovu i sudjeluju u ovom memorijalnom događaju. Pokažimo da ovaj grad nije bezosjećajan i neosjetljiv na one koji još i danas nose teški križ žrtve, a sada i sve veći križ zaborava (uključujući i pravosudni zaborav - za 86 žrtava pravomoćno je osuđena samo jedna osoba i to na svega 6 godina zatvora!).

Molimo sve one koji žele doći i biti uz memorijalne ploče, barem jedan dio toga sata straže, da nam se jave. Potičemo sve članove svih oblika organizacija, udruga, zajednica, zborova, neformalnih skupina, da dođu zajedno sa svojim predsjednicima, voditeljima, vjeroučiteljima, svećenicima...

Na ovom dostojanstvenom skupu nitko nije nepozvan niti neprimjeren!

Očekujemo vas, najavite nam se!

Matija Tvrčko Drmić

Udruga ZAMNOM - suradnik u organizaciji
Udruga za mobiliziranje novih organizacija
mladih - **ZAMNOM**

Vlaška 46, 10 000 Zagreb
tel: 01/ 4812-017; fax: 01/4812-037
www.zamnom.hr

Obavijest

UDRUGA POKLONIKA MILKE TRNINE

10310 IVANIĆ GRAD, Moslavačka 11, Hrvatska/Croatia

Zdenka Weber, dr. sc. – predsjednica

Kamelija Zavrl, mr. – tajnica

Tel: 01/48 52 143 mob: 091 579 19 51

Tel-fax: 01/4846264

mob: 098 38 68 59

091 543 38 91

Slobodni smo pozvati Vas na

KONCERT

*mladih opernih pjevača koji će biti održan u nedjelju
16. studenog 2008. godine u 11 sati u Velkoj
dvorani Muzeja Mimara. Koncert je organiziran u
povodu 50. obljetnice dodjeljivanja Nagrade Milka
Trnina Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, a
posvećen je 145. obljetnici rođenja
slavne hrvatske operne umjetnice.*

*Ulaz je slobodan, a dobrovoljni prilozi idu
u korist nabave instrumenta za crkvu
u selu Čelije kraj Osijeka,
koje je prvo spaljeno
na početku Domovinskog rata.*

Za Udrugu poklonika Milke Trnine

*dr. sc. Zdenka Weber v.r.
predsjednica*

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković